

Nr 1 februari 2005

Sverige: 65:-
Danmark: 70:-
Norge: 75:-

Flugfiske i Norden

- Möt våren i de skotska laxälvarna
- I Frank Sawyers fotspår • Tännån
- Bonefish, permit och tarpon på Kuba

Flugfisketradition i en ny dimension

Unik design med öppet spolnav
(Open Gantry™)

Drilla fisk med vänster eller höger
hand under svåra förhållanden
(Simultaneous L-R™)

Enbart snabbfästen utan lösa delar
(Fast Fixation Frame™) (C-Frame™)

Robust genom helt innesluten spole

Vikt 152 gram

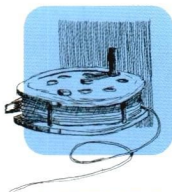
Exklusivt utförande med individuellt
serienummer

Made in Sweden

Finn våra återförsäljare på
www.psarosflyfishing.com

Psaros
FLYFISHING

Flugfiske

i Norden

Nr 1, februari 2005

Innehåll	sidan
Ledaren	5
Tännån – från källa till hav	6
Rabalderfluer	12
Nytt fra Danmark	15
Regnbågsfiske med kvalitetsprägel	16
Slottshantverk för flugfiskare	18
I mästaren Frank Sawyers fotspår	20
I det mörkaste av vatten	25
Flugbindarhörnan: Wonder Wings	29
Tips: Praktisk håvupphängare	31
Möt våren i de skotska laxälvarna	32
»... it's the Driver!«	40
Överhandskastet	42
Bokbiten	46
Nytt på marknaden	47
Köp, Sälj & Byt	50
Nytt fra Norge	51
Nytt från Sverige	52
Bonefish, permit och tarpon på Kuba	55
Redaktionsrutan	62

Flugfiske efter skotska »springers« tidigt på året kan innebära ett fiske i hårt väder. Omslagsfoto: Jan Johansson

capricorn.se

Levererar kvalificerad flugfiskeutrustning till seriösa flugfiskare som vill ha mervärde...

LOOP Team Syrstad

LOOP Team Syrstad

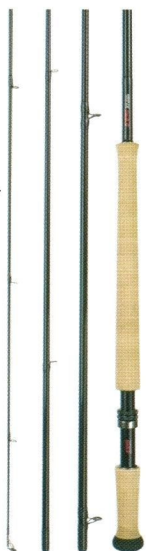
LTS X1 Flugspö Nyhet!

...extremt distinkt med ofattbara kastresurser för det mest krävande fisket...

Flugspö 10' lina 5
Flugspö 10' lina 6
Flugspö 10' lina 7
Flugspö 10' lina 8

Flugspö 12'6" lina 8
Flugspö 13'6" lina 9
Flugspö 14'6" lina 10
Flugspö 15'6" lina 11
Flugspö 17' lina 11

Pris från 7700 SEK.

LTS X2 Flugrulle Nyhet!

...en blivande klassiker....

... helt kapslat bromssystem som inte påverkas av vatten, värme eller kyla.....

Storlekar:
#2/5
#5/8
#7/11
#9/13

Pris från 2800 SEK.

LTS X2 Wader Kit Nyhet!

...vadarpaket med funktion och kvalitet klart överstigande gängse standard...

...inkluderad bröstväska...

...3-lagersvadare med 4-lagers förstärkningar på knän och på baken, förböjda knän...

Pris 2995 SEK.

LTS RollingBag Nyhet!

...Rymmer allt som du kan tänkas behöva på en fisketur...

...2st invändigt monterade spötuber för max 10'-3deladespön...

Pris 2200 SEK

LTS X3 Junior Kit Nyhet!

...otroligt prisvärt paket med kapacitet och känsla utöver allt annat vi tidigare testat...

...längd och kastegenskaper anpassade till juniorer med vilja att växa...

7'9" #5/6 spö + rulle + lina +
+ backing + tafs packat&klart

Pris 1498 SEK

Flugfiskemässan i Dalarna

...Vi visar alla nya LTS produkterna på FLUGFISKEMÄSSAN I DALARNA i Bomsarvet lördag/söndag 28-29 Maj.

Vi syns där...
Hälsningar/
Trond Syrstad

CAPRICORN.SE finns på webben och i själva verkligheten i Bomsarvet norr om BORLÄNGE i Dalarna. Du är välkommen på besök. Vägbeskrivning - gå in på **capricorn.se** och klicka på "Besök" eller slå en signal, tel:0243-232370. Sista helgen i Maj, lördag och söndag, arrangeras Flugfiskemässan i Dalarna, en synnerligen trevlig och mycket uppskattad tillställning med tusentals besökare. Kom så får du träffa många vänner och bekanta och även en hel del välkända profiler. Vi ser verkligen fram emot ditt besök.

V Ä L K O M M E N

Vad är ett spö värt – eller en vildlax?

Att gå tillbaka till flugfiskets klassiker för att repetera samlade erfarenheter och lära och jämföra med sådant tiden och utvecklingen fört med sig sedan deras dagar fram till där vi nu befinner oss är naturligt. Hjulet är onödigt att uppfinna på nytt samtidigt som det hela tiden går att utveckla och smörja för att rulla bättre.

Det ankommer på oss, som varje annan generation, att om och om igen göra detta. Men att göra detta utifrån flugfiskets fundamenta, ja hela sportfiskets (vilket hemiskt gympaord) idé ... som ju är att på ett »sportsligt«, inte nödvändigtvis optimalt effektivt vis, fånga fisk för nöjes skull och inte alltid som ett tillskott för hushållet.

Som i andra sammanhang kan klassiker, stora nyckapare, användas som slagträ för att ge tyngd åt egna uppfattningar, vilka ofta grundar sig på vördnad inför gamla sanningar och auktoriteter. Mänskligheten lider under massor av fundamentalistiska yttringar, det påminns vi om alltför väl var dag. Den otrygga individen söker sig till flocken som i sin tur klanrar sig fast vid idén och hävdar denna ibland ända in i absurdum. Ensam är sällan stark ... utan ofta bara osäker.

Återvänd till klassikerna, de är dessutom god litteratur – som jag skrev i förra ledaren. Back to basics eller ta sats från början, liksom. Där finns kunskap och levnadskonst att hämta om man läser, inte för att stolt kunna rapa upp citat utan mer, för att begripa innebörden bakom bokstäverna och mellan raderna. Vi vet oerhört mycket mer nu än då, vi kan ta fram oändligt effektivare redskap nu än då. Och allt detta är nästan lika utmärkt som det är oundvikligt.

Samtidigt traskar evolutionen fram rätt så långsamt med öring och lax. Vi pysslar med nanoteknik och transplanterar organ mellan arter. De, öringen och laxen, är inte nämnvärt annorlunda nu än de var i flugfiskets barndom ... jag menar klyftigare och mer kapabla att matcha våra närmanden. Genom att sätta krokarna i vissa bitbenägna genbärare sorterar vi antagligen med tiden bort dessa. De som inte lär sig. Vad jag menar är att om vi vill kan vi förstås göra precis hur som helst för att fånga fisk. Kort sagt – vi väljer.

Några vänner hävdar att om Skues (kanske inte Halford) och Sawyer levde idag skulle de entusiastiskt anammat våra framsteg och tekniskt förfinade redskap för att bättre och enklare kunna fånga fisk.

Jag är inte lika övertygad om den saken. Visst är det lätt och spännigt spö i en trött gammal arm att föredra och visst vill man att linan inte skall behöva smörjas in med kletigt flott i tid och otid för att flyta några

kast – men jag tror att den egentliga fixpunkten ligger i hur man försöker fånga fisken. Med vad väljer man själv, det må vara en gårdsgårdstör och kläddlina eller det ultimata highmodulusspöt och superfluglinan som slinker iväg med noll motstånd.

Fortfarande är spöet ett flugspö och inte ett spinnspö och fortfarande är fluglinan en fluglina och inte en spinnlina med klump längst fram ... utrustning som lite lättköpt tar oss bort från det som är specifikt flugfiske.

Isomras köpte några vänner en bambuslana på fyra och en halv meter, ungefär som en fjortonfotare, på byn för femtio norska kronor och lindade fast spöringar med grov bindtråd samt fäste rullen med två resoluta slangklämmor. Det var inte så svårt att hitta ryggraden i den krokiga pinnen. Man fick vrida spöet lite obekvämt för att kasta rätt och längden i kasten var nog några meter kortare än den blivit med vanliga kolfiberspöt. Tre, högst fyra, meter ... men med en mellanskillnad på så där tio tusen kronor jämfört med det dyraste bland gängets ordinarie spön.

Ändå kan jag inte tänka mig att gå med det tunga långspöt i bambu, om jag har ett val. Prisskillnaden är inte riktigt men nästan värd det, i längden. Det är ju heller inte i högsta eller lägsta möjliga kostnad för våra redskap som kriteriet för »god sport« ligger.

Man kan bli fundamentalist i båda riktningarna och båda är lika lite kul när de kräver trohet och förpliktigar. Flugfiske ska vara härligt besvärligt och fyllt med utmanande svårigheter och frustrerande situationer. Har vi råd får det gärna också kosta efter förmåga, om inte annat för att visa hur mycket vi är beredda offra för det vi så gärna sysslar med ...

Isammanhanget vill jag återkomma och påminna om det initiativ som tagits för att ge atlantlaxen en tryggad framtid i de norska älvarna i Trøndelag (Du kan gå in och stödja projektet på www.elvene.no). Själva grundtanken kring att trygga fiskbestånd som Orri Vigfússon formulerat – att det krävs ett överflöd, inte endast ett minimum – för att säkra sunda bestånd framtid gäller givetvis inte bara för laxen utan även för öring, harr och gädda ... Existensminimum duger inte att slå oss till ro med.

Allt oftare önskar jag att vi sportfiskare inte bara var så förbaskat fridfullt »kontemplativa« och lät oss behandlas som onyttiga ofarliga drönare av makthavare, utan konkret visade vad mångtalighet kan åstadkomma i en demokrati värd namnet.

Thommy Gustavsson | Mosjö, 25 januari

Tännån, från källa till hav

Tännån i Härjedalen är ett för många välkänt flugfiskevatten med fina kvaliteter. Den bästa delen av ån är ett par sträckor med varierande snabbt strömmande vatten och mer långsamma glid – och som är indelade i pooler med ett reglerat fiske, som gör att man slipper trängas. Härjedalens strömmar förknippar vi av tradition med fiske på harr i bra storlek men här finns även styckevis en dominans av öring i storlekar upp mot kilot och där över.

TEXT: JAN TILLIANDER
FOTO: JAN JOHANSSON

Kanske är Tännån som vackrast i sin allra översta sträckning, ifrån kalfjällsheden uppe vid Långbrottssjöarna och hela den porlande vägen längs med fjällbjörksslutningen ned mot sjön Glän. Många av er som fiskat Tännån har säkert inte sett henne där. Dit är ett stycke vandring och låt oss säga att det ligger lite avsides. Inga av de vältrafikerade vandringslederna går förbi, och till Härjedalens verkliga storfjäll är det ytterligare några mil. Och kanske just i ödsligheten ligger en del av åns skönhet. Ingen annan stans är dess vatten klarare, det är endast tack vare dess rörelse man anar att det finns där. Här och var sväller den ut i små höljor eller bromsar upp sig i lugnvatten där bävrarna dragit ihop bon. På det hela taget är den en liten öringå i en avkrok av Härjedalsfjällen när den är som mest inbjudande.

Tråkigt nog, för oss flugfiskare, är den sex sju kilometer långa sträckan mellan Stor-Glän och Långbrottssjöarna i det närmaste oåtkomlig. Den ägs eller arrenderas av olika privatpersoner eller

tomt-ägarföreningar. Nåväl, från Stor-Glän bär det av genom Lill-Glän och vidare en tre kilometer likt en glittrande silverfåra mellan fjällbjörkarna innan hon rinner genom sjön Malmagen. Malmagen hysar på sin östra strand byn Fjällnäs, där förövrigt Sveriges äldsta högfjällshotell ligger. Från Fjällnäs rinner ån vidare längs dalgången, passerar just intill de stora skidanläggningarna vid Hamra och Tännålen innan Tännådalssjön tar vid. Från Tännådalssjön har hon bara två kilometer i frihet innan hon ånyo slukas, denna gång av Östersjön.

Från Östersjön har ån att göra ytterligare tolv tretton kilometer innan hon slutligen slukas av den väldiga Lossendammen. Det är när denna sista sträcka nämns som flugfiskaren får något dröm-

Fortsättning nästa uppslag

Tännån ...

Fortsättning från föregående uppslag

skt i blicken. Och det är här hon vunnit sin välförtjänta ryktbarhet såsom varande ett högkvalitativt flugfiskevatten. Det är också här hon blir ordentligt tillgänglig för oss flugfiskare.

Öringfiske av hög klass

De översta 4,5 kilometrarna förvaltas av Nättan Skog & Fritid och är endast öppna för fiske för dess stuggäster. Man har delat in fisket i en övre 3,5 kilometer, och en nedre, en kilometer lång sträcka, varav den rejält längre övre sträckan är vikt inkom för flugfiske medan även spinnfiske är tillåtet på den nedre.

Kanske är det främst för sitt finfina harrfiske som Tännån gjort sig ett namn. Men från utloppet från Östersjön och cirka 1,5 kilometer ner till en liten kraftverksdammså är det helt och hållet öringjakt som gäller. Liksom alltså harr-

fisket är gott i Tännån är också öringfisket av hög klass, kanske är det som allra bäst mellan sjön och dammen. Här står ett bra bestånd stöddiga öringar mellan ett halvt och ett och ett halvt kilo. Och eftersom strömmen nästan överallt är rätt hård så blir det ordentliga holmgångar som kräver starka tafsar. Själv går jag aldrig under 0,20 på tafsspetsen.

Någon eller några hundra meter nedströms sjön ligger en liten kåk som kallas »Johan-Helmers stuga«, i höjd med den ligger en ö vars bortre sida ruvar på ett parti lugnare vatten vilket är ett populärt ställe för den flugspöbärande öringjägaren. Efter stugan är det hyfsat hård ström hela vägen ned till dammen. Men överallt finns öringens ståndplatser. Håll till vid huvudfåran, sök i djuphål, fiska av strömkanter och runt omkring stenar i strömmen.

Harren kommer till

Efter dammen ligger Tännfallet med intagstuben till det lilla kraftverket ett

litet stycke nedströms. Fallet är ett spektakel som kan vara kul att titta på en stund, men först efter kraftverket åker flugspöet fram igen. En god vän beskrev den återstående delen ned till spinnsträckan som en »våtflugeström« och det är precis vad det är.

Med ett eller annat kortare undantag

är det de mest inbjudande strömmar och forsar man kan tänka sig. Nu gör harren öringen sällskap och en fiskedag här behöver aldrig bli tråkig. På Nättan Skogs sträcka är det tillåtet att ta upp endast tre fiskar över minimimåttet på 35 centimeter per vecka, för lägereldens halstring eller kökets stekpanna. En stor del av fisket bedrivs sålunda som ett rent catch & release-fiske. Då fisket i sina bästa stunder kan vara verkligt givande så ställs här ett stort ansvar på fiskaren att visa måttlighet. Även om fisken ska släppas tillbaka. Ingen fisk mår naturligtvis bra av att fångas och släppas tillbaka allt för ofta. En del fisk dör även efter återutsläppandet på grund av ovarsam hantering vid avkrokning eller av mjölksyreförgiftning till följd av en alltför utdragen drillning. Fiska, må bra och ha kul, men visa det ansvar och den måttlighet som allt fiske kräver.

Den sista kilometern, spinnsträckan, bjuder på mer lugnvatten. Här kläcker vid midsommartid den stora åsandsländen och kan då ge den besökande flugfiskaren riktiga julaftnar. Förutom dancan kläcker i Tännån diverse fors-sländor och nattsländor men framför allt forsknott.

Knotten kan vara ett djävulstyg utan like för fiskaren, men undersök maginnehållet på din fångade harr och du kommer att inse att knotten är ett av fiskens absolut viktigaste födoämnen. Kanske ägnar du då knotten en förlåtande tanke för att du så osande förbannat deras existens. Eller kanske inte, de kan vara rätt svårförlåtna när de är som värst. Knottnät på en bredbrättad hatt rekommenderas varmt. För ytterligare information om Nättan Skog & Fritids fiske, prislista, fångststatistik etcetera – surfa in på nettanskog.nu eller ring direkt, telefon 0684-240 01.

Mängder av flugvatten

Efter Nättan Skog så är det Tännäs Fiskecentrum som sköter ruljangsen. Det är en av de verkligt stora tillhandahållarna när det gäller fiske i Härjedalsfjällen, kanske den största. De har över sextio olika fiskevatten att ställa upp med för den besökande sportfiskaren. Här finner man det mesta, som större »båtfiskesjöar«, små tjärnögon, strömvatten, gäddpölar och så vidare. Men den verkliga juvelen är givetvis, enligt mitt tycke, Tännån.

Tännäs Fiskecentrum har delat in sin sträcka i olika pooler med ett maximerat antal fiskande (sex stycken) i varje pool, och satt en fångstbegränsning till tre stycken fiskar i storlek över 35 centimeter per dygn.

Sammanlagt rör det sig om fem pooler med början högst upp med pool nummer fyra. Fyran innehåller två stycken strömmar med ett lugnt parti emellan. Och på det sättet är alla poolerna uppbyggda, med en blandning av snabbare hårt vatten varvade med partier av mör-

ka lugna strykor. Fyran börjar ett hundratal meter ovanför bron till Urgåsen med ett strömmande parti och en tydlig djupfåra ned till lugnvattnet. Detta är ett populärt parti och här står fint med harr i bra storlek, i denna ström har jag tagit några av mina bästa Tännå-harrar varför jag har givit det en speciell plats i mitt fiskehjärta.

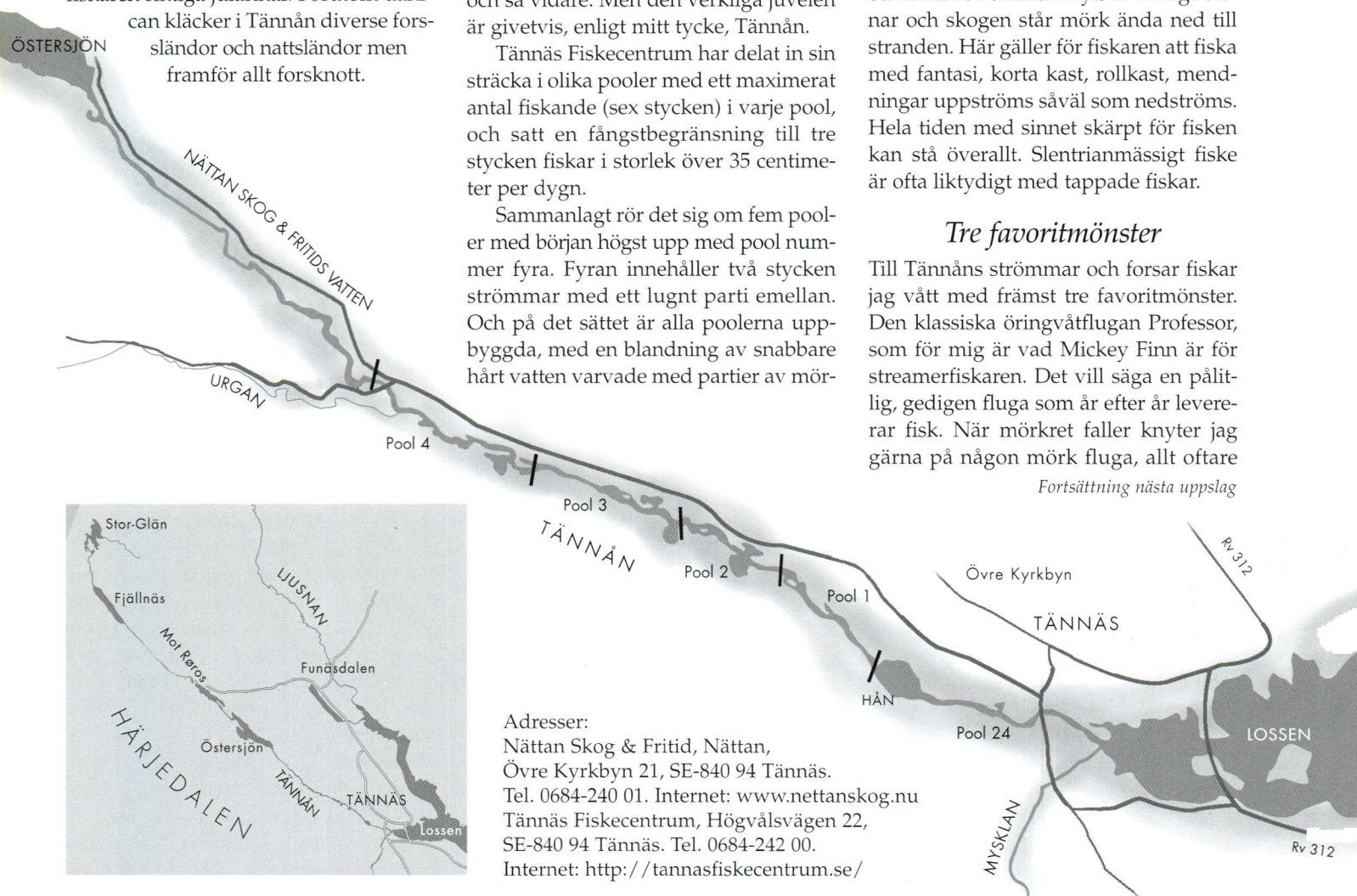
Efter denna inledande frestelse följer en sträcka med lugnt, trögt svart vatten innan nästa fors tar vid. Dessa lugnvatten som nu löser av forsarna i åns väg ned mot Lossen är för mig renodlade torrflugesträckor. En delikat serverad torrfluga kan ge fina fångster här, när framförallt harren går och betar nära ytan. Här har jag själv sett ett och annat ryggssegel i jättestorlek röra sig fram och åter, lugnt vakande.

Snart är vi framme vid nästa fors som har som öppningserbjudande en fors-nacke av bästa snitt, som för det mesta håller en eller flera stöddiga bitar. Denna fors är hårdare än den första och ställer högre krav på fiskaren vad gäller teknik och taktik. Strömmen bryts av många stenar och skogen står mörk ända ned till stranden. Här gäller för fiskaren att fiska med fantasi, korta kast, rollkast, mendingar uppströms såväl som nedströms. Hela tiden med sinnet skärpt för fisken kan stå överallt. Slentrianmässigt fiske är ofta liktydigt med tappade fiskar.

Tre favoritmönster

Till Tännåns strömmar och forsar fiskar jag vått med främst tre favoritmönster. Den klassiska öringvåtflugan Professor, som för mig är vad Mickey Finn är för streamerfiskaren. Det vill säga en pålitlig, gedigen fluga som år efter år levererar fisk. När mörkret faller knyter jag gärna på någon mörk fluga, allt oftare

Fortsättning nästa uppslag

Adresser:
Nättan Skog & Fritid, Nättan,
Övre Kyrkbyn 21, SE-840 94 Tännås.
Tel. 0684-240 01. Internet: www.nettanskog.nu
Tännäs Fiskecentrum, Högvålsvägen 22,
SE-840 94 Tännås. Tel. 0684-242 00.
Internet: <http://tannasfiskecentrum.se/>

Tännån ...

Fortsättning från föregående uppslag

heter den Montana nymf. Chenillen i Montanans kropp tar åt sig lagom med vatten för att dra ned den under ytan, men ändå inte ända ned till botten. Man får den att fiska i mellanskiktet där den utgör en fin silhuet mot den ljusare himlen för de djupare stående fiskarna. Den tredje är naturligtvis »harörat». Gold Ribbed Hare's Ear bär jag med mig i alla möjliga varianter, från rent flytande till guldhuvudförsedda »sjunkbomber» som är så effektiva då vattnet är snabbt och dina vanliga flugor inte når ner på djupet. De allra värsta har försetts med ett tungt wolframhuvud lägst fram och har många gånger visat sig vara räddningen då vattnet gått högt och vilt.

Mystiska pool tre

Gillar man de lugnare, lite mystiska partierna kan pool tre vara ett gott val. Här är den rätta platsen att lufta sina allra nättaste torrflugor. Till torrflugefisket i Tännåns strömmar knyter jag ofta på en Klinkhammer eller någon annan fall-skärmshacklad fluga. Ännu oftare är de bundna med hjorthår, tål tuffa tag, och kan snabbt läggas om i strömmen utan en massa hårt luftkastande. En annan god fluga tycker jag »Varianterna» är. De där flugorna bundna med kraftigt överdimensionerat hackel och rejält med extra strån i stjärten. Kroppen är ingenting annat än en skalad hackelstam lindad runt krokskaffet (quill-kropp). Det är en av de där flugorna som har den där extra förmågan att lyfta fisk som annars inte vakar.

Men lugnvattnen är också rätta stället att knyta på sina delikataste små torrflugor. Här kan du också gärna gå ned i tafsgrovlek eftersom strömmen är så obetydlig att fisken inte kan räkna med någon extra hjälp från den under drillningen. Forssträckan i pool tre är inte mycket att orda om. Den är inte så lång men även här kan man förvänta fina harrfångster. Speciellt ett större flak vatten vid en stor sten – den största av den forsens stenar – brukar ruva på fler än en fin harr. Efter treans andra lugnsträcka, som verkligen är stillaflutande, med flera bevuxna vikar och dylikt, är man framme vid pool två.

Min favoritsträcka

Det varierar från tid till annan, men jag tror att pool två är min absoluta favoritsträcka i Tännån. Kanske sida vid sida med sträckan från Östersjön ned till dammen, där öringfisket är så särdeles bra. Tvåan har, tycker jag, en särskild nimbus av skogsmystik omkring sig. Några av de mest minnesvärda Tännåupplevelser jag går och gottar mig åt har sitt ursprung i denna pool. Det är sådana saker som bolmande kallrök som stiger ur vattnet och skapar mystik, makalöst stora fiskar som lämnat mig med sprängd tafs och i smått skräckslaget tillstånd. Det är gulorange lägereldars flammor som girigt slickat kaffepannans tjärsvarta utsida, medan forsens brus tonar likt näckens gigaspel mellan den dunkla skogen och forsens becksvarta stenar.

Tvåan börjar nästan direkt med en fors, eller rättare sagt flera forsar, för här delar ån tillfälligt upp sig i tre mindre grenar. Det är ett rätt intressant parti trots att många går den förbi. Vardera armen är inte särskilt bred men här kan spännande saker hända om man flugmetar runt stenarna.

Därefter följer en lugnsträcka följd av den svällande Näckehån. Innan nästa fors tar fart på allvar passerar man ett stycke med lite snabbare vatten, där stenar ses titta upp lite här och var. Just i de här krokarna upplevde jag för några år sedan mitt kanske märkligaste Tännåäventyr. Vi var ute några stycken på flugfiske. Med oss hade vi en kamrat som vid denna tid var nybörjare men som vi alla ville frälsa till flugfiskare. Alltså placerade vi ut honom på ett uto-mordentligt inbjudande ställe. En hel liten fors fick han för sig själv, och vi lovade alla att vi glatt skulle kaka upp våra hattar om det var så att han inte fick någon bättre harr, och så skingrades vi åt olika håll. Några timmar senare får jag för mig att gå upp till honom och försäkra mig om att han verkligen trivdes och mädde gott.

Men när jag kom dit fann jag honom fullständigt uppriven. Visst hade han till slut lyckats med att få en bättre harr på kroken, en som gott och väl höll sig ovanför det tillåtna 35 centimeter stretchet. Men när han äntligen hade harren nästan inom håvramen hade en stor gädda rusat fram från baksidan av en sten, slagit tänderna i harren, knyckt till

... och borta var den harren.

Han berättade hur han jagat ut i ån med håven för att ta tillbaka sin harr. Men gäddan, med harren, var naturligtvis borta. Och nu var han dubbelt uppriven, inte bara över förlusten över sitt livs största harr utan också över oron att vi inte skulle tro på honom, utan tro att han helt enkelt hittat på en skröna. Men märkliga saker kan hända när man är på fiske, som vi vet, och jag lugnade honom med detta. Men inte nog med detta, ovanstående är bara en prolog till den verkliga historien som skulle utspela sig nästföljande kväll.

Inte bara öring och harr

Vi sitter och ska just koka kaffe. Bredvid oss flyter ån, rätt snabbt, men ändå med lugn ytström. Här och var skjuter det upp större stenar ur vattnet och vi har allesammans sagt oss att just här – här står det fin fisk! Men märkligt nog får ingen av oss någon fisk just här, på alla andra ställen utom här, där ån nästan är som mest inbjudande.

Medan kaffet sätts på, slår jag vad om att jag nog ska lyckas med en fisk, åtminstone en liten, just här, där alla misslyckats. För att vara på den säkra sidan, knyter jag på en Professor. Mycket riktigt, i tredje eller fjärde kastet hakar en liten öringpinne på. Den är så liten att jag endast får axelryckningar från mina kamrater när jag ropar på dem och jag skyndar mig att ta hem fisken för att ge den friheten åter. Men halvvägs in blir det tvärstopp!

Antagligen hade öringen kört fast under någon sten eller i någon gammal sjunken gren. Det gick inte att rubba den! Jag börjar veva mig nedåt för att se om det kan gå att mixtra loss den, följer linan med blicken för att se vart den tar vägen ... Rakt in i käften på en långsmal tvåkilosgädda! Men gäddan uppför sig lite märkligt, gapet där tafsens försvinner ned i svalget är vidöppet. Istället för att fara fram åter för att försöka slå sig fri, så står den bara och spänner med krum kropp och alla fenor utspärrade. Det föreföll nästan som om han höll på att kvävas. Utan några vidare problem lyckas vi baxa in den i håven. Men då vaknar den till liv. Alla krafter har den kvar och den slänger och kränger, hoppar och far i den lilla flugfiskehåven.

Någon gång här lossnar flugan och hänger plötsligt fri och dinglar från spö-

toppen. Gäddan är som galen, lång och smal som den är har den lyckats spränga några håvmaskor och är nu fri med huvudet. Kampen fortsätter. En av oss har under tiden fått fatt på en trädgren, som bävrarna gnagt till fin klubbstorlek, som han slår hårt i gäddans huvud.

Gäddan stannar upp, stelnar till, darrar lätt med kroppen, öppnar käften på vid gavel – och ut ur gäddans svalg, som skjuten ur en kanon, kommer den lilla öringen farandes i ett gott och väl två meter långt skutt. Ned i ån, iväg som en raket uppströms, en sicksackande vindsnabb plogfåra som försvinner bakom en krök!

Vad säger man om nåt sånt? Och så frågar folk varför man håller på med fiske?! Sannerligen önskar jag inte av hela mitt hjärta att den öringen må växa sig stor och vacker och aldrig någonsin mer bli fångad av vare sig fluga eller gädda...!

Pool två avslutar med en rätt hård fors med mycket fallhöjd som kräver påpasslighet och precision vid fisket. Där denna fors ändrar tar pool ett vid.

I de tre övre poolerna är det endast

tillåtet att flugfiska, medan till pool ett är även spinnfiskare välkomna, från och med denna pool och nedåt. Här börjar en kortare fors, där ån delar sig i två fåror, innan ett lugnparti tar vid. En fluga som jag gärna frestar med både då jag fiskar i lugnvattnen eller går och bökar i forsarna kallar jag »Tännå-puppan« eftersom det är här som den har firat sina största triumfer. Bakre halvan består av haröredubbing och den främre av korttrimmat hjorthår. Den är finfin när fiskarna siktat in sig på mat i det allra översta skiktet av vattnet.

Ettans stora och långa fors ligger i slutet och är inte helt olik pool tvås stora fors, alltså rejält med fart och fallhöjd.

I denna fors nedre del blev jag en gång vittne till hur en kamrat utkämpade en ojämn kamp med en riktigt, riktigt stor harr. Det slutade som det ofta gör – fisken tog ett mäktigt luftsprång, vände nedåt i expressfart innan tafsens sprängdes då den skenade över en forskant. Men, visst är det ändå så att det är de tappade storfiskarna som ger de bitterljuvaste, mest längtansfulla minnena, som man går och suger på under de långa vintermånaderna, medan de fis-

kar som man verkligen fått upp snart nog försvinner i glömska.

Hårt fisketryck på sluttampen

Den sista poolen och tillika den sista sträckan ned till sjön Lossen är pool 24. Om denna pool är inte mycket att orda. Inget särskilt poolkort krävs, utan poolen är öppen för alla som löst fiskekort i Tännäs fiskecentrum. Och allvarligt talat så märks det på fisket. Visst kan en eller annan fin fisk bärgas även här, men poolen tål på inget sätt att jämföras med sträckorna uppströms. Det bästa stycket av pool 24 tycker jag är sträckan från hängbron just nedströms Hån, forspartiet och lugnsträckan just därefter. Hårdast fisketryck gissar jag Tännån har då hon sveper förbi själva fiskecentret och den sista biten ned till Lossen.

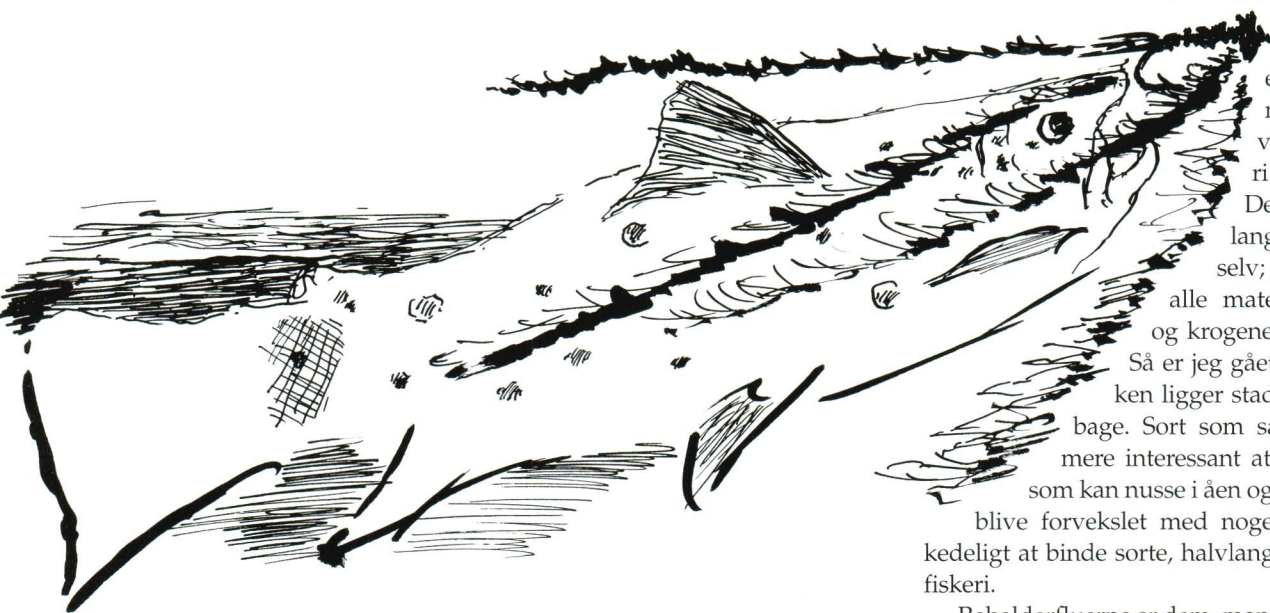
Och i Lossen.... tja, där slutar sagan om Tännån, eller gör den egentligen det? Ljusnan rinner till från sin färd uppifrån Ljusnetjärn och de två möts här i dammen. Härifrån sker sista delen av resan mot österhavet under namnet Ljusnan, och det är mycket utspädda Tännå-droppar som äntligen når havet i utloppet vid Söderhamn.

RABALDERFLUER

TEKST OG TEKNING: MOGENS ESPERSEN

Det er fluerne, som ingen andre vil lege med – undtagen bækørrederne – fordi de fisker »forkert«.

»EN LILLE SORT« er som regel flydende, når man er ovre den alder. Det kan også være en »rabalderflue«, som er den flue, de andre ikke vil lege med. Den fisker nemlig »forkert«; det er bækørrederne der skal komme op til den, ikke fluen der skal ned til ørrederne.

»En lille sort« er – også – Jyllands nationaldrik, kaffe med et liberalt skvæt brændevin. Kaffepunch kort og godt, der kan styrke ved fiskevand, når regnen falder som et gitter, som prikker tusinder af huller i åens overflade. Hvis en fisk ringer, er det ikke til at se, men en flue der bliver fisket ned ad åen med striber og stort rabalder, kan næsten flå stangen ud af hånden på én, hvis ørreden hugger. Fluen skal gå i overfladen; bækørreden skal nok finde den.

Ingen ny opdagelse, men midt i en imitationstid kan det være sjovt at minde om den. Næsten som at fortælle en vovet vittighed ved en damethe. Man kan, heldigvis, ikke klare sig med rabalderfluer, men oftere, end man tror, er det skæve og forkerte rigtigt. De fleste rabalderfluer bindes med busket hale på halvlang krog, noget større end god tone foreskriver, og de skal bule og stribe på åens overflade.

Det ender med at det bliver kedeligt at binde fluer til bækørred.

Det samme og det samme, op ad stolper og ned ad vægge, som vi siger på dansk, når vi vil udtrykke monotoni. Sort er altid pænt, nobelt eller sexet. Begge dele – noblesse og sex – har vel noget med fluefiskeri at gøre.

Desværre kan sorte, halvlange fluer ikke binde sig selv; jeg har forsøgt. Lagt alle materialerne, bindetråden og krogene frem ved fluestikken. Så er jeg gået en lille tur, men bunken ligger stadig urørt, når jeg er tilbage. Sort som samvittigheden. Det er mere interessant at binde imitationsfluer, som kan nusse i åen og måske af en bækørred blive forvekslet med noget ædeligt. Det er lidt kedeligt at binde sorte, halvlange til groft og »forkert« fiskeri.

Rabalderfluerne er dem, man binder ind imellem for at få dem til side, overstået, og det er ofte dem, man skal fiske med. Rabalderfluerne opbevares i en æske for sig. Det er, som om man er lidt flov over dem og vil holde dem væk fra de »rigtige« fluer, dem man viser frem, dem man diskuterer.

»Modsatterne«

Rabalderfluerne gik op for mig på en efterårstur til en sydvestjysk å med en håndfuld gæve fluebindere. Det var genkendelsens glæde.

For år tilbage havde jeg selv brugt store, sorte fluer ved å og kyst, men så bliver man så klog, at man kan undvære hovedet og er lige ved at snakke latin med fiskene. Imitationsraseriet med artsnavn og slægtsnavn, hele den linnéske musik, har grebet én. Jeg fangede mindre og mindre på en mere og mere indviklet måde.

Det kan der også være fornøjelse ved, men engang imellem er det rart med et par ørreder, der sprutter på stegepanden i deres eget fedt. Kan imitationerne ikke give det ønskede resultat, kan rabalderet måske.

Hele vinteren binder jeg og hygger mig med den lille flok fluebindere; ved højtidelige lejligheder hedder flokken vel et fluebinderlaug. Men vi har ingen højtide-

lige lejligheder. Det ville gå ud over anarkiet, der nu har stået på i over 25 år. Anarkiet består bl. a. i, at der altid er mindst én, som gør det modsatte af det, »man« plejer at gøre. Heldigvis, ellers gik verden i stå.

På nævnte tur sukkede vi efterhånden efter fed bækørred. Der var masser i åen, men stallingerne fik først fjer i munden., så længe vi fiskede dybt med imitationsfluer. Da et par af »modsatterne« gik over til at fiske med rabalderfluer, som blev fisket i eller lige under overfladen, var det bækørrederne, der først fik fjer og hår i gabet.

Når himlen er høj og klar, skræmmer rabalderfluerne mere, end de lokker. Fisketure bliver ofte planlagt til højt og klart og lunt vejr med summende insekter – det drømmer vi om, når det er vinter, og vi forbereder næste sæsons udflugter – men fisketurene finder tit sted i regn og blæst og skummelt vejr. Lige vejr til en rabalderflue.

Halford på sporet

Hvis bækørreder kunne tænke – forhåbentlig kan de ikke – ville de nok se noget ædeligt i en sort flue, som rabaldrer i åens overflade. De er vant til den slags, ser mange fluer nedefra som silhuetter mod en lys himmel. Vårfluer (nattsländor) for eksempel, men der er megen anden ørredmad, der opfører sig på samme måde.

Sådan, sorte, ser de vel de fleste fluer ud fra ørredens synsvinkel, også imitationsfluerne hvor vi har nørklet og nusset med uld og bindetråd for at ramme den helt rigtige farvenuance. Ikke spildt ulejlighed, fordi vi har hygget og glædet os under nørkleriet. Fluer er som regel på fisketur, mens de endnu sidder bare halvfærdige i fluestikken.

Imitationsfluerne har deres tid; rabalderfluerne deres.

Det systematiske tørfluefiskeris pioner F. M. Halford anbefalede for over 100 år siden, at fluebinderen holdt fluen op mod lyset for at se, om den var rigtig – efter at have eksperimenteret med farver, gennemsommelighed etc. Halford så fluen, som fisken ser den – sort mod lyset. Det var bare ikke den konklusion, han nåede frem til. Men lysranden omkring en fluekrop, som er dubbet, eller tørnet af lodden herl, som Halford brugte en del for at efterligne insekternes gennemsommelighed, er

udmærket at holde fast i, også for rabalderfluernes vedkommende.

Halford var ikke dum eller indskrænket; han tænkte bare i andre baner, end vi gør, når vi binder rabalderfluer.

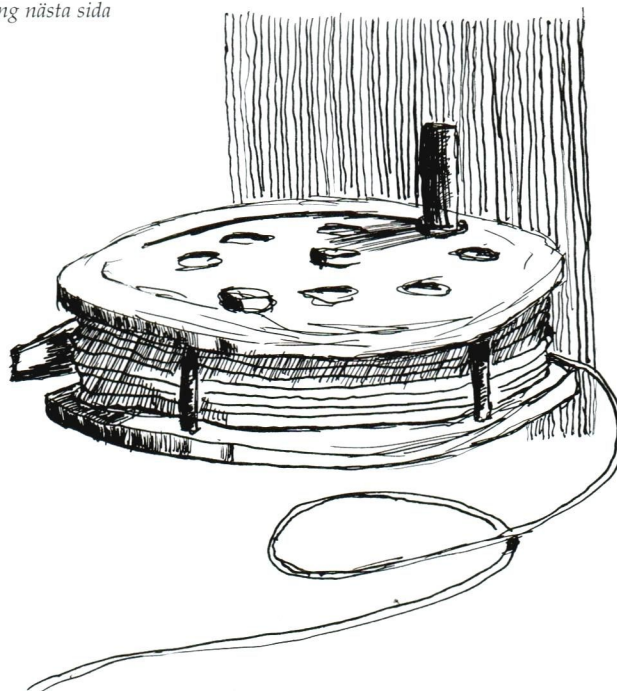
Ukendelig

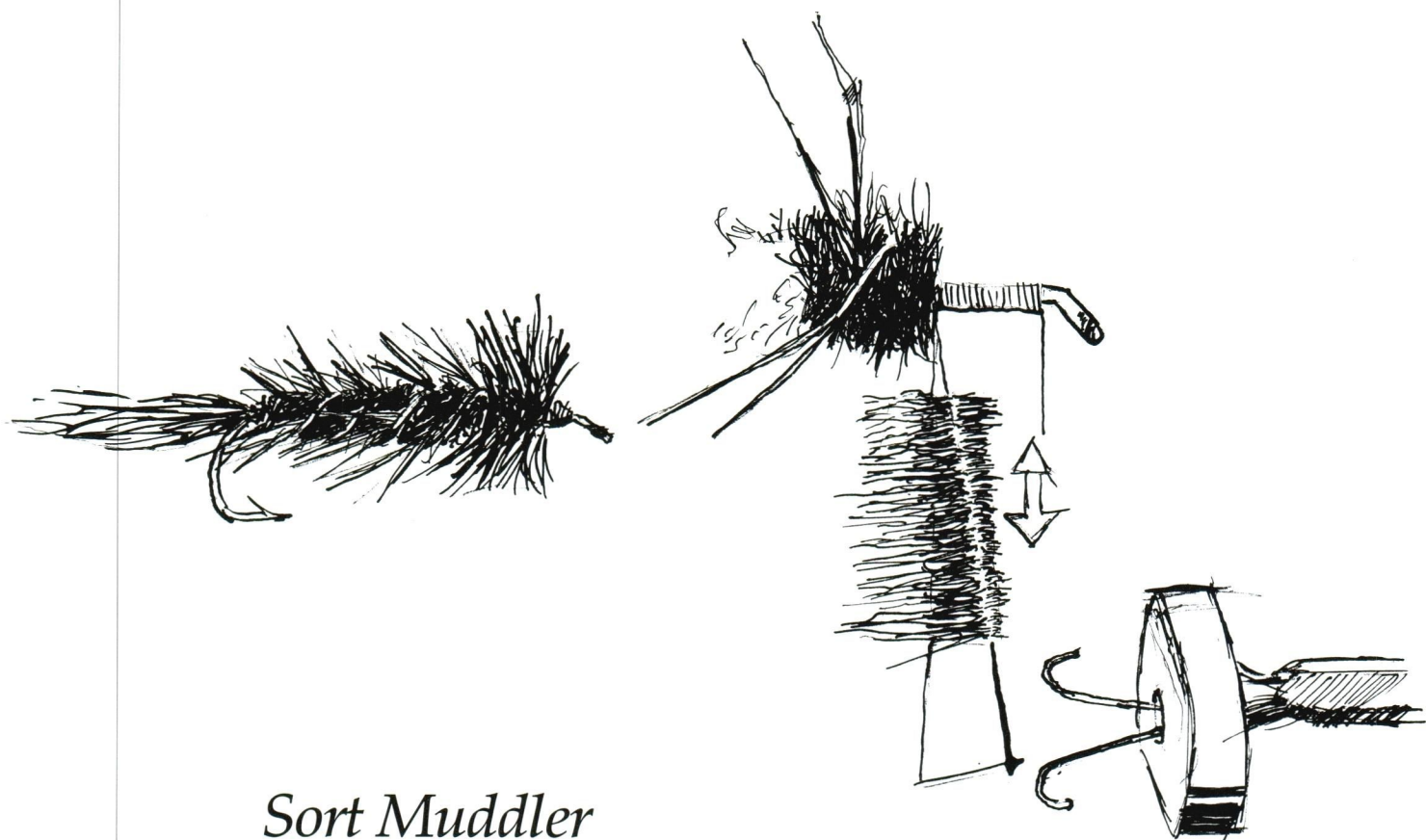
Udgangspunktet – for mig i hvert fald – var for mange år siden en Woolly Worm, som til sidst hang ophavsmanden, amerikaneren Don Martinez så meget ud af halsen, at han nærmest nægtede at binde flere. Han skulle oven i købet leve af at binde.

Til kystfiskeriet, hvor jeg stadig bruger den – uden originalens palmerhackle og i det hele taget stærkt forvansket – har den fået »sidelinie« af en strimmel pearl flashabou, som bliver fæstet med 8-tals tørt akkurat foran den færdige krop, derefter strakt bagud på begge sider af kroppen og holdt på plads af den ovale sølvrib. Halen, som glimmeret blander sig med, binder jeg af indfarvet sort polarræv i stedet for originalens marabou, som for hurtigt bliver slidt op. Polarræv er næsten lige så bevægelig. Denne type kystfluer belaster jeg ganske let 8–10 tørt blytråd eller lignende. Det sker også, at fluen får muddler-forkrop.

»Sidelinien« er overflødig på en rabalderflue, fordi den skal fiske i de øverste vandlag, hvor fisken sandsynligvis ikke ser glimmeret, og Woolly Worm, der var en flue til dybt fiskeri, er i min fluestik efterhånden så langt væk fra originalen, at den måtte have nyt navn.

Fortsättning nästa sida

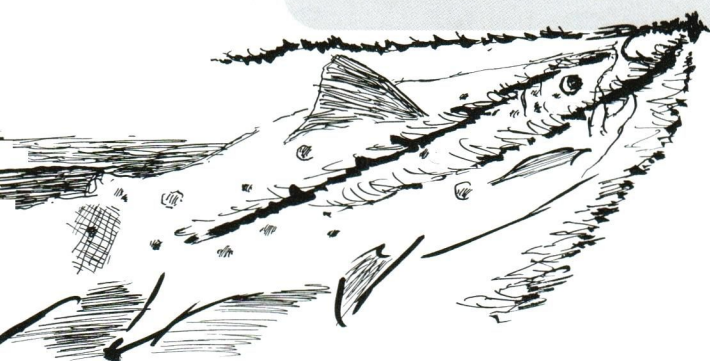

Sort Muddler

Sort Muddler

- KROG:** str. 8–10 moderat langskaffet (1–2 gange lang)
- BINDE-TRÅD:** sort
- HALE:** indfarvet sort polarræv, længde ca. som krogskaffet
- KROP:** sort sæluldserstatning
- RIB:** medium oval sølvinsel
- PALMER-HACKLE:** indfarvet sort hane
- FORKROP:** muddler, ca. 1/3 krogskafthængde
- HOVED:** sort

RABALDERFLUER

Fortsætning från föregående uppslag

Det vil være en fordel at binde forkroppen, som jo er spundne kropshår fra hjort eller rådyr, med kraftig bindetråd. Det skal trækkes godt i bindetråden for at få hårene til at spinde omkring krogskaffet. Jeg bruger undertiden kevlartråd; den bør nippes over med en tang, ikke med din bedste fluebindersaks.

Falsk Muddler, der fisker lidt dybere end Sort Muddler, bindes på samme måde. Blot er forkroppen af indfarvede sorte kaninhår, som spindes i en bindetråds-løkke og tørnes omkring krogskaffet. Kaninhårene bør studsnes (i rodenden), før de sniges i løkken. De kan enten ses som en blød muddler-forkrop eller som et kraftigt fronthackle.

Jeg gemmer stadig fluerne, som de andre ikke vil lege med, i en flueæske for sig.

Redaktør: Steen Ulmits

MED EN HANDLINGSPLAN og 10 millioner kroner vil regeringen søge at sikre atlantehavslaksens overlevelse i Danmark. Miljøminister Connie Hedegaard (K) udtaler i den forbindelse følgende:

»Vi er forpligtet over for eftertiden. Vi skal sætte hensynet til en biologisk mangfoldighed over økonomiske hensyn. Målet er at få laksen til at gyde på den naturlige måde.«

Hjælp til truede laksebestande

Til dette ædle formål har miljøministeren altså en pose penge og lover samtidig, at der vil blive søgt om flere hos EU. Det må være årets glade nyhed - på falderebet til det nye år.

Skov- og Naturstyrelsen sendte i oktober 2004 et udkast til en ny national forvaltningsplan for laks, udarbejdet sammen med Danmarks Fiskeriundersøgelser, i høring. Der er næppe tvivl om, at pres fra EU er medvirkende årsag til planen. Således har EU med sit habitatdirektiv krævet, at Danmark udpeger en række særligt bevaringsværdige områder.

I den forbindelse har Danmark udpeget ikke færre end 254 habitatområder, hvor atlantehavslaksen på den ene eller anden måde indgår i udpegningsgrundlaget. Det drejer sig især om de dele af vestjyske vandsystemer, hvor vilde laks stadig vides at reproducere naturligt - heriblandt 60 km af Skjern Å, 50 km af Varde Å og 30 km i Ribe Å-systemet.

I Storåen, som er et andet af de klassiske laksevandløb, er der ikke konstateret gydning i de seneste mange år. Og i Gudenåen er der ingen muligheder for at genetablere en naturlig bestand, så længe Tangeværket ligger og spærrer med Tange Sø, der har oversvømmet størstedelen af de oprindelige laksegydepladser.

For Gudenåen betyder den nye lakseforvaltningsplan et stop for den hidtidige udsætningspolitik, hvor avlsmaterialet stammede fra Irland og Sverige. Fremover vil der kun blive udsat laks

avlet på vestjyske stammer, som genetisk formodes at ligne den oprindelige Gudenå-laks meget.

For Kongeåens vedkommende forventes det, at der ret hurtigt vil kunne etableres en ny laksebestand i det forholdsvist uregulerede vandløb - når blot passageforholdene ved åens dambrug bringes i orden. Man ser positivt på disse muligheder, da dambrugene netop fra april 2005 skal overholde nye og strengere krav om mindsket indtag af vand fra åerne.

Nyere undersøgelser bekræfter, at skarven er en kolossal trussel mod vore i forvejen svage laksebestande. Helt galt går det de nedtrækkende smolt, hvoraf kun en meget lille del overlever turen fra Skjern Å og ud i Nordatlanten. Udtrækket gennem den lavvandede Ringkøbing Fjord er dødbringende - på grund af de mange skarver

I telemetriundersøgelser fra 2000 og 2002 blev henholdsvis 42% og 53% af radiosenderne fra udsatte laksesmolt fundet i skarvkolonien på Olsens Pold. Det blev konkluderet, at en stor del af de udtrækkende smolt blev ædt af skarver.

Det blev også konkluderet, at den reelle prædation nok var højere end de 42-53%, som genfundne radiosendere viste. Det er jo kun en del af skarverne fra Ringkøbing Fjord, som lægger deres gylp - og dermed radiosenderne - på Olsens Pold.

I 2003 blev 39 cw-mærker fra lakse-

smolt fundet i gylp på Olsens Pold. Beregninger viser, at dette svarer til, at skarverne åd 93% af de mærkede smolt dette år. Beregninger ud fra øresten, fundet i tilfældigt udtagne gylp, viste, at skarverne åd 33.000 laksesmolt. Udtrækket af vilde smolt fra Skjern Å blev beregnet til 6.000 stk. i 2002 og 26.000 stk. i 2003.

Fiskeribiologerne vurderes på denne baggrund, at kun meget få laksesmolt overlevede turen gennem Ringkøbing Fjord i 2003. I 2004 blev 3 cw-mærker fra laks fundet i en relativt stor mængde gylp. De tre mærker svarer til, at ca. 10 % af de mærkede smolt blev ædt af skarver.

Den danske skarvbestand har gennem de sidste 10 år ligget stabilt på omkring 40.000 ynglende par. I lang tid var der 50 kolonier landet over, men dette tal er nu steget til knap 60.

Den danske ynglebestand består fortrinsvis af skarver fra Sverige, Norge og Tyskland. Færre end 15% overvintrer her i landet. De tager i stedet sydpå til Middelhavet og vender tilbage igen til februar - klar til smoltudtrækket i april!

Den danske skarvforvaltningsplan løber fra 2002 og frem til 2007, hvor den skal revideres. Måtte det blive med den nye lakseforvaltningsplan i baghovedet. Det kunne da være pragtfuldt, om det blot én gang skulle lykkes de ansvarlige myndighederne at koordinere deres forskelligartede og i dette tilfælde næsten modsatrettede anstrengelser!

Regnbågsfiske med kvalitetsprägel

TEXT: LENNART SVENSSON • FOTO: ULLA-MÄRTA TALL

Artikelförfattaren tittar närmare på put and take-vatten av god kvalitet i Syd- och Mellansverige. Ett av de största och kanske det allra kändaste är Hökensås – och favoritsjön där heter Strandgölen.

SOLEN ÄR ÄNTLIGEN på väg ned och klockan närmar sig tio på kvällen. Vi sitter och fikar vid en sandstrand vid den lilla sjön Strandgölen och har ännu bara sett ett och annat strövak långt från land – men vi är vana att ha tålamod. Stranden är här utdraget långgrund och skulle vi kliva ut i vattnet bara en bit, vilket är ytterst frestande, skrämmer vi bara ut den fisk som är på väg in för att festa på nattsländor som sedan några dagar kläckts i stora mängder. Innan dess hade det annars varit lite dåligt med den varan och vi hade lite till mans så smått börjat spekulera om att nattsländorna minskat i antal. Så verkade nu dess bättre inte vara fallet.

Stor fisk inne på gunt vatten

Plötsligt slår så en stor virvel ut endast någon meter från land! Det kan inte vara mer än ett par decimeter djupt där, och min kompis lägger ut en Goddard Sedge åt det håll fisken gått – men icke.

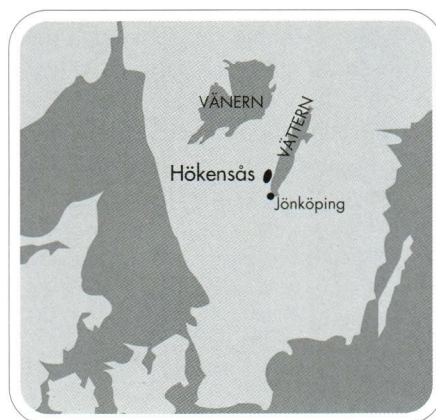
Där var en till! Plötsligt har vi ett antal fiskar som tar för sig av kläckande nattsländor. Jag placerar en flytande puppa mitt i vaket, och pang – där sitter den. Det är en grov fisk och efter några sekunder är den ett femtiotal meter ut i sjön. Strandgölens regnbågar håller fin kondition och kan raskt tömma rullar på lina. Utan 150 meter backing står man sig ofta slätt. Så, efter ännu en lång rusning, börjar fisken tröttna och en bred fisksida skyntar några meter ut. Äntligen i håven.

Vågen tangerar 3,4 kilo och stjärten är snudd på 20 centimeter bred, vilket förklarar den våldsamma rusningen. Kvällens fiske fortsätter, och vi tappar några fiskar, bland dem en verkligt stor fisk på uppskattningsvis mellan fem och sex kilo. Den sliter tafsens endast någon meter från håven i mörkret.

Ovanstående beskriver i korthet en ganska typisk kväll vid den lilla sjön Strandgölen inom naturområdet Hökensås, som ligger ett stycke in från sjön Vätterns sydvästra strand. Området har ett femtiotal sjöar, varav ett trettiotal används som kortfiskevatten. Här följer några fakta om Strandgölen, som är en av områdets två specialsjöar där endast flugfiske är tillåtet, antalet fiskande maximerat till åtta per dag och där man sätter ut i första hand stor regnbåge av fin kvalitet samt även ibland öring.

Regnbåge i fin kondition

Strandgölen är ganska rund till formen och ungefär fyra hundra meter tvärs över. Medeldjupet ligger på cirka två meter och största djupet är sex meter. Genomsnittsvikten på fisken ligger kring två kilo men det finns även ett antal individer i vikter kring fem kilo. Större och mindre fiskar finns också. Fisken är vanligtvis i utmärkt kondition, vacker i kroppsform och med hela fenor.

En bra sak med Strandgölen tycker jag är dess tillgänglighet – man hittar bra kastplatser runt hela sjön som också är vadbar på vissa ställen. Jag tycker att sjön har i första hand två riktigt intressanta fiskeperioder: först i maj/juni då flicksländorna går till i rikliga mängder, och fisken frossar på dess larver, och sedan på sensommaren till in på hösten då nattsländor i mängd aktiverar fisken. Vad gäller flugval för fisket i Strandgölen vill jag inte gå in på något specifikt mönster, här fungerar olika imitationer av flicksländelarver utmärkt bra från april till juli. Gärna lite större och ljusare under försäsongen, mindre och med ett brunt inslag i det gröna från juni och framåt. När nattsländorna sätter fart på fisken vid slutet av juli kommer olika slags sjunkande och flytande puppor samt torrflugor till användning. Bara under ihållande värmebölja kan man eventuellt ha användning för annat än flytlina för att komma ned till de djup där fisken då funnit så pass behaglig temperatur att den över huvud taget äter.

Stor fisk vakar mindre ofta?

Tillsammans med flicksländelarver utgör nattsländor något av stapelföda för regnbåge och öring i Strandgölen. Under senare år har fiskare som besöker sjön ofta klagat på att de tycker fisken inte vakar lika ofta som förr om åren och man spekulerar kring tänkbara orsaker till förändringen. En är att förekomsten av elritsa innebär att denna äter bort mängder med nattsländelarver, en annan att stor fisk helst går djupt och är mer intresserad av iglar, snäckor och annat än att jaga sländor i ytan. Jag gjorde därför den senaste sommaren en enkel undersökning vad gäller mängden nattsländelarver, för att jämföra med en liknande undersökning som gjordes tre år innan.

Rapport gällande förekomst av nattsländor i sjön Strandgölen

Skälen att jag valde just Strandgölen som lokal för min undersökning är enkla; dels är den min och många andra flugfiskares favoritsjö, dels är denna sjö säkert den i Hökensås-området där nattsländor har störst betydelse som föda för fisken.

Provtagningen har gått till så att jag valt en begränsad yta på åtta olika bottenavsnitt, som skiljer sig åt vad gäller djup och material, och helt enkelt räknat antalet larver och sedan jämfört siffran med föregående undersöknings resultat. Den här lilla undersökningen borde kunna ge en liten fingervisning om hur tillståndet är och om förändringar skett och kan säkert tillämpas av andra för att skaffa sig en bild i sina vatten. Helst bör den utföras under så jämförbara förhållanden som möjligt, tid på säsongen etcetera. Vi har fler än två hundra arter nattsländor här i Norden och utöver den stora *Phryganea grandis* kan inte en amatör som jag skilja åt och namnge just fler än den, utan har räknat in alla, små som stora.

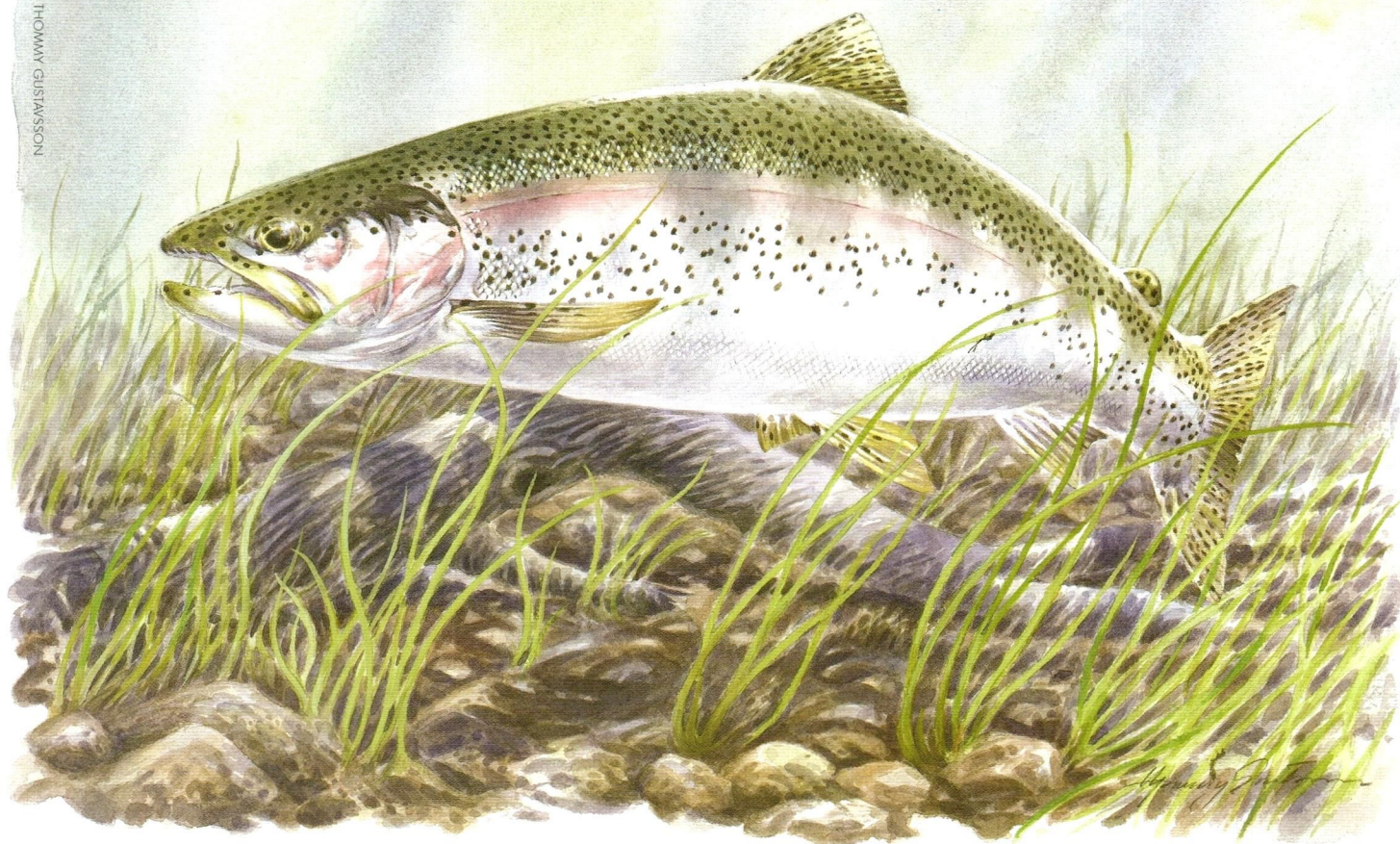

	Bottentyp	Djup cm	Skillnad
Område 1:	Sandbotten	50	-40%
Område 2:	Sandbotten	100	-15%
Område 3:	Stenbotten	35	-30%
Område 4:	Stenbotten	80	+2%
Område 5:	Stenbotten	100	+11%
Område 6:	Gräsbotten	50	+5%
Område 7:	Gräsbotten	70	+7%
Område 8:	Gräsbotten	90	+9%

SLUTSATS: Det verkar som de grundare bottenarna varit lite illa de senaste åren. Det kan bero på lågt vattenstånd, ökad

frekvens av oförsiktig vadning eller förekomsten av elritsa som möjligen ökat. Totalt sett verkar dock tillgången på nattsländelarver ganska god. Jag har även konstaterat stora mängder flick- och trollsländelarver vilket tyder på bra vattenkvalitet.

FAKTA: Den som är intresserad att fiska Strandgölen kan boka fiskekort per telefon +46 (0)502-23000. Fiskekort gällande 24 timmar räknat från klockan 06.00 kostade säsongen 2004, 280 SEK. Sjön är lättillgänglig och har regnskydd och grillplatser.

*Vi blir allt fler, vi som bär våra
flugor i en personlig flugask
av trä. Vanligtvis brukar det
vara innehållet som det handlar
om att visa för någon nyfiken
medfiskare men har man en
ask gjord av Lasse Anders-
son blir det ofta så att man
stannar upp och glömmer
innehållet inför »förpack-
ningens« säregna skönhet.*

TEXT OCH FOTO:
THOMMY GUSTAVSSON

Slottshantverk för flugfiskare

DET KÄNNES JU VETTIGT om en kan ta till vara så mycket som möjligt, att inte bara slänga bort. Tänker en efter ett tag så hittar en bruk för det allra mesta ..., säger Lasse Andersson och visar uppspända skinn från dov- och kronhjort i ett hörn av den välutrustade snickarverkstaden. Båda har segare och starkare hår än vad rådjur har, fortsätter han.

Det jagas en hel del på Eriksberg slotts vidsträckta och viltrika ägor och även om nu inte Lasse ägnar sig åt jakt så vet jägarna vart de ska lämna vissa delar av bytet som annars inte tas till vara. Lasses vänner i flugfisket är också mycket väl-försedda med diverse flugbindningsma-terial i form av fjäder och skinn. Gräs-anden exempelvis plockar han på fjäder för E12-or och av cul de canard-fjäder får han ut en ynka tuss ur en yta mindre än en krona på varje fågels gump.

Med åren och med »Snickar-Lasses« flitiga verksamhet att bygga spön, håvar, flugbindarväskor och inte minst flugas-kar har vi, i vart fall i Sverige, blivit gans-ka många som har någonting som kom-mit ur hans hand. Som snickare i tredje generation på en egendom med ett otal byggnader är Lasse van att kreativt lösa de mest skiftande uppgifter som har att göra med att forma i trä. Det kunnandet är något som kommer oss flugfiskare till del i rikt mått.

Flugaskar i Wheatley-modell

Första gången jag fick i min hand en ask som Lasse gjort, tänkte jag att den var ju snygg med sin sköna form i Wheatley-stil, med vackra rundade hörn som inte skaver håll i fickorna. Tilltalande förstas, som nästan alla askar gjorda i levande material, men antagligen skör och fukt-känslig eftersom den var gjord i fanér.

Den asken är hel ännu idag efter fli-tigt användande och låsanordningen i full funktion till skillnad mot vissa av förebil-

den som med tiden blivit svåra att hålla stängda. För att börja i fel ände kan näm-nas att Lasse tillverkar låsanordningen i fjäderbrons, gångjärnen i nysilverplåt och sprinten i gångjärnen är av svetsstråd – allt i rostfritt material.

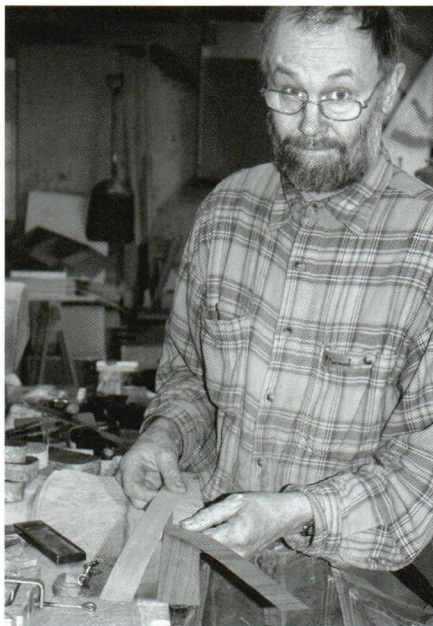
Träfanéren limmar han i lager med Bostiks vattenfasta polyuretanlim. Det är det bästa påstår han, och då är det nog så. Lasse håller inget hemligt om hur han får till sina konsthantverk eller vad han använder. Han delar tvärtom frikostigt med sig av råd till dem som vill försöka göra askar själva. Det tycks heller inte vara någon risk med att andra får recep-ten – det visar sig ändå svårt att »få till det« lika bra, av resultaten att döma.

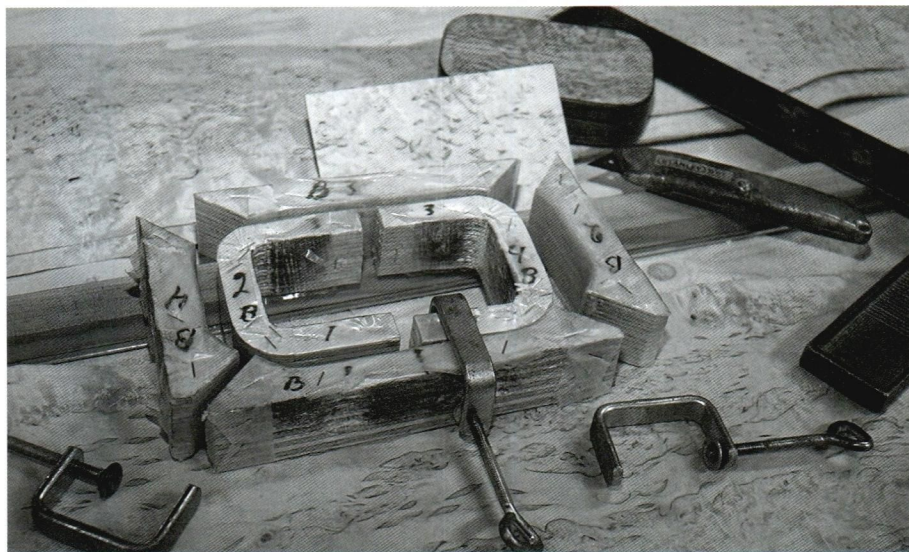
Att känna och kunna trä

Det är viktigt att känna olika träslags egenskaper och att komponera dem till-sammans harmoniskt, att nyttja obrutna fibrers styrka och ådringars skönhet. Lasse visar några nyinskaflade som han köpt från Nordiska Fanérfabriken i Vim-merby. Han har goda kontakter inom den lilla sektor som tillverkar och säljer fanér av allehanda träslag

– Se på masurbjörk eller almrot. I åd-

Jag lägger fanéren med fiberriktningen korsvis för att åstadkomma starkare väggar, visar Lasse Andersson.

Askens formas först i ett stycke, för att sedan delas i två halvor och monteras samman.

ringen hittar man med lite fantasi både strömmar och vakringar. Det gäller att placera dessa rätt vid utskärningen av locket och att ta fram dem i slutbehandlingen. Insidan av askarna skyddslackas med matt båtack innan de inreds med skumplastplatta eller remsor för flugorna medan utsidan helst ska oljas in, omgångsvis och med två olika oljor.

– Visst går det bra att lacka utsidan, men oljan lyfter fram träets ådring bättre och ger liv åt denna. Lacken ger ett lite plastigt och konstgjort intryck.

Så är det. Varje ny ask blir unik, med egenheter som bara den har och som gör

den till ägarens särskilda. Det är långt ifrån alltid estetik och god funktion samman så väl som i detta fallet.

Genom köksfönstret inne hos Sigbritt och Lasse ser vi Åkforsån, ett flugkast bort, långsamt färdas österut för att via Nyköpingsån hamna i Östersjön.

– Hit upp när ingen havsöring men jag har provat mina flugor här på gädda, sarv, mört och löjor. De sistnämnda är en verklig utmaning att försöka kroka ... och definitivt inget lämpligt mål för en laxfiskare att träna på. Till sommaren blir det nog Österdalälven igen, som de senaste femton åren i trakten av Idre.

Allas vår »Snickar-Lasse« har en arbetsplats som kräver ett allsidigt kunnande och kreativt tänkande för att lösa de mest skiftande uppgifter att forma till trädetaljer.

Ta vara på burkarna – innan de försvinner!

Just det där med att »ta vara på« är en av Lasse Anderssons käpphästar. Inte för att vara snål och gniden, utan för att det känns förnuftigt och i samklang med naturen.

Gamla filmburkar kan enkelt förvandlas till behändiga dubbingdispensers med fyra sektioner – med hjälp av kniv och sax och mellanväggar utklippta från exempelvis någon engångs plastbytta. Så passa på att spara innan digitalkamerorna helt tagit över.

Skär till hål där dubbing kan dras ut.

Klipp till mellanväggar av styv plast och gör skåror i de båda för att kunna föga samman dem.

Skjut ned mellanväggarna när du laddat de nedre sektionerna.

Märk gärna med dubbingnummer.

Välkommen till Flugfiske i Norden på Sportfiskemässan i Sollentuna 1– 3 april!

I mästaren Frank Sawyers fotspår

TEXT OCH FOTO: CLARST CHRISTER ADAMSSON

Den silverhårige, mycket artige mannen visade mig hur man hanterar en fluglina och lät mig välvilligt pröva på det som väckt min nyfikenhet, med sin utrustning. Jag hade dessutom lyckan att med hans assistans fånga en verkligt fin fisk på en fluga han berättade hette Pheasant Tail ... och att denna var skapad av en engelskman; Frank Sawyer. Han rekommenderade mig att läsa böcker av denne samt Halford, Skues och gärna vår egen Nils Färnström som en gång bjöd in Sawyer att demonstrera sitt nymffiske i Storån.

Jag visste det inte då, för åtskilliga år sedan, men det skulle snart bli uppenbart att mitt möte med flugfisket och särskilt imitationsfisket med nymf inte bara kom att bli ett intresse utan något som förändrade, och faktiskt antagligen räddade, mitt liv. Under en snabb och framgångsrik karriär i näringslivet, på flera större företags ledande poster, hade nämligen följt ett allvarligt drogmissbruk, för att mota stressen och kompensera för bristen på verkligt innehåll i tillvaron.

Känslan för naturen har jag burit med mig från barndomens upplevelser i min farbror Gustavs trygga sällskap och just denna känsla återuppväcktes i mötet med Frank Sawyers »lära«, där vetande, lyhördhet och följsamhet hela tiden i samklang med naturen är så mycket betydelsefullare än den materiella utrustningen. Ödmjukhet och enkelhet, som också återspeglas i hans berömda flugmönster, är kodorden.

Mitt intresse för Frank Sawyer och hans gärning manifesterades förra året med att jag fick en inbjudan till ett besök hos hans sonson Mr Nick Sawyer vid river Avon.

Vid river Avon

KLOCKAN NIO PUNKTLIGT en vacker sensommar dag med endast lätta moln på himlen – den tolfte september förra året – hämtade Nick Sawyer mig utanför vår inkvartering i Salisbury – det trivsamma Holm Hurst Bed and Breakfast. Nick är sonson till den legendariske Frank Sawyer och till yrket »Gunner Officer«, med fallskärmsutbildning, vid The Royal Horse Artillery – men självfallet också hängiven flugfiskare. För mig går en dröm i uppfyllelse. Nick och jag har sedan en tid brevväxlat och han har bjudit in mig att tillsammans med honom fiska den klassiska sträckan av river Avon där farfadern Frank Sawyer under många år var som river keeper för The Officers Fly Fishing Association Club.

Jag var givetvis förväntansfull men också litet nervös inför mötet, men redan i Nicks bil fann vi genom

våra gemensamma intressen strax varandra och all nervositet var som bortblåst. Medan han kör mot river Avon berättar han om var vi skall fiska. Vi kommer att börja vid en stridsvagnsbro och därifrån förflytta oss långsamt uppströms tills vi kommer fram till den bänk som satts ut för att hedra minnet av Frank Sawyer. På vår väg kommer vi att gå förbi flera berömda platser som är nämnda i Frank Sawyers böcker, till exempel den fiskfälla som syns på fotot på nästa sida.

Inte nervös men samtidigt måste jag medge att jag är spänd av förväntan inför vad som är höjdpunkten i mitt flugfiskarliv. Litet bekymrad också med tanke på att jag innan resan knäckte toppen på mitt engelska favoritspö. Spödelen gick inte att ersätta med så kort varsel och istället blev det ett spö för linklass fyra. Spöet visade sig också fungera mycket bra, aningen mjukt kanske men det är ju en bra egenskap när det som vid Avon krävs mer av fin presentation än kastlängd.

Vi parkerar nära bron och riggar våra spön. Nick använder ett splitcane-spö som han ärvt och en gammaldags rulle och har i en ask några av de nymfer som farfadern en gång skapade. Tillbehören i övrigt bär han med sig i en fiskeväska av typiskt engelskt snitt. Självt

Fortsättning nästa uppslag

Nick Sawyer med fin öring från river Avon, fångad vid det vatten där hans farfar Frank en gång var river keeper.

Avon ligger inbäddad i grönska och på botten vajar gräslingor, belamrade med dagsländenympor och annan »öringmat«.

I mästaren Frank Sawyers fotspår

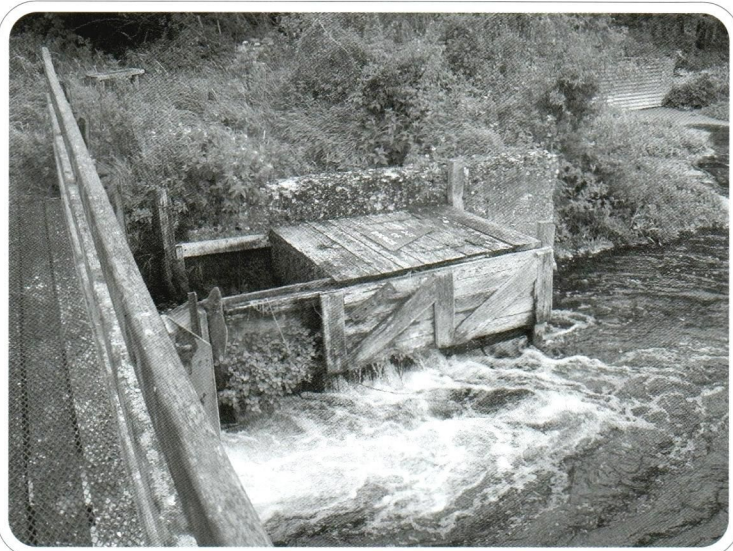
Fortsättning från föregående uppslag

har jag med mig Sawyers fem berömda flugmönster: Pheasant Tail Nymph, Grey Goose Nymph, Sawyer Swedish Nymph, Bow-tie Buzzer och Killer Bug i en liten ask – i en midjeväska.

Som jakt

MIN VÄRD VÄGLEDER mig från början och liknar fisket vid jakt, där det gäller att uppträda mycket försiktigt.

Gå inte upprätt och visa dig inte mot öppen bakgrund eller fri horisont. Behövs det, så gå ned på knä eller kryp i läge. När du upptäcker en fisk, stanna upp och överväg varifrån du kan lägga ett fint och precist kast. Låt kastet gå, sänk spöet, låt flugan sjunka, samla in eventuell löslina och håll oavbruten kontroll på linan som flyter fram på vattnet. När så flugan närmar sig fisken, lyft spöet långsamt för att imitera det som sker då en nymf stiger mot ytan för att kläckas.

Den gamla fiskfälla som förekommer i Frank Sawyers böcker.

Iakttä både flugan och fisken och om du har så god syn att du klarar av detta, sätt kroken genom en mjuk spörörelse åt sidan när fisken tar nymfen i sin mun. Är sikten i vattnet dålig eller om du inte kan se fisken eller flugan, så håll ögonen på det lilla »hålet« där tafspetsen skär genom ytan. Vid varje förändring av den punkten – kroka! Du har bara bråkdelen av en sekund på dig att reagera.

Lätt att förstå men mycket svårt att omsätta i praktiken och under resten av dagen delade Nick frikostigt med sig av sitt stora kunnande. Kastar du på en öring får du oftast bara en chans, ibland ytterligare någon till men vid tredje försöket gömmer sig säkert redan öringen i bottenvegetationen. »The Ladies of the stream«, harrarna, är något enklare att komma till tals med, men inte mycket. I de här mycket klara kalkströmmarna är sikten mycket god – för fiskare såväl som fisk.

Koncentration, fokusering, tajmning, stillhet ... och så vidare, imitationsfisket med nymf innebär verkligen en stor utmaning. Att kunna upptäcka fisk, som inte vakar, under vattenytan ytterligare en. Vid flera tillfällen sa Nick till mig »ser du öringen där?«, och jag måste erkänna att det tog en stund och en hel del ansträngning att lokalisera den. Det är svårt och han är mycket skicklig. Ännu en utmaning ligger det i att komma fram till vad fiskarna äter för tillfället. Det som attraherar mig så mycket är just denna säregna upplevelse av helhet som imitationsfisket med nymf innebär och ger, från råvara till tallrik, så att säga. Det är mer ett slags jaktfiske än vanligt sportfiske och man gör det med mycket lite utrustning och få flugmönster. Det är den egna erfarenheten och det egna kunnandet som spelar roll, inte redskapen. Enligt min mening svårare än fisket med torrfluga.

Hur fisket gick

JAG FICK TVÅ ÖRINGAR och fem harrar att ta flugan men jag krokade endast en harr (vilket är bra, eftersom det ger mig anledning att återvända). Nick krokade och landade en fin öring på ett av sina första kast och han erbjöd mig att ta den till middag, vilket jag förstas inte hade något emot. Han krokade många fler fiskar som genast släpptes tillbaka.

Ett antal timmar senare, vem tänker på tid under sådana omständigheter, kom vi fram till minnesbänken. Nick visade mig den och lämnade mig därefter ensam. Jag slog mig ned och försökte summera mina känslor och tankar som den fina dagen givit. Det var som att befinna sig i en av Frank Sawyers böcker, för trots att mycket med tiden förändrats fanns atmosfären och de historiska platserna ännu där lika väl som det klara vattnet, insekterna, fiskarna och de många fasanerna i buskagen.

Jag lämnade en röd ros på den enkla träbänken, lade mitt spö bredvid den och ägnade en stund av vördnad, tacksamhet och erkänsla åt den store man som hade haft så stort inflytande över mitt liv och som faktiskt givit mig livskvaliteten åter efter flera mycket besvärliga år.

Frank Sawyer är enligt min bestämda uppfattning den verkliga grundaren bakom metoden med uppströms nymffiske. Givetvis hade före honom G.E.M. Skues lagt grunden genom sitt våtflugefiske med nymfmönster till Sawyers vidare utveckling och fullkomnande av det egentliga nymffisket. Efterföljare var endast kopierare eller uttolkare av det som Frank Sawyer redan skapat. Medan jag satt ned och med slutna ögon lät ljud och dofter fylla sinnena slogs jag av tanken att kunde nymffiskets magi engagera och ha sådan positiv verkan på mig borde det kunna skapa mening även för andra som är illa ute genom missbruk och annat »...get hooked on fly-fishing – not drugs«. Kanske en idé att presentera för sportfiskeförbunden i Norden?

Efter någon kvarts kontemplation vid bänken återvände jag till Nick. Vi begav oss av för att äta lunch, en

mycket god sådan, på en av traktens pubar och samtalande livligt om fiske, fisketekniker, etik och miljö samt om vår ekologiska situation i dagsläget.

Middag på Avon-öring

UNDER ÅTERFÄRDEN till Salisbury visade Nick mig byn och huset där farfadern bott. Liksom i Wiltshire som helhet var det mycket vackert. Under vår vistelse passade vi på att besöka berömda historiska platser som Stonehenge, Avebury och gamla Sarum samt katedralen i Salisbury. Samtliga belägna inom mindre än en timmas bilresa från Salisbury. Vi hyrde bil med chaufför och denne Mr Mike Harding visade sig lika vänlig och tillmötesgående som andra vi träffade under vistelsen. Det är inte svårt att rekommendera andra ett besök vid vårt resmål.

Nick och jag växlade några sista ord innan han lämnade av mig vid vår inkvartering. På mina och Flugfiske i Nordens vägnar inviterade jag honom att till sommaren komma över till Sverige och fiska samma vatten som hans farfar Frank Sawyer gjort tillsammans med Nils Färnström 1959 – nämligen Storån i Dalarna. Han var förtjust över inbjudan och har ordnat sin tjänstgöringsplanering så det blir möjligt att besöka

Fortsättning nästa sida

Nick Sawyer i färd med att efter nymffiskets regler införskaffa förstklassig råvara åt sin gäst Clarst Christer Adamsson ...

... som anrättar äkta Avon-öring andaktsfullt och enligt kokkonstens alla regler.

I mästaren Frank Sawyers fotspår

Fortsättning från föregående uppslag

det vatten där Frank Sawyer introducerade det moderna nymffisket i Skandinavien.

Jag tog itu med anrättningen av öringen och middagen i övrigt – och övriga familjen återvände lagom som den var klar från en givande turistvända i Salisbury.

Som en lyckans slump inträffade en sak följande måndag: Jag hade länge försökt få tag på böcker av Frank Sawyer på originalspråket och det vet alla som försökt att det inte är det lättaste. När vi promenerade runt i staden, min bättné hälft Sara, min son Johannes och jag, fick Sara syn på skyltfönstret hos ett antikvariat – John & Judith Heads. Jag klev in och ställde samma fråga för Gud vet vilken gång i ordningen – »Do you by any chance have any edition of Mr Frank Sawyers books *Nymphs and the Trout* and *Keeper of the Stream*?«

Döm av min förvåning när mannen svarade – »Visst, följ med mig en trappa upp« – och visade där ett flertal exemplar av olika utgåvor. Jag inhandlade båda böckerna i förstaupplagor och en av dem innehåller dessutom en handskriven hälsning från författaren »best regards – Frank Sawyer«. Gissa om jag var nöjd.

Mer om Sawyer

NICK SAWYER FÖR TRADITIONEN efter sin berömda farfar vidare, inte bara som mycket skicklig flugfiskare utan också med en liten rörelse vid sidan av sin tjänst i armén. Han kom dessutom nyligen ut med sin första bok *Fishing in the frontline*. Denna och bland annat ett intressant häfte som behandlar nymffiskets tekniker finns beskrivna och går att beställa på Nicks hemsida www.sawyernymph.com lika väl som flugorna.

Låt Killer Bug först få sjunka ... lyft sedan spöet långsamt i sidled och få flugan att sakta simma mot ytan ...

Just vid pressläggning av detta nummer meddelas att artikelförfattaren, Clart Christer Adamsson samt hans 2-åriga son Johannes och svärmor Marianne, är bland de som rapporterats saknade efter naturkatastrofen i Sydostasien. Flugfiske i Norden har efter samtal med Christers hustru Sara enats med henne om att hans avsikt att publicera denna artikel ligger fast, även efter vad som så tragiskt inträffat.

»...get hooked on fly-fishing – not drugs«. Kanske en idé att presentera för sportfiskeförbunden i Norden? – skriver Christer i

artikeln, med egen påtaglig erfarenhet som grund. Flugfisket med nymf, enligt Frank Sawyers ödmjuka och inför naturen lyhörda synsätt, har hjälpt Christer ur sitt drogmissbruk så varför skulle flugfisket inte kunna hjälpa även andra. Flugfiske i Norden vill försöka realisera hans idé och välkomnar initiativ, som att upprätta exempelvis en fond för att hjälpa särskilt ungdomar i missbruk eller andra utsatta livssituationer. Vi återkommer mer konkret till denna saken i kommande nummer av FiN.

Red.

I det mörkaste av vatten

»DET FINNS INGEN TID, det finns ingen tid!« Orden hörs som ett gläfsande mantra i huvudet. Tusen saker måste göras. Det är maj och gräsmattan reser sig lömsk och illgrön över fjolårsfällan. Den rostiga gräsklipparen stirrar uppfordrande på mig från carporten. »Det finns ingen tid!« Men så börjar det regna. Ett stilla vårregn viskar runda ord i gräsrötternas öron, vilket ger dem än värre resning. Nu kan det inte bli någon gräsklippning. Och jag bor ju inte i ett villaområde. Här i skogen tittar ingen snett på min gräsmatta och mina maskrosor. När allt kommer omkring – det är ju ett riktigt gäddväder!

Jag inser att det inte kan bli tal om någon långtur, men några kilometer bort i skogen ligger en liten tjärn. Denna lilla sjö hyser ett hyggligt bestånd av bredkäftar, även om de flesta inte är så stora. Sjön är grund och sommartid nästan helt täckt av vita näckrosor. Så här års finns

mer öppna ytor, även om stjälkarna strävar upp mot ljuset, en bit under ytan. Det kan man inte se, för tjärnens vatten är svart som tjära.

Spö och flytring är redan i bilen, så det är inte långt från tanke till handling. Endast minuter senare står jag på stranden med vadare, simfötter, flytring och flugspö. Favoritflugan sitter längst ut på en tunn ståltafs. Det är en »Dahlberg Mega Diver«. Den är stor som en flytwobbler och illande gulgrön. Det ju så med gäddor att de är lite amerikanska till lynnet, »big is beautiful« är mottot.

Vattnet blir snabbt uppvärmt i en liten grund sjö som denna. Gäddleken äger rum tidigt. Här är gäddorna sedan länge i full gång med att fylla magarna med små svarta tusenbröder och sina egna barn. Här finns också rudor och sutare, för länge sedan burna genom skogen av en liten gumma på trakten sågs det.

Fortsättning nästa uppslag

*Det finns ingen tid,
det finns ingen tid ...*

TEXT OCH ILLUSTRATIONER:
BO NETTELBLADT

I det mörkaste av vatten

Fortsättning från föregående sida

Idag väljer jag att fiska med sjunklina, men det betyder inte att jag bara kommer att fiska djupt. I den här grunda sjön ligger den flytande flugan fortfarande på ytan när linan nått botten, bara tafsen är tillräckligt lång. Idén med detta arrangemang är att jag kan välja det djupgående jag behagar. När jag drar i linan gurglar flugan till några gånger och om jag tar hem snabbt dyker flugan mot botten. När jag stannar upp stiger flugan mot ytan. Detta är något bekant för vasständerna. Så här rör sig många av gäddans bytesdjur: Skadade fiskar, grodor och andungar!

Jag glider ut på den gråvattrade ytan och gör mitt första kast. Hugg direkt! Jag känner en hård stöt från en liten men mycket hungrig gädda. De är vakna!

Det här fisket innebär ett precisionskastande mellan näckrosorna, ibland i kurvor för att få flugan att gå fri. Själv kastandet blir en rolig lek. Här finns inga självklara ståndplatser, men jag lägger kasten i de öppna gator jag hittar mellan näckrosbältena. Jag minns bilden av gamle Martin med en gädda på långt över tio kilo fångad i denna lilla göl. I ett sådant här vatten är en sådan fisk enorm – överklig.

Där är en riktigt lång rak öppning i vegetationen. Jag siktar längs spöklingan med mästarögat och lägger ett någorlunda rakt kast i den lilla kanalen.

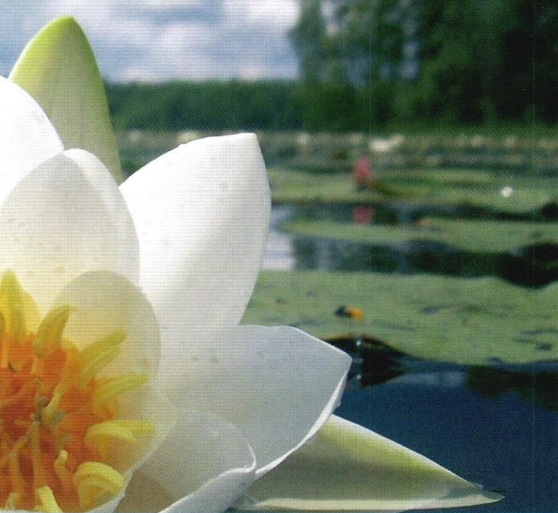
En hård stöt träffar flugan just när den stiger mot ytan efter några drag och så dansar den första gäddan i änden av linan. Kanadagässen som vilar på stranden sträcker oroligt på halsarna när fisken går till våders på kort lina. Det är något speciellt med gäddorna här. Ingen annanstans hoppar de så mycket och så högt. Trots sin ringa storlek är gäddan rolig att drillas på ett lätt flugspö. Jag sparar den till familjens katter som älskar kokt gädda mer än strömming! Vill jag själv ha gädda väljer jag en fisk från skärgården.

Nu fiskar jag med största koncentration och resten av världen tonar bort i ett

Fortsättning nästa sida

I det mörkaste av vatten

Fortsättning från föregående uppslag

ovidkommande fjärran. Korta kast och långsamma tag med grodfötterna. Nu; den gula divers försvinner i en respekt- ingivande virvel, gäddfiskets magiska ögonblick. När jag känner tyngden far spöet automatiskt upp. Och tungt är det.

Fisken gör en svepande rörelse som skördar ett tiotal näckrosstjälkar. Jag känner det som knäppningar i den hårt spända linan. Gäddan passerar i rasan- de fart så nära att jag fruktar för spötop- pen. Tafsens viner ilsket. Sedan är det tvärt stopp. Har hon gått fast i näckro- sorna? Jag ökar pressen så mycket jag orkar. Ingenting händer. Hon är så nära. Jag böjer mig ned över högra pontonen för att se efter. Mörker. Jag ser bara min egen brutna spegelbild.

Sedan exploderar den svarta spegeln. På något vis hinner jag uppfatta att spö- toppen skälver till och kastar huvudet tillbaka. Istället för en fullträff med öppet gap, träffar gäddan mig snett i bröstet och fortsätter ned på andra sidan farkos- ten. Jag ser bilder av mig själv som mört i dödsfara. Även Bombibitts hornål dyk- er upp för min inre syn. Är hon verkli- gen en vanlig gädda? Jodå, även monst- ret från svarta lagunen ger upp till slut. Hon är ingen jätte, väger dryga tre kilo. Men en sak är säker, inte ska hon bli katt- mat! Hon ska leva och växa och bli en fruktad storgädda i ett litet vatten i sko- gen. Om vi möts igen om tio år vet ingen hur det slutar!

Vid myrkanten trumpetar det gamla tranparet lika starkt som i ungdomens år: Det finns ingen tid! Det finns ingen tid!

Det finns ingen tid Det finns ingen tid Det finns ingen tid

Wonder Wings är ett sätt att skapa mycket vackra och illusoriskt halvgenomskinliga vingar men som aldrig helt slagit igenom vad gäller fiskeflugor. Tekniken ger möjlighet att imitera liggande, lutande och upprättstående vingar naturtroget men flugorna kräver en anpassad kastteknik för att kunna presenteras bra. Med en tjockare tafsspets, en långsam och öppen linbåge minskar man tendensen att de roterar och tvinnar tafsen.

TEXT: JOHAN KLINGBERG
FOTO OCH TECKNINGAR:
GUNNAR JOHNSON

Wonder Wings

Merparten av all flugbindning går ut på att binda praktiska, enkla och ändamålsenliga fiskeflugor. Men flugbindningen behöver inte enbart ses som en bisyssla till själva flugfisket. Flugbindningen kan nämligen i sig självt bli en hobby eller om man vill, till och med en konstform.

Jag känner några flugbindare som nästan vikt sina liv åt öringfisket men som trots detta dessutom ägnar oerhört mycket tid vid bindstället för att trolle fram de mest fantastiska fulldressade klassiska laxflugor. Men det är inte enbart laxflugbindare som kan utveckla stor kreativitet vid stället, även från öringflugbindares händer skapas det i dag rena konstverk att förbluffas inför. Man kan också möta iderikedom i form av att ordinära fiskeflugor piffas upp genom att man använder avancerad teknik vid något enstaka bindmoment. Ett gott exempel på detta att lägga till något extra är att förse sina torrflugor med så kallade Wonder Wings. En vinge som kort beskrivet görs av en fjäder vars fiberstrålar stryks tillbaka och böjs ned mot fjäderstammen, och så fästs in mot denna så att en »skedform«, en vinge, bildas.

Preben Torp Jacobsen var en av de första som kom att skriva om Wonder Wings här i Norden. Han beskrev dem med några rader i sin bok *Fluebinding* (1976).

Efter Prebens presentation har vingtypen inte uppmärksammats med några större rubriker, förrän Lennart Bergqvist presenterade tekniken i sin rikhaltiga bok *Flugbindning på mitt sätt*.

Den engelske fiskeboksförfattaren John Veniard beskriver vingtypen mer ingående i sin bok *Further guide to Fly Dressing* (1964). Han säger bland annat att första gången han själv såg dessa ovanliga flugor var i den Amerikanska tidskriften *Outdoor Life*, och året var 1953. Artikelförfattare var Mr William J. Golding vilken hade bundit torrflugor på detta vis sedan 1934.

Fortsättning
nästa uppslag

Flugbindarhörnan Wonder Wings

Fortsättning från föregående sida

Trots att Golding vanligen använde sig av mallard bröst- eller flankfjäder, då han gjorde vingar, så använder de flesta idag sig oftast av större tupp- eller höns-hackelfjäder för ändamålet. Oavsett vilken fjäder man väljer är det viktigt att tänka på att fjäderfibrerna är lika långa på båda sidor om mittstammen. Det duger alltså inte med en fjäder där fibrerna är två centimeter på ena sidan av mittstammen men betydligt kortare på den andra sidan.

Mr Golding använde på sin tid vingtypen till ett flertal olika slags flugor, som exempelvis nattsländor, bäcksländor, dagsländor i dun- och spent spinnerstadiet.

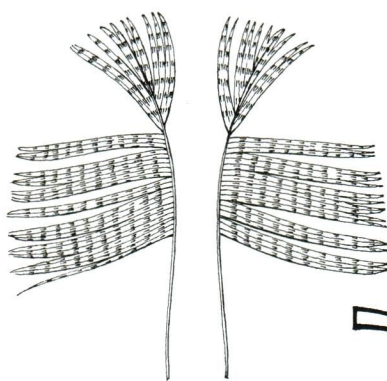
Också idag använder de flesta vingtypen för att snyggt och realistiskt imitera liggande vingar på mygg-, bäckslände- eller nattsländeimitationer, och inte minst som vingar riktade snett uppåt och åt sidorna på dagsländeimitationer.

Varför Wonder Wings?

Varför man skall man då krångla till det med att välja en teknik som kan upplevas som svårare att hantera än andra betydligt enklare lösningar?

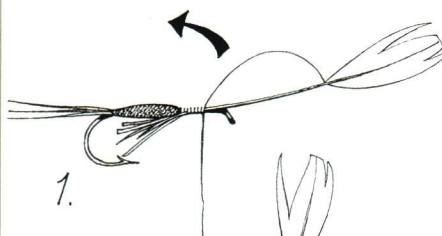
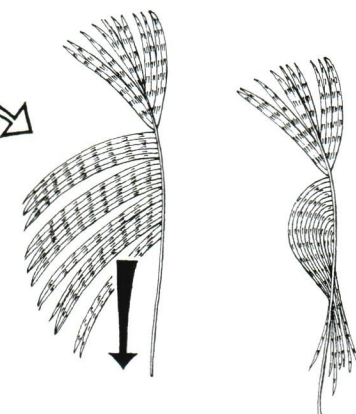
De fiskesituationer där denna vingtyp verkligen kan komma till nytta är vid fiske i hård och turbulent ström. Här är det nämligen svårt att fästa blicken på någon annan del av flugan än just vingen. En annan fördel som ibland nämns i samband med Wonder Wings är dess transparens, det vill säga dess förmåga att släppa ljus genom vingen. Många andra slags vingar är för täckande eller ogenomskinliga och upplevs, sedda mot ljuset, endast som en hårt mörk silhuett. Dessutom är vingar bundna på detta vis förhållandevis formstabila och utgör ett gott alternativ till brända vingar.

Det finns emellertid några nackdelar med den här sortens vinge. Det går aldrig att göra dem lika slitstarka som en bränd vinge eller en quillvinge – vassa öringtänder kan om man har otur rispa av ett par fibrer som sedan måste klippas bort. En annan nackdel är att flugor med upprättstående styva vingar av många upplevs som svårkastade, särskilt vid längre kastavstånd. Den styva

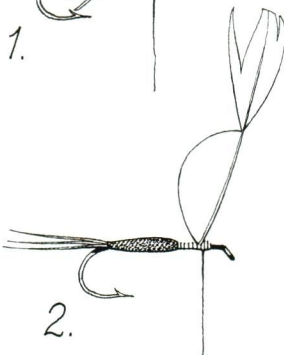

Välj ut två ljusgrå mallardfjädrar och riv av fibrerna från ena sidan så som teckningen till vänster visar. Spara spetsen att hålla i!

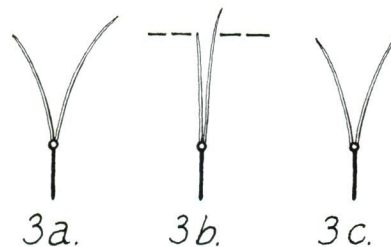
Fukta fingrarna och stryk fibrerna nedåt till dess att vingen fått den rätta profilen. Använd fjäderspetsen för att hålla mot med den andra handen.

1.

2.

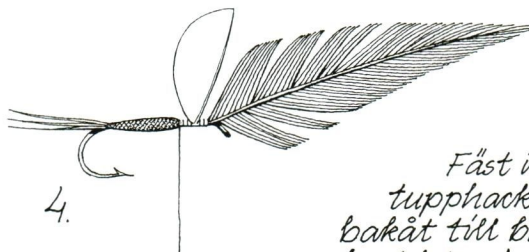

3a.

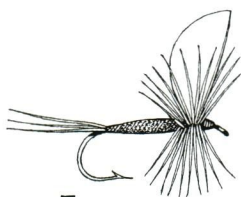
3b.

3c.

Artikelnas foton visar en Royal Coachman, men du kan naturligtvis välja annan kropp. Fäst vingarna framåt, vik upp och fixera i rätt läge. Om de är olika långa, klipp av och trimma till samma längd.

4.

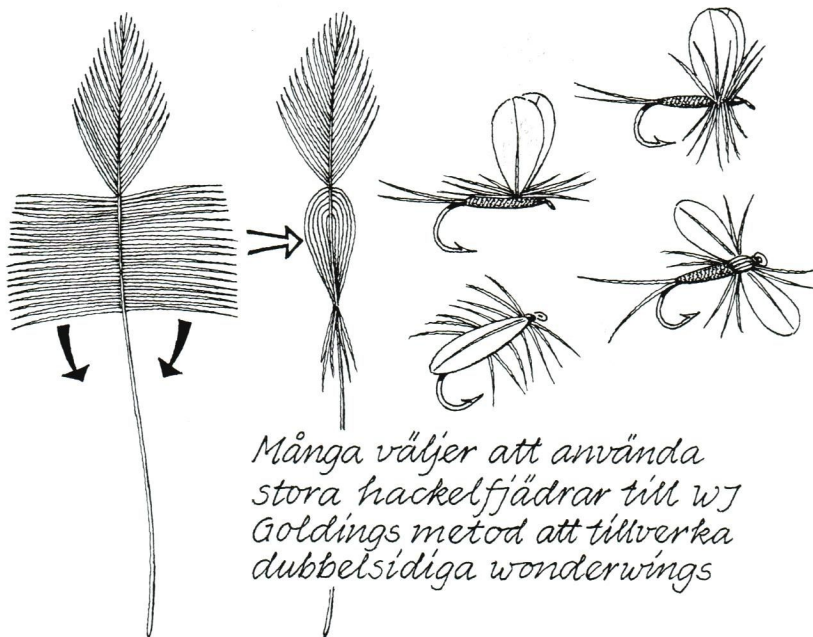

5.

Fäst in ett eller två tupphackel och linda dem bakåt till bindtråden. Säkra hacklet och linda därefter bindtråden framåt genom hackelfibrerna. Vicka tråden fram och tillbaka i sidled, så undviker du att några fibrer binds ned. Avsluta flugan genom att forma ett litet och nått huvud.

upprättstående vingen kan göra så att flugan börjar rotera och då även tvinna tafsens när man kastar. Detta går emellertid att undvika eller åtminstone reducera genom att byta till en tjockare tafspets. Lär man sig dessutom att kasta med en större, öppnare och därmed långsammare linbåge så reduceras risken att flugan börjar rotera. Något att tänka på även vid fiske med andra vingade imitationer.

Den holländske flugbindaren Martin Weestbeek, som tidigare varit omnämnd i Flugbindarhörnan, har vidareutvecklat idén med Wonder Wings ytterligare. Istället för att låta fibrer från båda sidor om hackelstammen utgöra vingen, så drar han bort fibrerna från ena sidan, så att fibrer på endast en sida om stammen blir kvar. De flugor jag själv sett Martin binda på detta vis är oftast större dagsländeimitationer, med uppåttstående vingar. Oftast utgår han från ett vanligt mönster som exempelvis en Wulff, eller någon annan klassisk fluga. Han ute-

lämnar då originalvingen och förser flugan istället med sin egen variant av en Wonder Wing. De flugor som finns avbildade på fotografierna i den här arti-

keln är bundna efter Martins egen variant av Royal Wulff. En vacker fluga som väckte stort intresse under den engelska flugfiskemässan i höstas.

Läsartipset: Praktisk håv hållare

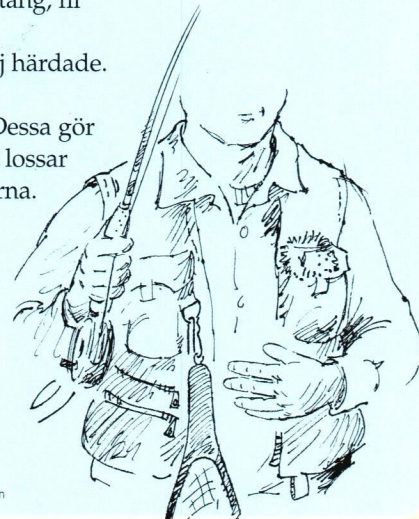
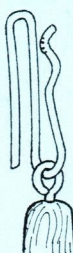
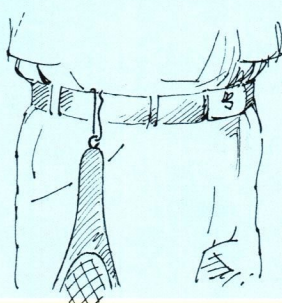
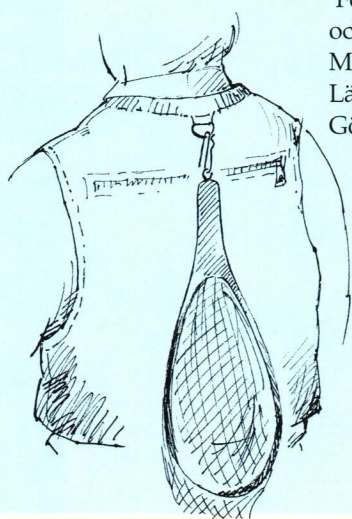

Den här håv hållaren är enkel att tillverka, skriver Rolf Wallman i Linköping. Rolf, i likhet med oss andra, upplever det där problemet med att enkelt kunna lösgöra och sätta tillbaka håven så den är ur vägen men finns snabbt till hands vid användandet. Hans konstruktion gör att man kan hänga den på ryggen vid förflyttningar i snarig terräng. Från ryggen går den lätt att dra loss vid håvning och kan sedan hängas i beredskap i livremmen eller i D-ringen på flugvästens sida.

För att tillverka håv hållaren behöver du bågfil, spetstång, fil och ett skruvstöd.

Material – 3 mm rund pianotråd eller styv järntråd, ej härdade. Längden före tillböjning skall vara 170 mm.

Gör först fyra stycken filspår 6 mm från ena änden. Dessa gör att ringen får extra motstånd och håven inte så lätt lossar oavsiktligt. Därefter bockas tråden till enligt bilderna.

Teckningar Thommy Gustavsson

Möt våren i de skotska laxä

TEXT OCH FOTO: JAN JOHANSSON

Den tidiga laxen har alltid varit en utmaning för mig. När vinterns fasta grepp råder är längtan som allra hetast. Det finns inte en dag utan att jag har mina tankar och funderingar kring de tidiga skotska laxälvarna.

Stora bilden: Ett tungt snöfall över Deeside hindrade inte artikelförfattaren Jan Johansson att landa den här fina »springern« som ghillie Fred Dickie stolt visar upp.

Nedan: Med sina silverblå sidor, svartgrön rygg och med en buk lika vit som nyfallen snö är en nystigen »springer« tidigt på året en skönhetsupplevelse.

lvarna

Fortsättning nästa uppslag

Möt våren i de skotska laxälvarna

Fortsättning från föregående uppslag

DET ÄR I FEBRUARI, den första lovliga månaden för året i flertalet av ostkustälvarna på det skotska höglandet. När jag och Christina vaknar på morgonen och tittar ut genom fönstret ner mot älven, kan vi konstatera att det har fallit en del snö under natten.

När vi kommer ner till den smakfullt inredda frukostsalen med sitt knarrande golv, på Banchory Lodge Hotel, möter oss en härlig vällukt av bacon, ägg, te och rostat bröd. Jag har svårt att föreställa mig den speciella doften på något annat ställe än i ett genuint brittiskt fiske- och jakthotell. Tänk vad miljön kan vara viktig för lukter!

Efter hand kommer fler människor in i matsalen. Alla känner vi varandra sedan år tillbaka. Där är Cathy och Brian, Terry och Clifford. Vi har tillsammans fiskat den samma veckan i februari under många år.

Egentligen börjar ett skotsk laxfiske på söndagskväll. Dagen innan det aktiva fisket startar upp. Det är ju söndagsförbud för laxfiske i de skotska laxälvarna. Söndagen är en såkallad skiftesdag. Fiskare som har sökt laxen under den gångna veckan åker hem, och nya förväntansfulla utövare kommer för att pröva lyckan den kommande veckan.

Söndags kväll vid ett skotskt fiske- och jakthotell måste upplevas. Det är nu de samma människorna möts igen efter att under ett långt år ha varit ifrån

varandra. Inne i puben flödar konversationen. Och i skenet från den öppna spisen kommer samtalen givetvis in på fiske. Hur var fisket under veckan som gått? Hur ser vädret ut för den kommande veckan? Detta är spännande frågor som kommer att få svar den vecka som startar i morgon.

För oss som kommer från Skandinavien och har det norska laxfisket som en naturlig del i utövandet, kommer samtalen också in på laxfisket i de norska älvarna. Fortfarande är fisket i Norge något av en dröm för många brittiska laxfiskare. Det är storlaxen som britterna längtar efter. Att någon gång få känna tyngden av en fisk på tio-tolv kilo har alltid varit något av en önskan för detta ö-folk. De brittiska laxfiskarna har faktiskt ganska svårt att förstå att skandinaver söker sig till de skotska älvarna med sin i genomsnitt mindre lax.

Ett möte med naturens egna lagar

JAG ÄLSKAR DET TIDIGA laxfisket i Skottland. Annars hade jag inte rest till detta förlovade land år efter år. Det är unikt på alla sätt, och har en mytomspunnen historia bakom sig. Fisket kan vara tufft med tanke på det ofta hårda vädret tidigt på året. Någon har sagt att det skotska vädret kan under en dag innehålla alla årstiders väder. Den ofta hårda byiga vinden kan under en och samma dag komma från alla håll. Regn och snöbyar kan också avlösa varandra under dagen. Jag har upplevt snöväder där jag inte har kunnat se den andra sidan av älven. Ändå värre var det en dag under den första veckan i mars 1988, då blev jag rejält insnöad.

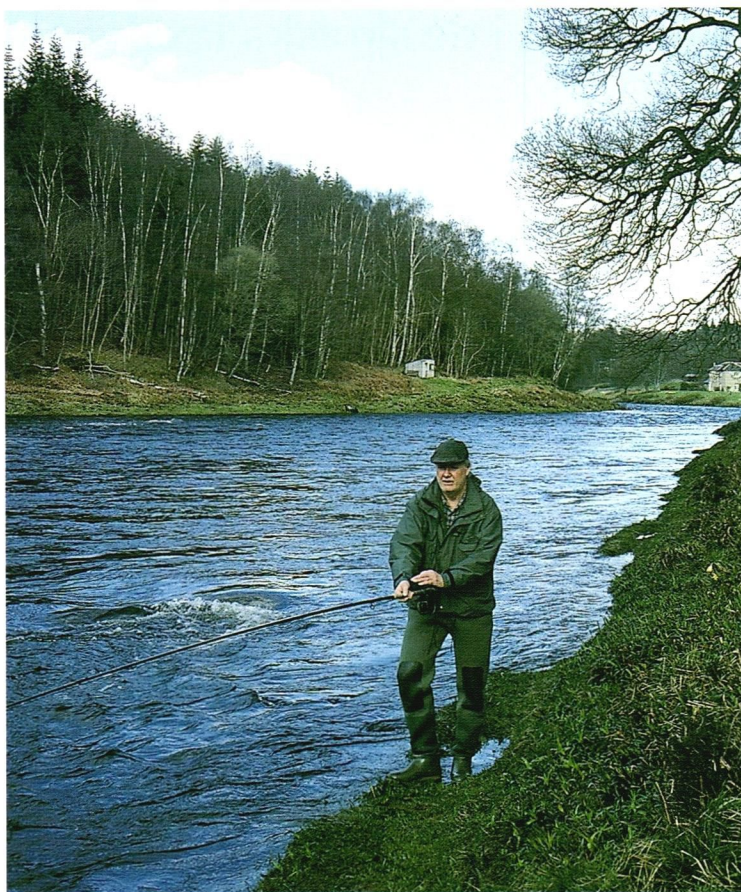
Bilden till vänster: Efter vårlax vid Banchory i river Dee. Tidigt på året, när vattentemperaturen är låg, är långsamma pooler det produktivaste sökområdet.

Bilden till höger: Jan Johansson i river Dee med 16 fots spö i kombination med sjunklina – en kombination som ger det bredaste användningsområdet till tungt sjunklinnefiske.

Detta var något som var mera vanligt längre tillbaka i tiden. Som i Skandinavien ser det även i Skottland ut som att vintrarna har blivit snöfattigare.

Hur som helst, föreställ er bara att i hårt väder stå utvadad till de nedre regionerna av kroppen när vattentemperaturen bara är ett par, tre grader över nollstrecket. Då tackar man för neoprenvadare. Jag minns innan neoprenvadarnas tid, hur isande kallt det kunde vara med PVC-vadare, trots att man var påpälsad riktigt ordentligt.

Den här kylan får mig att tänka på William Scope, känd för sitt mästerverk *Days and Nights of Salmon Fishing*, som 1843 och 1898 kom ut i London. Handlingen i boken är mest hämtad ifrån river Tweed, där William Scope fiskade från säsongens första dag i februari till den sista dagen i november. I boken finns många klassiska rader. Några av dessa är betraktelser och råd vad beträffar tidigt fiske:

Om Du vadar i februari, då kan det vara väldigt kallt, dra ned dina strumpor och titta på dina ben. Om de skulle vara svarta eller purpurfärgade är det lika bra att du går i land. Men om de bara är lätt rödaktiga kan du fortsätta att vada. Vada aldrig djupare än till femte knappen i din väst.

Är det inte härligt att läsa William Scopes rader. Så galet har det inte varit för mig, men som nämnts det kan vara ett riktigt busväder i Skottland tidigt på året.

Men jag har också upplevt dagar med en mild sydlig luftström som har förgyllt tillvaron. Efter ett par sådana finvädersdagar dröjer det inte länge förrän det skotska naturlandskapet förändras till ett mera vårligt sådant. De första vårblommorna börjar sträcka på sig ur den skotska myllan. Vårens första blommor och flyttfåglar hör på ett naturligt sätt ihop med den tidiga laxen i Skottland.

Men som nämnts, det skotska vädret är föränderligt. Följande dag efter milda förhållanden kan det vara omslag igen, och på nytt upplevs skarpa vindar från kompassens alla håll. Jag tycker om det hårda och nyckfulla vädret i The Highlands. Här får man verkligen mäta sina krafter efter naturens egna lagar!

Som nystigen – en underbar fisk

KONTAKT MED DEN TIDIGA vårlaxen upplevs av brittiska laxfiskare som det ultimata priset. Betraktar man en nyngånge vårlax av bästa kvalitet är det en sann njut-

Fortsättning nästa uppslag

Vilken lycka för Christina Johansson när den första »springern» för året har landats!

Möt våren i de skotska laxälvarna

Fortsättning från föregående uppslag

ning för själen. Man ser en fisk med blåsilvriga sidor, fast och muskulös kropp, en bred blåsvart rygg och en mage som är lika vit som nyfallen snö. Detta tillsammans ger ett intryck av skönhet, kraft och styrka!

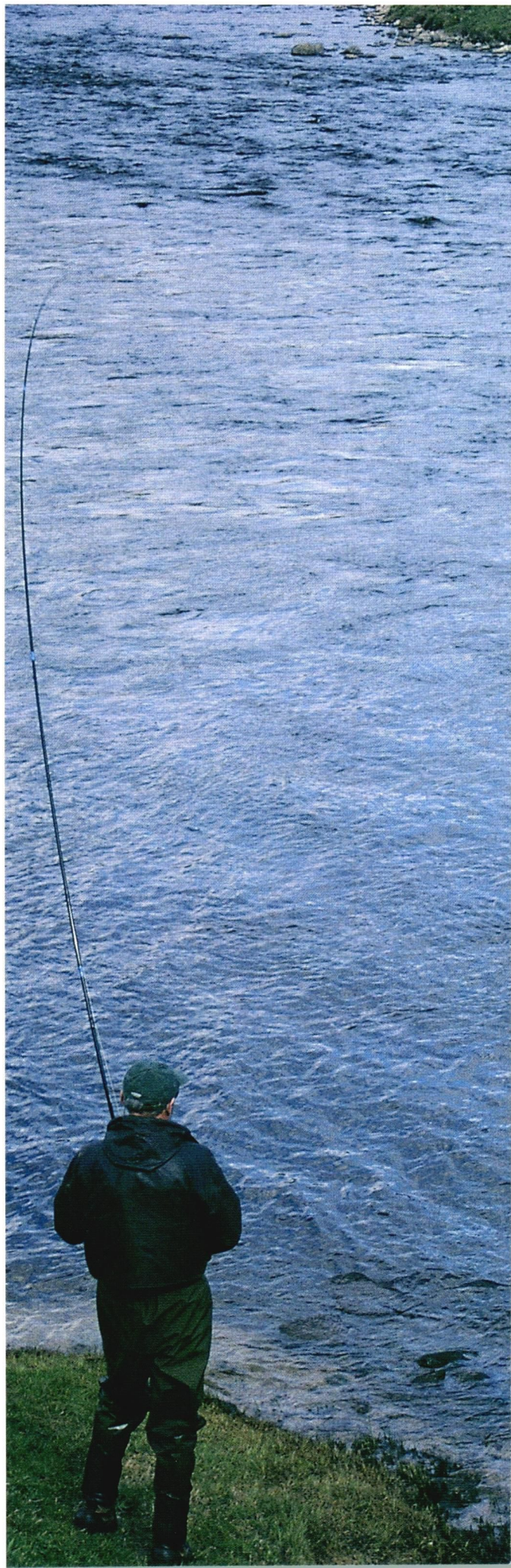
Man fylls av stor tillfredställelse när man har lyckats landa en fulländad »springer«. Men en dags laxfiske i Skottland är inte slut i och med detta! Efter fisket väntar en kväll inne på puben. Först ett varmt bad som alltid är lika underbart skönt efter en dag med hårt väder i en karg höglandsnatur. Därefter avslutas kvällen med mat och dryck på puben. Då infinner sig en känsla av vällust att med sina vänner sitta framför den öppna värmande spisen och samtala om dagen som har varit. Vad mer kan man egentligen önska?

Älvar på den skotska ost- och nordkusten

Vad är då en skotsk springer för något? Jo, det är en lax som vandrar upp tidigt på året. Detta är fisken som genom generationer präglats att tidigt på säsongen vandra upp i sin älv. Som en säregenhet leker vårlaxen normalt högt upp i älven. Undersökningar från river Dee visar således att den största delen av den tidiga laxen leker på sträckningen från Aboyne Bridge och upp mot Linn of Dee, sidoälvarna medräknade. Då befinner vi oss många mil upp i river Dee.

Men vad ligger egentligen i begreppet »tidigt«. Våren anländer ju vid olika tider beroende av det geografiska läget. I Irland, de brittiska öarna, Danmark och i södra Sverige anländer våren från slutet på februari och fram till någonstans in i maj. Det är under den här perioden som man kan få vårlax i de här länderna. Som regel kommer det också lax ändå tidigare i en del skotska och irländska älvar.

Om vi tar en titt på Skottlands karta så är det på den skotska ost- och nordkusten som de tidiga klassiska älvarna finns. I en del av dessa inleds fisket redan den 11 januari. Till dessa hör bland andra river Thurso, Helmsdale, Cassley, Oykel, Shin och Carron. Den 12 januari startar fisket upp i river Naver och den 15 januari i Tay. Därefter kommer det en samling älvar som har premiär i februari. Den 1 februari börjar således fisket i river Dee (kan också vara den 1 mars), Tweed och Brora samt den 11 februari i älvar som Spey, Findhorn, South och North Esk, Don samt Deveron.

Fast fisk i river Spey!

Dagar, nätter och månader av längtan har gått i uppfyllelse.

Som på så många andra platser i den atlantiska laxvärlden är premiärdagen en högtid i Skottland. I river Tay vid Kenmore öppnas dagen traditionsenligt med att en säckpipblåsare leder fiskarna ner till älven. Här välkomnar man det nya laxåret med tal och whisky. Samma tradition finns också vid andra älvar, exempelvis river Helmsdale i Sutherland.

Förutom »de fyra stora« – river Tweed, Tay, Dee och Spey – är de flesta av de skotska älvarna så kallade spate rivers. Detta vill säga att de är vattenkänsliga. De ökar snabbt sin vattenföring i samband med nederbörd, för att lika snabbt sjunka tillbaka under nederbördsfattiga perioder.

Att benämna det tidiga fisket i januari och februari för vårfiske är egentligen litet väl optimistiskt, då det meteorologiskt fortfarande är vinter. Från och till landas det ändå lax så tidigt som redan i januari, främst då i den stora och vattenrika river Tay där det varje år tas en handfull springers under premiärdagen den 15 januari.

De säkraste älvarna för fiske i februari är förmodligen river Dee och Tweed. För en del år sedan fiskade jag i februari regelbundet i river Dee, och det var ofta som jag hade härliga upplevelser med den tidiga laxen. Men det fanns också turer i februari och i början på mars då älven delvis var isbelagd eller full av issörja – förhållanden där flugfiske var så gott som omöjligt.

I mars månad ökar aktiviteten. Allt fler älvar visar upp fångster, speciellt under slutet av månaden. De stora månaderna för springers är april och maj. Inte minst då perioden från mitten av april till slutet på maj. Detta förutsätter att det finns tillräckligt med vatten i

Fortsättning nästa uppslag

Möt våren i de skotska laxälvarna

Fortsättning från föregående uppslag

älvarna. Vi behöver inte gå längre tillbaka än till våren 2003 för att minnas att det under våren rådde stor vattenbrist i stort sett i alla älvar.

Bättre förr i tiden

En gång i tiden steg vårlaxen i stora mängder i de skotska älvarna. Det är bara att gå tillbaka och studera gamla dagböcker för att se hur stora fångster som gjordes. Jag kan som exempel nämna George McCorguodale från Dalchroy, som fiskade i river Spey från 1891 till 1935, fångade inte mindre än cirka 10 000 laxar. Av dessa landade han 8 924 enbart i Spey!

Ären i början på 1900-talet var tydligen mycket stora laxår i både Spey och Dee. Det var inte bara George McCorguodale som utmärkte sig. Här finner vi också namn som till exempel Percy Laming och A.H.E. Wood. Percy Laming fiskade i både Spey och Dee – totalt landade han under sin livstid ungefär 5 000 laxar i de här två älvarna. Mr Laming finns också noterad för en av de största dagsfångsterna i river Dee, då han på fluga fick 21 laxar på Aboyne Castle Water! Annars är A.H.E. Wood den mest omtalade fiskaren i river Dee. Under sina år 1903–1934 på berömda Cairnton Water landade han 3 490 laxar. Alla laxarna togs under februari, mars, april och maj månader. På den tiden fiskade man inte lax i någon större utsträckning under sommarmånaderna i river Dee.

Ovan nämnda stora fångster skall ses mot den bakgrunden att rikemansfolket på den tiden hyrde en lång älvsträcka under många år och fiskade där flera månader om året. Den omtalade George McCorguodale fiskade mest på Tulchan, mellan Castle Grant och Ballindalloch, men han disponerade också Gordon Castle Water under många år.

Den tiden är förbi vad beträffar laxuppgång och

Efter en bra dag på Banchory Lodge Water i början av mars 1986. Sådana här dagsfångster var inte ovanliga förr i tiden i river Dee.

stora enskilda fångster. Men ibland slår det faktiskt till även i modern tid. Man behöver inte gå tillbaka längre än till åren 1978, 1979 och 1980 för att finna att både Dee och Spey hade en fantastisk uppgång av vårlax. De här tre åren faller inom tidsramen då jag själv fiskade i Dee. Jag minns mycket väl dessa år. Ibland kunde dagsfångsten för två fiskare på en sträcka komma upp till tio »springers«. Efter en sådan dag, kunde det stora bordet inne på fabulösa Banchory Lodge vara täckt med blanka härliga vårlaxar.

Efter 1980 har det varit längre mellan vad som kallas för normala säsonger med vårlax. Själv kommer jag ihåg att 1986 och 1988 var hyggliga på de sträckor där jag då sökte laxen. Även om det någon gång kan se bra ut med enskilda fångster under en veckas fiske, är det en kolossal skillnad vid jämförelse med gamla dagar. När det idag talas om en hygglig vårsäsong i Dee och Spey, kan detta innebära fångster på 50–200 laxar för en viss sträcka under fyra månaders fiske.

För att åter få upp beståndet, arbetas det intensivt. En av de viktigaste åtgärderna är uppköp av kommersiella nätfisken utanför älvmynningsarna. Detta har stått på dagordningen under flera år. Det finns faktiskt vissa tecken som tyder på att det nu ser lite ljusare ut för den skotska vårlaxen.

I alla fall kan man säga detta om våren 2004, som räknas till en av de bättre sedan mitten av 1980-talet. Låt oss hoppas att detta inte bara är en engångsförelse!

Vad kan man då förvänta sig av en veckas laxfiske i en skotsk älv? På detta vill jag svara – åk inte dit och tro att du skall landa ett antal vårlaxar. Så enkelt är det inte. En skotsk älv fungerar som en norsk vad beträffar sin karaktär. Det finns alltså både bra och sämre sträckor beroende av vattenföringen. Till detta kommer också de yttre förhållandena som en viktig del i sammanhanget. Jag brukar säga att landar jag en vårlax under en veckas fiske, är denna för mig en bonus.

Vattentemperaturen en viktig faktor

Vattentemperaturen är av vital betydelse för laxens beteendemönster. I princip betyder detta att ju lägre temperatur det är i vattnet, desto trögare är fisken. Men vad är då låg respektive hög vattentemperatur under vårmånaderna? Vattentemperaturen styrs av dagsljus och lufttemperatur. Men temperaturen har också att göra med älvens geografiska läge och terrängen älvsträckan går genom. Detta vill säga att en älv har generellt en högre temperatur när den har ett nedfallsfält som ligger i en låg terräng, än vad den älv har där källflödena kommer från höga bergs- och fjällområden där lufttemperaturen är lägre.

Låt säga att vattentemperaturen i en skotsk ostkustälv, som till exempel river Dee eller Spey, i genomsnitt under februari ligger på cirka tre grader, mars fyra grader, april sju grader och i maj på nio grader. Skulle vattentemperaturen av någon anledning falla under den här genomsnittstemperaturen kan man också räkna med att laxen blir trögare i beteendemönstret. Detta kan påverka vandringshastigheten högst väsentligt.

Fisken tar alltså längre tid på sig för att vandra upp i älven.

Jag vill bara kort nämna ett fiske i mitten på 1980-talet som jag i mars månad hade i river Dee. Vid det här tillfället hade jag tillgång till två beats under en och samma vecka. Som följd av en ovanligt hård vinter var vattentemperaturen låg för årstiden. Under dagarna som gick kände jag inte en lax på den översta sträckan. Normalt brukar annars vara fisk där uppe, även tidigt på året. Men på den nedre sträckan, vid Banchory, landade jag fisk varje dag under veckan. I den låga vattentemperaturen på en till två grader dröjde laxen helt enkelt kvar nere på Banchory och sträckorna längre ner i älven.

Det rakt motsatta upplevde jag i april 1995. Under de dagar jag fiskade på Woodend hade jag ett underbart fiske. Vattentemperaturen den här aprilveckan låg över den för årstiden normala. Detta bidrog till att fisken vandrade snabbt förbi de nedersta sträckorna och upp till sträckorna längre upp.

När dagarna är korta är fisket mest givande efter frukost från klockan nio och fram till skymningen. För min egen del har den mest produktiva perioden varit från klockan elva och fram till fem på eftermiddagen, i februari och mars och fram till skymningen i april. Detta har att göra med temperaturen. Under natten kryper temperaturen ner i både luft och vatten, för att sedan stiga i samband med dagsljuset.

Temperaturstigningen innebär att laxen blir mer aktiv. Fram i maj kan även det tidiga morgonfisket ge bra resultat i samband med en högre dygnstemperatur.

Ett tungt flugfiske

Flugfiske tidigt på året associeras med stora flugor i kombination med sjuklina och 15–16 fots laxflugspön. I gammal tid var det fjäderdressade laxflugor i storlek 3/0 – 8/0 som dominerade det tidiga fisket. Det var Silver Grey, Jock Scott, Thunder and Lighting, Dusty Miller med flera. Andra populära flugtyper från den viktorianska epoken var också Spey- och Dee-flies. De mönster jag då tänker på är Spey- och Deeflies som har sina rötter just från river Spey och Dee.

Idag handlar det oftast om tubflugor uppbundna på mässing- eller aluminiumrör i storlekar från 1"– 3" som är de mest populära till det tidiga fisket. Men också flugor uppbundna på Waddingtonskäft är på sina håll effektiva. Inte minst då i småälvarna längst upp i norr på det skotska höglandet.

Tubflies och Waddingtons är okomplicerade flugtyper. Själv binder jag upp mina kallvattensflugor med en vinge av hjort eller gethår. Hårkombinationer i orange, svart, gult och grönt har visat sig fungera bra. Inom ramen för dessa färger kan nämnas mönster som till exempel Garry, Dee Royal, Green Highlander, Fast Eddie, Black and Gold och Black Shadow. Alla tillhör mina favoriter i en älv som är från normal till hög i sin vattenföring.

Mina sjunklineutrustningar är enkla. De spön jag använder är Hardy's Favorite 16 fot och Walker Hexagraph 15 fot i AFTM-klass 11. Båda är försedda med en

långsam aktion som underlättar utlägg med tunga tubflugor. Detta är kraftiga och stryktåliga grafitspön som är lämpade för tungt laxflugfiske. Kom ihåg detta – att stå utvadad i älven när det samtidigt är ett hårt blåsigt väder tidigt på året är inget för fina redskap precis. I sådana här förhållanden känns det tryggt att använda sig av en stadig utrustning som går att lita på.

Vilken sjunklina? Om jag skall referera till mig själv och mina brittiska kamrater som regelbundet fiskar tidigt på året, är det främst normalsjunklina och fast sinking med sjunkgrad S2 som har det bredaste användningsområdet. Dessa två sjuklinor har följt mig sedan mitten på 1970-talet i tidiga skotska älvar. Men det hindrar för den sakens skull inte att jag också kan söka vårlaxen med en långsamt sjunkande intermediate i grunda pooler och i vattensnåla småälvar.

Jag menar att de flesta använder en alldeles för lång tafs när de söker laxen med sjunklina och tunga tubflies. Det räcker gott och väl med en längd på 1,5 meter vid fiske med sådana här stora flugor. Tafsens skall styra flugan i kastningen och under avsökningen. I praktiken betyder detta att ju tyngre flugor är desto grövre tafs behövs det. Normalt är en tafsgrovlek på 0,40 – 0,45 millimeter det mest vanliga. Men till en stor och tung tub i mässing kan faktiskt en tafs på 0,50 vara att föredra. Det är ett elände att kasta och fiska med en alltför lång och klen tafs i kombination med tunga mäsingstuber i hårt väder!

En längtan

Efter alla mina år som lax- och havsöringsfiskare är inte längre själva fångsten så viktig. Det har mer blivit som Roderick Haig Brown skriver i sin bok *A River Never Sleeps*:

Perhaps fishing is, for me, only excuse to be near rivers. If so, I'm glad I thought of it.

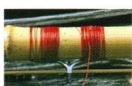
Med detta vill jag säga, att jag känner en stor tillfredsställelse att också vara nära någon av de traditions-tunga älvarna i Skottland. Jag vill också på samma gång uppleva det underbara skotska landskapet med sina dalgångar, berg och hedar. I detta landskap finns ett djur- och fågelliv som är bland de rikaste i Europa. Här finns också de mytomspunna slotten och berömda whisky-destillerierna. Och här finns människorna! Vilka härliga personligheter är inte dessa jordnära människor. Allt detta ryms inom de områden där de skotska laxälvarna letar sig fram genom landskapet.

Det är därför jag alltid längtar hit.

Tubflugor på mässing- och aluminiumrör med vinge i orange, svart, gult och grönt är effektiva på vårlaxen.

»It's NOT THE FLY, it's the Driver« hävdade en gång skaparen av ett känt flugmönster. Det är inte flugan ... det är kanske inte ens spöet eller rullen eller linan som är viktigast?

Allmogespön

Någonstans i den gamla flugfiskelitteraturen skrevs lite metaforiskt apropå flugmönsters fångstegenskaper att det egentligen inte beror så mycket på själva mönstrens fason om man fångar fisk eller inte »...it's the Driver« som är viktigast, det vill säga den som håller i spöet och *hur* denne fiskar flugan i fråga.

Inte fullt lika långt kan jag hänga med i samma resonemang vad gäller utrustningen i övrigt, men visst är kunnandet och den erfarenhet som vi med tiden bygger upp det som mest faller avgörandet för graden av framgång i fisket.

Jag vill absolut inte byta ut mina moderna och kostbara spön mot gamla tiders »high tech« i bambu och greenhart,

»... it's the Driver!«

TEXT OCH FOTO: THOMMY GUSTAVSSON

men det är en nyttig påminnelse att det faktiskt *går* att fiska och mycket väl att *fånga fisk* med spön av igår och med enkla spön i allmänhet.

Sommarens laxfiske i Orkla nådde alls inga skrytnivåer, och under perioder med lång stiltje på älven är det svårt att bara sitta och vegetera i väntan på ny fisk. Mina vänner under den traditionella fiskeveckan brukar ha en hel del »fyr« för sig, oavsett fisket är bra eller inte, och för en dag iväg till Samvirkelaget för att inhandla ett metspö ur ett parti som, vid sidan av jordgubbar, utannonserades för femtio kronor styck på en textad pappskylt. En väl använd Hardy Marquis skruvades händigt fast med slangkläm-

mor och några spöringar lindades i läge med sytråd. Handtag och buttdel lindades med eltejp för att ge ett litet fastare grepp än den glatta bambun ger.

Personligen tycker jag spöet var alldeles för tungt att arbeta med, men visst gick det att framför allt underhandskasta hyfsat med det. Mina i laxfisket betydligt mer erfarna och drivna vänner, Frank och Robert, vred och vände på spöet och när de väl funnit rätta läget för ryggraden lade de ut all den lina som vi är vana vid, om än med något större kraftinsats.

När man köper sig ett spö köper man sig en *möjlighet*, en möjlighet att kunna utföra bra flugkast. Spöet är en potential, inte en ersättning för kunnande.

Det är värt att påminna sig att »mjukvaran«, kunnandet, alltid är viktigare än själva grejorna. Med båda komponenter

Frank Pålsson lägger i ett underhandskast ut nästan lika mycket lina med det odelade bambumetspöet som med sitt moderna femton fots, när han väl hittat ryggraden på det lite krokiga »strået«.

Danielsson flyreels

original large arbor

Danielsson Innovation byter namn på sina
flugfiskerullar...
...från Loop, till Danielsson.

Se följande introduktionspriser:

HD 9thirteen

3.600:-

(tidigare 6.300:-)

LW 6nine

2.500:-

(tidigare 4.300:-)

FW 4seven

1.950:-

(tidigare 3.500:-)

- Säljs nu direkt från fabrik i Smedjebacken.
- Minst 40% lägre pris, men samma produkt.
- Genuln svensk kvalitet, sedan 1983.

www.danielsson-flyreels.se

tel: 0240-762 10 fax: 0240-700 65

Ny chef för Mörrum!

Fortsättning från sidan 52

och det kommer säkert ha skett ytterligare förändring om 10 år.

Det har ryktats om en utvidgning av fiskesträckan – att införliva Sydkrafts sträcka med Sveaskogs?

PA: Ja – och nu kan vi presentera den glädjande nyheten att det blir mer av Mörrumsån att fiska i sommar! Samarbetet och arrendeavtalet mellan Sveaskog och fiskerättsägaren Sydkraft innebär att ett av Europas mest efterfrågade fiskevatten från 1 maj i år förlängs med ytterligare nästan åtta kilometer. Nya fiskesträckor blir tillgängliga!

Flugfisket är ju på frammarsch och kritik har riktats mot att utrymmet för flugfisket inte ökat i samma takt.

Andelen besökande flugfiskare är vad jag förstår större idag än för några år sedan, men antalet rena spinnpooler densamma!?

PA: Vi är medvetna om detta, men åter igen, så skall vi kunna erbjuda alla människor, som vill fiska en möjlighet till detta och det finns fortfarande några spinnfiskare kvar.

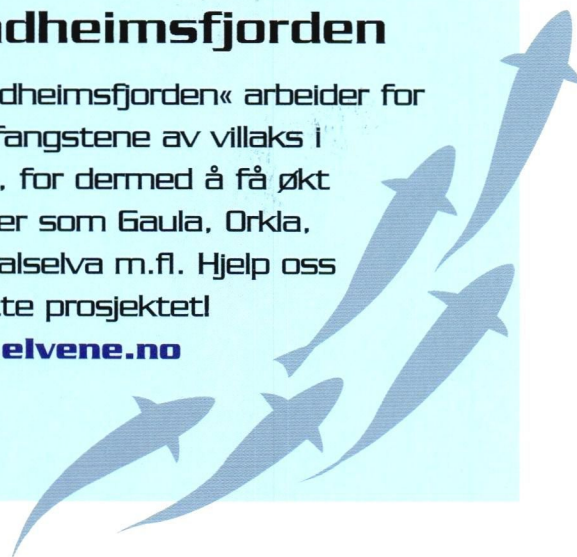
Avslutningsvis önskar FIN lycka till med nya jobbet, och personligen hoppas jag återbesöka den vackra ån. 🐟

elvene

rundt Trondheimsfjorden

»Elvene rundt Trondheimsfjorden« arbeider for å redusere kilenotfangstene av villaks i Trondheimsfjorden, for dermed å få økt lakseoppgang i elver som Gaula, Orkla, Stjørdalselva, Verdalselva m.fl. Hjelp oss med å lykkes i dette prosjektet! Les mer på www.elvene.no

Överhandskastet

AV: GUNNAR RASK NIELSEN • ILLUSTRATIONER: THOMMY GUSTAVSSON

Gunnar Rask Nielsen fortsätter här, i Flugfiske i Nordens artikelserie om kastteknik och redskap, att beskriva det kast som varit vårt mest använda. Här finns en del att lära, även för dem som inte är nybörjare.

Innan du börjar övningskasta bör du sätta en markering på fluglinan vid 9 meter (AFTM-systemet) med en spritpenna (permanent). Håll koll på detta märke och ha det i närheten av toppöglan ... att kasta med kort eller lång lina kräver nämligen olika teknik. Se till att du behärskar denna linlängd innan du går vidare.

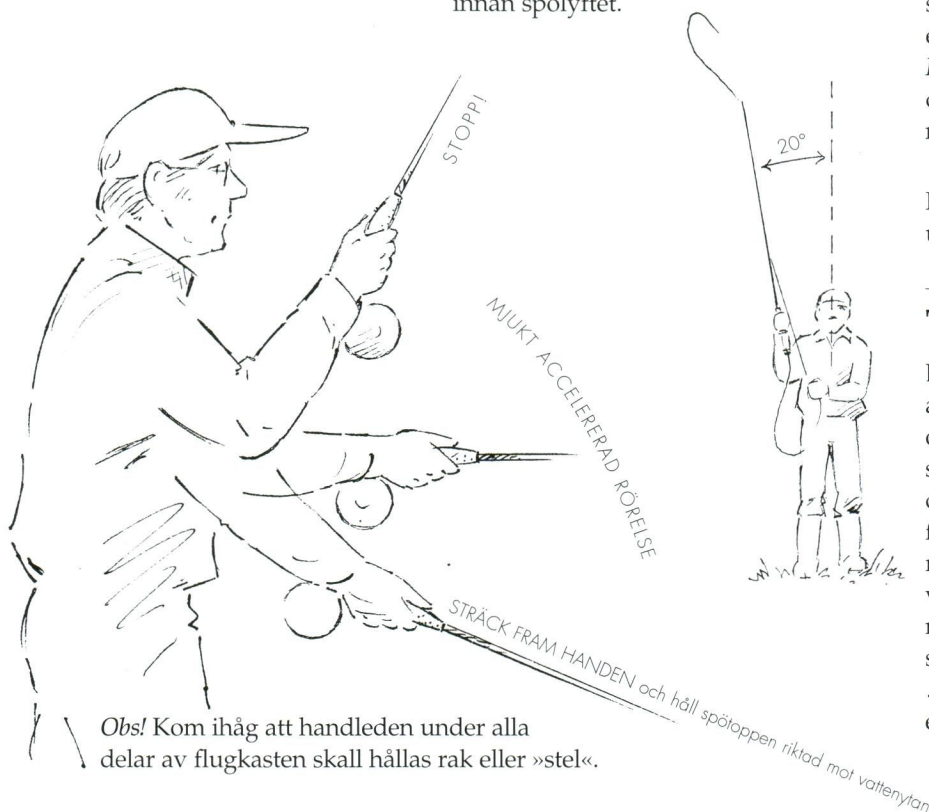
Kastar du med höger hand bör du välja en kastställning med högerfoten något framskjuten. Även högra axelpartiet ska vara vänt lite framåt, i kastriktningen. Axelpartiet ska absolut inte medverka vid normala fiskekast utan enbart läggas till grundrörelsen om det av någon anledning är motiverat med kast upp mot 20 meter eller mer.

Dra ut 6–7 meter lina från rullen och mata ut denna, gärna som vid underhandskastet som beskrevs i förra numret av FiN. Gör så ett underhandskast eller rollkast för att lägga ut startlängden inför överhandskastet.

Sträck fram spöhanden och håll spötoppen straxt ovanför vattenytan. Sträck linan med linhanden just i momentet innan spölyftet.

För spöet i en mjukt accelererande rörelse till det läge som teckningen nere till vänster visar och gör där ett distinkt stopp (vid klockan ett eller elva, beroende vilken sida man ser kastet från). *Ryck inte upp linan.* Samtidigt med denna rörelsen för du mjukt linhanden nedåt, för att ge linan extra fart.

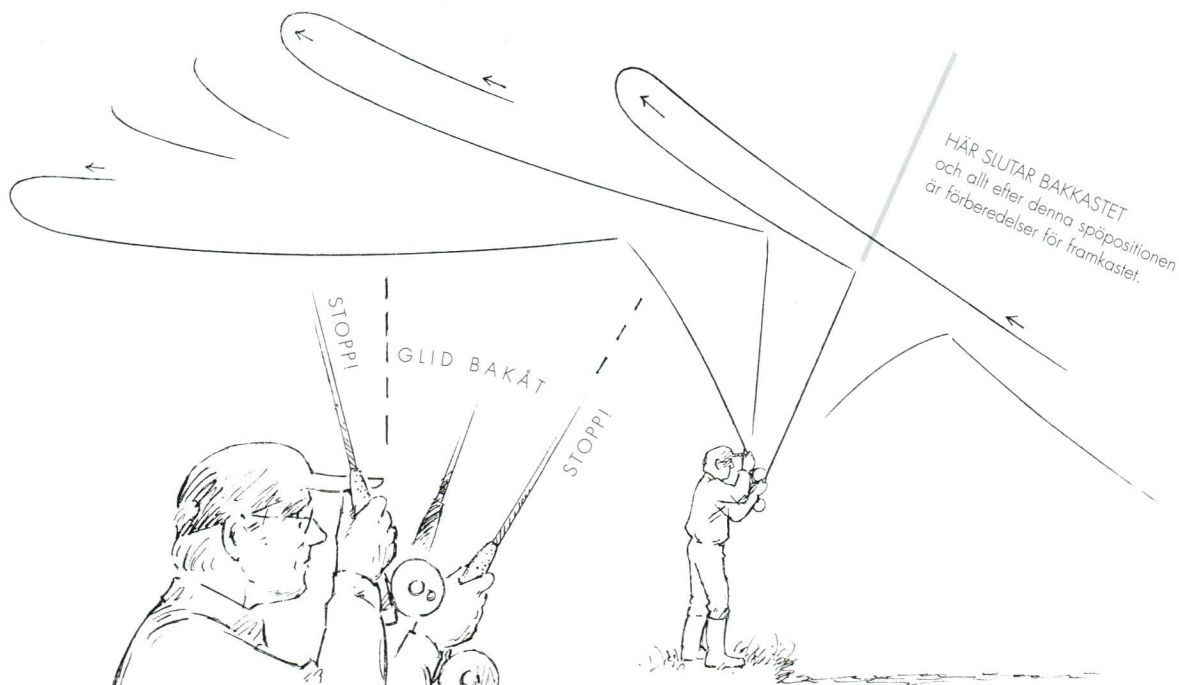
I kastet skall spöet hållas svagt lutande utåt från kroppen (cirka 20° vinkel).

Torrträna

Börja kastträningen hemma med att lära in de olika rörelserna och pauserna, så att de sitter i hjärnan när du kommer ut och fortsätter träningen med hela utrustningen vid vattnet. Använd nederdelen på spöet plus rullen ... eller exempelvis en blompinne.

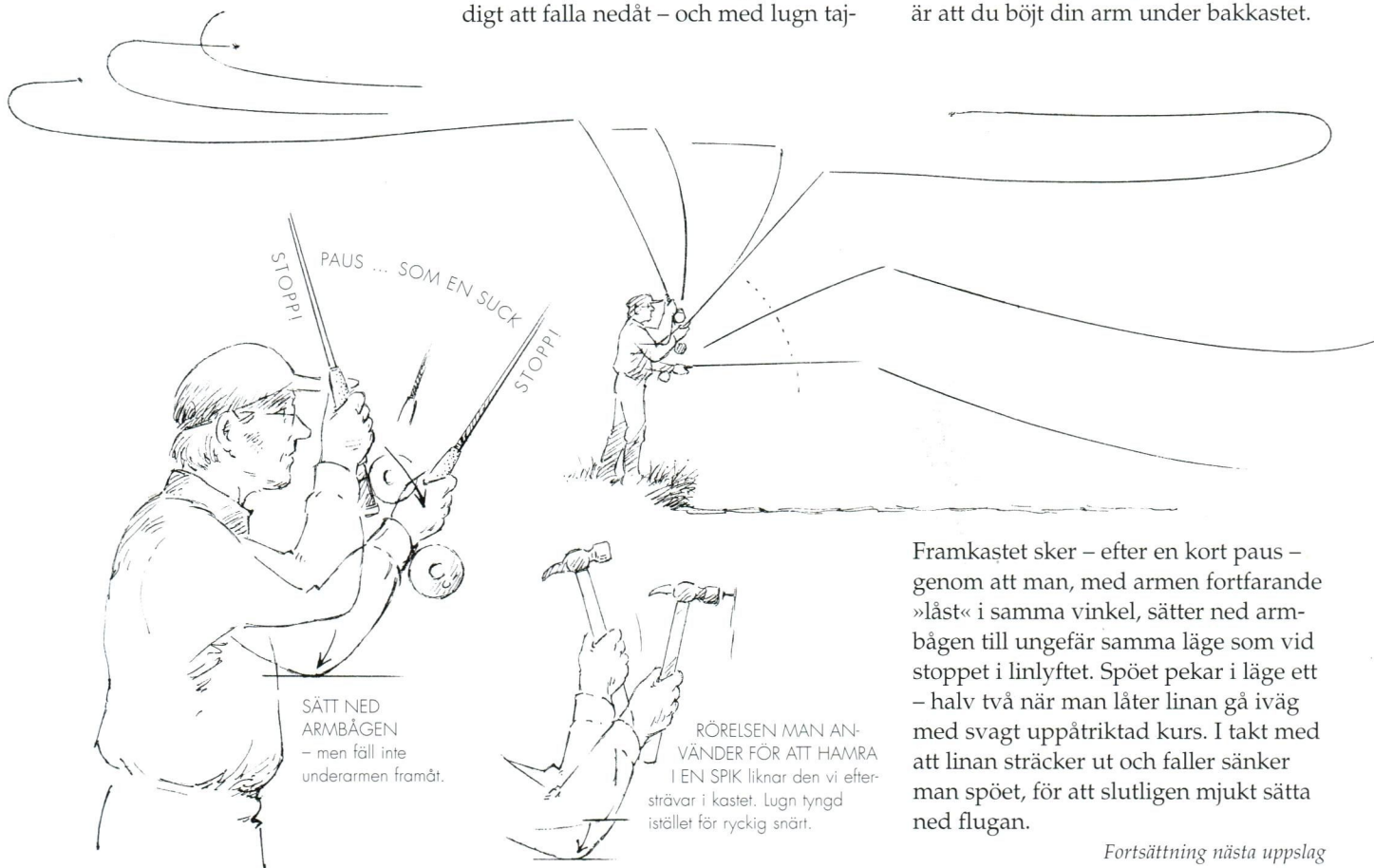

HÖJ ARMBÅGEN
– men fäll inte
underarmen bakåt.

Linbågen i bakkastet skall vara riktad snett uppåt. Böj inte underarmen bakåt när du följer med till klockan elva/ett, då kommer kaströrelsen att bli för kort och inte ladda spöklingen ordentligt. Behåll istället vinkeln på armen från stoppet och höj armbågen tills överarmen är i ungefär horisontellt läge. Medan du glider bakåt med spöhanden kommer linan att räta ut sig och samtidigt att falla nedåt – och med lugn taj-

ming befinna sig i läge för framkast när linan nästan sträckt ut helt. Spöet lutar alltså lätt bakåt och spöhanden befinner sig straxt framför och i höjd med ögonen.

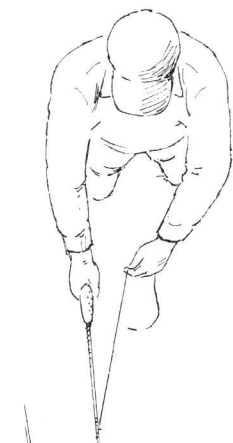
Ett vanligt fel är att rycka upp kastet och stanna tvärt för långt bakåt för att sedan slita till häftigt framåt. En sådan oharmonisk rörelse stressar linan och ditt fina flugkast kollapsar. Anledningen är att du böjt din arm under bakkastet.

Framkastet sker – efter en kort paus – genom att man, med armen fortfarande »låst« i samma vinkel, sätter ned armbågen till ungefär samma läge som vid stoppet i linlyftet. Spöet pekar i läge ett – halv två när man låter linan gå iväg med svagt uppåtriktad kurs. I takt med att linan sträcker ut och faller sänker man spöet, för att slutligen mjukt sätta ned flugan.

Fortsättning nästa uppslag

Tänk på att föra linhanden så mycket i linje med rullen som möjligt och att inte dra den i sidled.

Arbeta rätt med linhanden

Handen som håller linan under kastet spelar en viktig roll för att reglera farten på denna, spänna spöklingen – och därmed ge extra längd åt kastet, när det är önskvärt. Som vanligt är det för ett lättsamt effektivt kast inom femton meter inte det yviga vevandet med armarna som ger bäst resultat utan små men precisa rörelser i kombination med balanserad rytm.

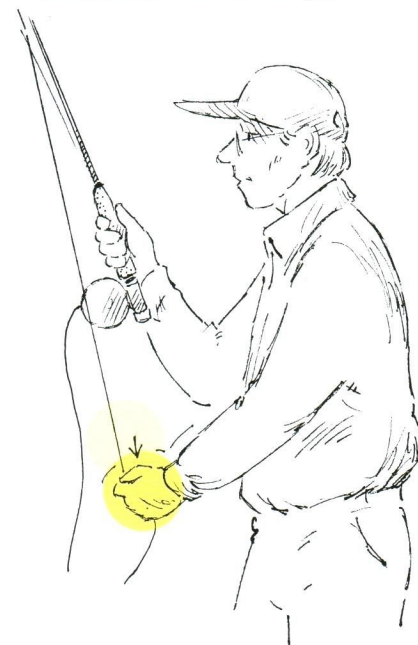
Att kasta med flugfiskeutrustning är alltid ett tvåhandsjobb!

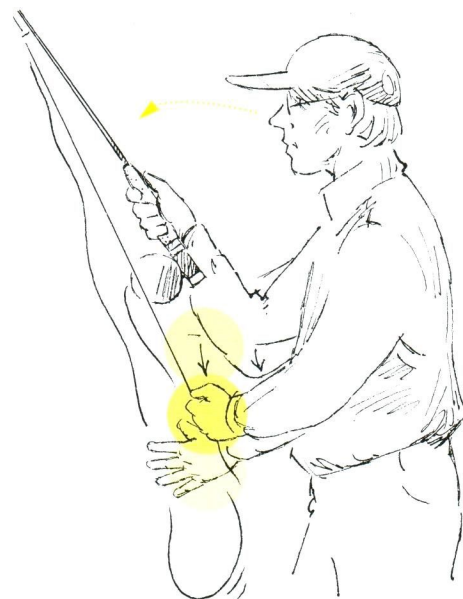
I utgångsläget, med tyngdpunkten på höger fot och höger axel vriden lite framåt, håller du även fram linhanden lite, intill spöhanden. Sträck eventuell slacklina.

Efter stoppet för bakåtkastet glider du bakåt med spöet till nästa pausläge, nästan rakt upp eller vid klockan ett. Linhanden följer med uppåt.

Samtidigt som du lyfter spöet gör du med linhanden en kort mjuk dragrörelse nedåt. Handen förs bekvämt ganska nära intill kroppen och så långt möjligt i lodlinje med rullen – dra inte linan åt sidan.

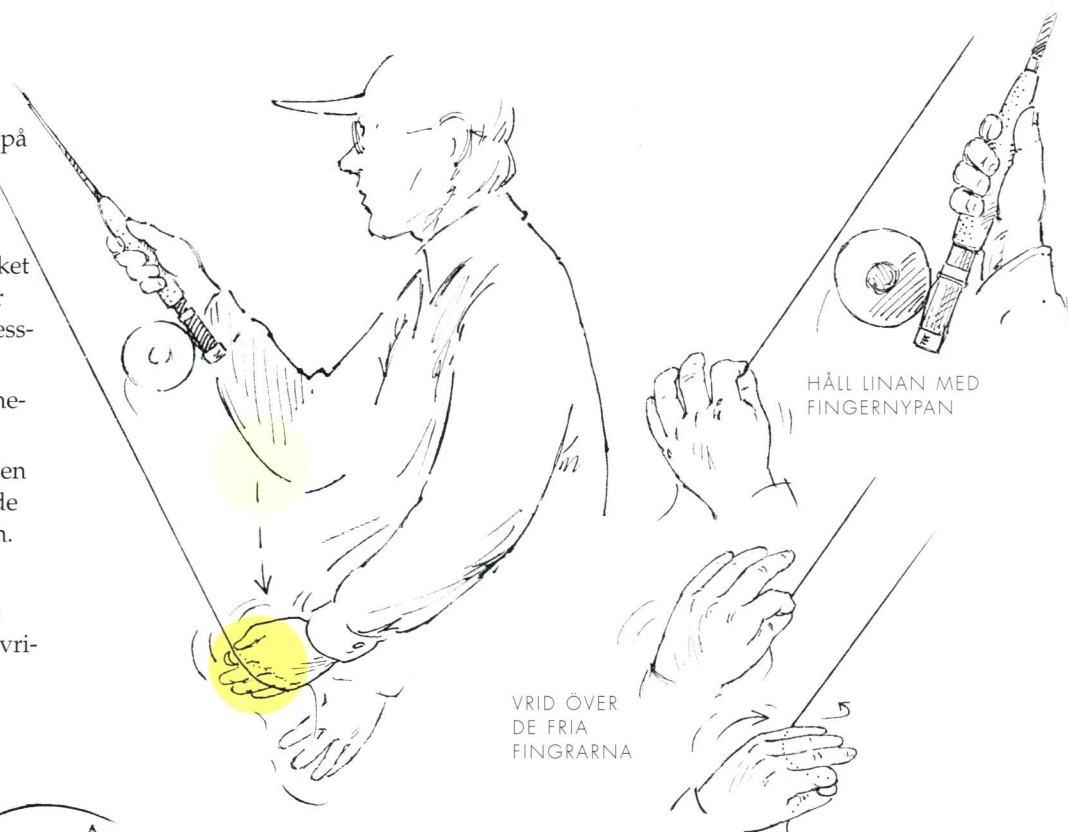

I framkastet drar du åter igen linhanden mjukt rakt nedåt och intill kroppen och släpper skjutlinan när spöet är i främre stoppläget, klockan elva.

Koll på fluglinan

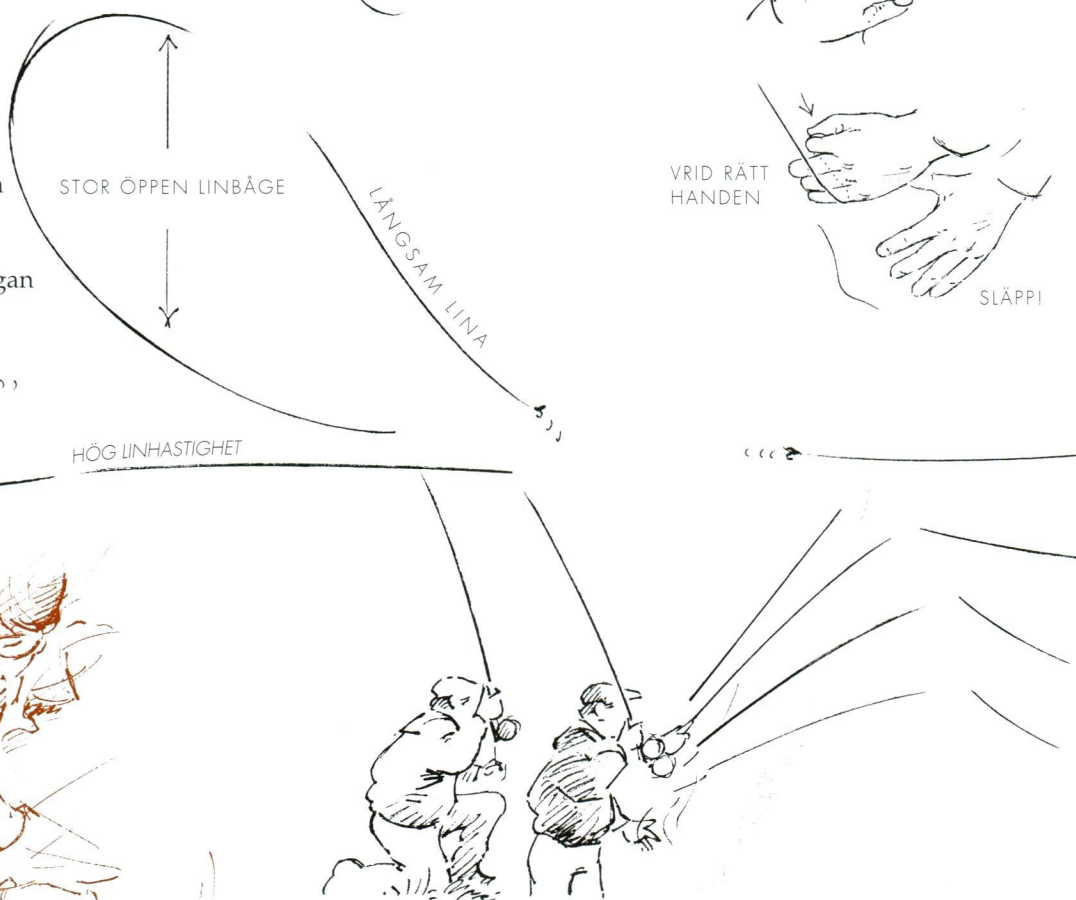
Här är Gunnars metod att hålla koll på fluglinan under kastet: Den lilla finessen med linhanden, som beskrivs i teckningarna till höger, gör att du säkrar greppet om linan – vilket särskilt kan behövas när fingrarna är våta och kalla. Handrörelsen ökar dessutom linhastigheten.

- I framkastet håller du linan i tummepekfingernypan.
- Samtidigt som du börjar föra handen nedåt i dragrörelsen vrider du upp de tre fria fingrarna och lägger om linan.
- Armrörelsen fortsätter nedåt.
- I slutfasen vrids handen rätt, så att linan från fingernypan går runt på övriga fingrarnas utsida.

Välja linbåge

Snäv linbåge är användbart vid längre kast och då vinden ligger emot. Stor öppen linbåge är att föredra i andra situationer, exempelvis vid kast av vissa flugtyper eller när man *inte* vill »torka« flugan i snärtiga luftkast.

Fråga Gunnar Rask Nielsen på mässan!

Passa på tillfället att träffa Gunnar och få goda råd och tips kring kastteknik vid Sportfiskemässan i Sollentuna, 1–3 april. Gunnar kommer då att, under vissa tider, finnas tillgänglig i Flugfiske i Nordens monter.

Ett långt flugfiskarlivs erfarenheter

Edward R. Hewitt »A trout and salmon fisherman for seventy-five years.«
Inbunden. 216x138 mm. 320 sidor.
Illustrationer: 42 st sv/v foto.
Förlag: Robert Hale,
45-47 Clerkenwell Green, London
EC1R 0HT, England
Email: enquire@halebooks.com
Web: www.halebooks.com
Upplagga: 750 ex
Pris: 35 pund eller i läderband 120 pund.

EDWARD R. HEWITT föddes 1866 i New Jersey, där han som liten pilt »with a cut pole and a string and pinhook from the bridge« gjorde sina första erfarenheter som fiskare i Ringwood River, en av de små åar som flöt genom familjens stora ägor.

Redan som ung startade han tillsammans med sin bror Cooper en fiskodling för öring och kunde där ingående studera öringens beteende och vanor, vilket gav honom värdefull kunskap. Efter universitetsstudier gjorde han ett antal resor till Frankrike, Tyskland, England och Skottland, influerades av Halford och tog med sig de nya kunskaperna och teorier-na tillbaka till USA.

1918 lyckades han förvärva cirka 7 km av The Neversink valley med den världsberömda älven Neversink, och kunde där fortsätta sina studier av öringen. Hewitt hade ingående kunskaper i både biologi och kemi och under ett antal år verkade han som konsult i fiskodlingsfrågor. Hans bok »Better Trout Streams« blev den första bok som behandlade biotopförbättringar för öringen. Han byggde sig också en tank med reflekterande spegel där han kunde studera och fotografera bland annat torrflugan sedd ur fiskens perspektiv och hur fisken ser fiskaren och den avspeglade botten i sitt fönster.

Innehållet i »A trout and fisherman...« baseras till en del på den 1926 utgivna »Telling on the trout« och behandlar ingående öringens liv. Bland annat gjorde han experiment för att utröna öringens förmåga att skilja mellan olika färger eller nyanser. Flugfiskarens utrustning, spö, rulle, lina och tafs behandlas utförligt och med välgrundade slutsatser. Inte minst fäster Hewitt vikt vid rätt tafslängd och grovlek och i foto-

grafier visar han hur starkt tafsens skugga framträder på botten. Lika ingående skildrar han fiske med torrfluga, våtfluga och nymf. Nymffiskets grunder fick han vid sitt fiske i river Test, dit han bjuddits in av Mr Skues. Som guide fick han den berömda river keepern Lunn.

Själv började Hewitt sitt flugfiskarliv som utpräglad våtflugeentusiast och tog upp fiske med torrfluga långt senare. Han konstaterar dock att det är betydligt enklare att fiska torrfluga än våtfluga eller, det absolut svåraste, nymf. Torrflugefiskaren har ett antal fördelar framför övriga. Han kan se fisken, fiskens föda, insekterna, och har bättre kontrollmöjligheter över sitt fiske än våtfluge- och nymffiskaren.

BOK **BITEN**
Redaktör: Jan Sekander

Hewitt var en duktig flugbindare, men av hans skapelser är nog endast två mera kända kvar, Bivisible och the Skater. Bivisible är en palmerhacklad torrfluga med en vit »wisp at its head« inte som de han funnit i handeln, med två olikfärgade hackle. Skater är i stort sett en överdimensionerad attraktorfluga med sina upp till 5 cm långa hackelfibrer och avsedd att »skrinna« (skate) på dessa. Då han prövade flugan i en skotsk sjö anmärkte hans guide: »Ye will catch no fush with your featherduster.« Inom ett par minuter hade Hewitt landat en vacker tvåkilos öring. Hos torrflugan är ett styvt hackle det viktigaste, menar han, så att flugan står väl på ytan. Därefter följer flugans färg och storlek.

Han förde också med sig hem från sitt fiske i de engelska kalkströmmarna ett antal nymfer, men fann att de skilde sig avsevärt från dem han kunde använda i sina hemmavatten. I stället för att fiska en torrfluga traditionellt »dead drift« brukade han ge flugan en lätt rörelse för att väcka öringens intresse. Det resulterade oftast i hugg.

I en välförsedd flugask bör förutom traditionella torrflugor i storlekarna 10 till 16 även finnas ett antal »midges« i

krokstorlekar 20 till 22 liksom mönster för flygmyror.

Hewitt var främst öringfiskare. Han ägnade dock en stor del av sitt flugfiskarliv åt jakten på *Salmo salar* och utgav 1922 »Secrets of the Salmon« som likt ovan nämnda »Telling on the Trout« inleds men en redogörelse för laxens liv från yngel till lekfisk.

Kapitlet »Tackle« behandlar lämpliga spön, rullar, linor, krok och tafsar.

Hewitt var en av de första som prövade laxfiske med torrfluga och bland hans favoriter var även här palmerhacklade flugor storlek 6 till 10.

Otaliga diskussioner har förts och förs väl även idag ifall lax åter sedan den lekvandrat upp i sötvatten. Hewitt hittade inga säkra spår i laxmagar men anser likväl att laxen tog hans fluga som föda, eftersom han funnit spår av insekter i laxmunnen. »Is it not possible that they take these small flies into their mouths and squeeze the juice out of them at the root of the tongue, suck the juice into their stomachs and eject the fly itself?«

Hewitt var en skicklig laxfiskare, men hade ändå något nytt att lära. A.H. Wood, som bland annat fiskade i skotska Dee, blev hans läromästare i »greased line fishing«, i lågvatten med flytlina och sparsamt dressade flugor. Hewitt tog med sig sin nyvunna lärdom tillbaka hem. Även tekniken att menda linan var något som Hewitt kom att pröva under sitt fiske efter både lax och öring.

Hewitt har på ett utomordentligt sätt lyckats kombinera vetenskap och noggranna studier med ett långt flugfiskarlivs erfarenheter och spännande upplevelser. Trots att hans böcker har mer än trekvarts sekel på nacken har de mycket att ge en nutida flugfiskare.

»The Ancients wrote of the three ages of man; I propose to write of the three ages of the fishermen:

When he wants to catch all the fish he can.

When he strives to catch the largest fish.

When he studies to catch the most difficult fish he can find, requiring the greatest skill and most refined tackle, caring more for the sport than the fish.«

Jan Sekander

Vinterfisket på kusten kräver en del av både fiskaren och utrustningen, inte minst spöna. Tendensen är att man använder allt lättare spön för att få ut mer av de ögonblick då man har fisk på flugan. Dessemellan kan emellertid de lätta spöna vara rätt besvärliga att arbeta med, eftersom vindförhållandena ofta är vresiga vintertid. Kanske det kan vara lönt att underlätta de långa passen mellan huggen med ett något kraftigare spö? För att pröva den saken har FiN från Fiskeshopen i Mörum fått låna ett par spön från Guideline för test.

DET LÄNGSTA OCH STÖRSTA är ett LPXe, 11 fot klass 8/9. Spöet är byggt som lätt tvåhandsspö, med ett litet handtag längst ned och ett kort enhandshandtag överst. Det är tredelat och försett med en linförare med lågfriktionsinläggning samt ytterligare en ring i samma modell, varefter man placerat enbenta snakes. Pärönögla avslutar bygget. Holkarna är topp över, där honholkarna är försedda med förstärkande lindning. Den svarta klingen matchas av svarta lindningar. Rullfästet är av metall och skruvas underifrån.

Korkhandtagen är av utmärkt kork, väl dimensionerat i förhållande till aktionen. Spöringarna, som är enbenta snake, ligger dock väl nära klingen – ett vanligt problem med dessa ringar. Det innebär att linan vid laddningen inför framkastet och i inledningskedet av detta kommer i kontakt med klingen, vilket medverkar till ökad friktion och reducerade kastlängder. Å andra sidan är ringarna lätta, vilket frigör mer energi ur klingen till linan. Aktionen i spöet kan närmast beskrivas som trekvart till halv, samt medium till snabb. Detta gör att spöet får en mycket bra rygg vid överhandskastning, en rygg som går att ladda tungt utan alltför stort besvär. Den relativt snabba aktionen i överdelen medverkar också till att det är lätt att åstadkomma de snäva linbågar som är nödvändiga vid kustfiske.

Klassningen 8/9 verkar vara helt korrekt, en WF 9 F har vi haft mycket stort nöje av att kasta med detta spö, men även en klassen tyngre shooting head, 12

Det svaga månljuset glittrar i den söderbrutna isen som klirrande driver allt längre ut. Vattenången stiger ur vattnet och dras av sydvästen i långa streck in över land. Ännu är det en tid innan solen stiger upp vid horisonten, ännu återstår de bästa minuterna. Det är den där tiden när himlen ljusnar och månen bleknar – tiden då de allra största och allra försiktigaste öringarna drar sig in mot land. Jag är utövad nästan ända till min sten som skall ta mig upp ur vattnet som nu är bröstdjupt. Innan jag skall ta de sista stegen över den djupa hålan fram till stenen ser jag en rörelse i vattnet bara tio meter till höger – jag kastar omedelbart. Flugan far nästan ljudlöst genom luften och landar strax utanför den platta stenen, där isen nyss legat men som nu blänker svart i det skvalpande vattnet. Sakta ryckvis hemtagning, drag efter drag – och så när flugan är strax framför spöet, med bara tafsens ute – kommer öringen som en blixst ur djupet, far rakt upp i luften med tafsens efter sig. Stjärtfenan vibrerar som en vinge och fisken stiger som i slow motion rakt upp framför mig. Jag ser hur månen speglar sig i den glänsande vita sidan, innan fisken far över mitt huvud och brakar i vattnet strax bakom mig. Och flugan – den hänger över min axel.

Guidelines LPXe, 11-fot för lina 8/9 – ett allroundspö samt specialisten LPX-RS, 9 fot klass 7 – för långa kast med stora flugor

meter, har prövats med mycket gott resultat. Längden på spöet tycks kanske avskräckande för många, men den djupa aktionen i spöet gör att det ändå upplevs som mycket lättkastat. Dessutom finns det ännu en fördel med ett längre spö vid kustfiske – de ger en viss säkerhetsmarginal när vinden tar linan och flugan riskerar komma nära ansiktet.

Ett 11-fots spö kan naturligtvis användas även på andra områden än vid kustfiske. Det här spöet är inget undantag. Det fungerar även utmärkt för å-

eller älvfiske på havsöring i mindre vatten, både med sjunk- och flytlina, eller fiske efter mindre sommarlax. Spöet har i sin aktion en distinkt känsla inbyggd, en känsla som ger mycket god linkontroll, vilket framförallt märks vid precisionskastning när man exempelvis eftersträvar snäva linbågar vid kast in under överhängande grenar.

Det fungerar även bra för de olika specialkast som kan vara användbara här – underhandskast, spey- eller enkla rollkast. Det är den djupa, inte allt för snabba aktionen, som möjliggör detta.

Sammantaget är detta ett mycket användbart allroundspö och med långa fina linbågar som sin vassaste kvalitet.

Betyg: 4 Mayflies ++

Pris: 3 050 SEK

GUIDELINES NYASTE SERIE heter LPX-RS och är designade för lite tyngre och tuffare fiske, enligt tillverkaren. Vi har testat ett 9 fots spö klass 7, en vanlig längd för det nordiska

Fortsättning nästa uppslag

Nytt på marknaden

Fortsättning från föregående sida

kustfisket i dag, både efter öring, regnbåge och gädda. Spöet, som är tredelat, har ett traditionellt handtag, med liten fighting-butt i kork längst ned, samt ett rullfäste i metall. Holkarna är av topp övermodell, linföraren samt närmaste ring av keramisk lågfriktionsmodell, övriga ringar av modell enbenta snake, samt päronögla i toppen.

Klingan går i intensivt djupblå ton, har lindningar i samma nyans och ger ett intryck av kraft och elegans. Ett niofots-spö för kustfiske i klass 7 kan ibland tyckas vara i klenaste laget, speciellt om man fiskar gädda, då de stora flugornas luftmotstånd kan bli en jobbig faktor. Med det här spöet bör dock inte detta bli något problem; här har vi ett göra med ett spö med mycket kraftig ryggrad, samt med en snabb, distinkt aktion. Detta innebär att man kan klassa spöets aktion närmast som snabb toppaktion, men kanske med lite större flexibilitet än vad som normalt avses med toppaktion. Detta innebär i sin tur att det är överhandskastningen som är spöets främsta egenskap, vilket lätt kan konstateras med en WF 7/8 eller en shooting head i samma klass. Spöet har en ryggrad som tillåter även tyngre linor, men idealet ligger nog här. Det går att dra på friskt med spöet och kastlängderna blir därefter, dvs mycket långa. Tunga flugor är alltså heller inga problem, spöet orkar härvidlag med det mesta utan att knorra. Däremot blir det lite svårare med specialkasten som kräver en större flexibilitet i klingan, men detta spö är ju inte heller något allroundspö, utan snarare ett speciellt spö för speciellt fiske, där långa kast under hårda förhållanden gäller. Som sådant är det ett av de bästa i denna klass vi testat, ett spö som klarar det mesta inom kustfisket.

Pris: 2 899 SEK

Betyg: 4 mayflies.

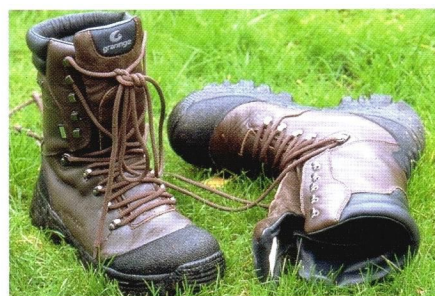
ETT PAR REJÅLA KÄNGOR är många gånger ett fint komplement och på marknaden finns det idag många olika typer att välja på. Det är rena djungeln faktiskt. De FiN har testat kom-

Till vänster: Guidelines 9-fotare är snabb och stark för långa kast.

Till höger: Guidelines 11 fotare är ett utmärkt allroundspö, som passar fint vid kustfiske.

Graningekängan – en pålitlig vän vid långvandringar.

Kängor att gå långt i

mer från välkända Graninge och lanse-ras som kängor vilka ska andas och stå emot vatten. För att klara detta är kängorna, som i stort är tillverkade av läder, försedda med ett par olika membran. Därtill förstärkta med kevlar vid tå- och hälpartiet för att öka livslängden.

Sarva är en hög känga där själva skaffet är tätat med Sympatex och Outlast. Sympatex är för övrigt ett »andasmaterial« som också används i vadarjackor. Snörar man hela skaffet kommer man att märka att plösen är så pass överdimensionerad och välstoppad att det uppstår lite problem. Man får helt enkelt inte tag om de översta hakarna. Lyckas man får man dock se upp så att man inte drar till för hårt eftersom det i sin tur kan hindra blodtillförseln. Kängorna är vidare försedda med smarta snabbblås till skosnörena och tighar man dessa plus ytterligare ett par hakar så räcker detta mer än väl. Sarvakängan sitter som gjuten!

Jag har gått flera promenader upp till en mil med kängorna och låt mig först säga att de är mycket bekväma, stadiga och faktiskt också snygga. Membranfunktionen »andas« så länge man använder kängorna normalt vilket gör att fötterna mestadels känns torra. Flera gånger har jag också använt kängorna som vadare ända upp till skaften utan minsta problem. Vad jag kunnat konstatera är att de är lika täta som ett par stövlar. Att de sedan är så pass bekväma tack vare sin breda läst och rymliga tådel gör att jag gärna använt kängorna även till vardags. Man riktigt längtar att få stoppa ner fötterna i dom.

Yttersulan är rundad för att ge mjuk och rullande känsla i gången. Den är tillräckligt tjock för att alltid vara varm och skön. Mönstringen är bra på de flesta underlag, men pass upp! På blöt mossa eller lav på berg så är även Graninges gummisula mycket hal. Detta även om man från Graninge menar på att sulan »ger ett bra grepp på hala underlag«. Leverantör: Graninge, tel. 0247-360 00 eller 79 22 00.

Plus: Bra läst, snabbblåsen, förstärkningen, andasfunktionen. Minus: Plösen.

Betyg: 4 mayflies.

Pris: 2 399 SEK

Pelle Klippinge

»Spötutor« som gör fisketurer bekvämare

FAUNA I RÄTTVIK, som sedan länge tillverkar bra och slitstarka ryggsäckar lanserar nu en ny produkt för sportfiskaren – ett slags portabla spöhallare. De är tänkta att i första hand användas då man särat det riggade spöt och förflyttar sig mellan fiskepassen. Spöhallarna håller ordning på spödelarna och man slipper onödigt trassel eller fastna i grenar eller annat då man förflyttar sig i terräng.

Visst kan det kanske tyckas vara onödigt vid första anblick men har man väl börjat använda »spötutorerna« märker man snart att de fungerar förträffligt och är väldigt praktiska.

Spöhallarna består av korta mjuka tuber i plastat tyg som träs över ändarna på spödelarna och som sedan hålls på plats med hjälp av kraftiga resårband. Resårbanden är reglerbara och oavsett om spöt är två- eller flerdelat så fungerar principen oklanderligt. Det är enkelt att

ställa in längden. Faunas spöhallare finns i olika modeller för de flesta spötyper från de kortaste upp till de längsta laxpåkarna. Dessa hållare är lite mer arbetade och har dessutom ett både stötdämpat och ventilerat rullskydd i ena änden. Jag gissar att Faunas spöhallare direkt blir uppskattade av kust- och fjällfiskare. Fauna i Rättvik, tel. 0248-136 20.

Betyg: 4 sländor

Pris: Från 75 SEK

Pelle Klippinge

Raskens Flugfiske

Genvägen till trivsamt flugfiske!

Raskens Flugfiskekurser

Kurserna hjälper både nybörjaren och den mer erfarna att hitta rätt i "flugfiskedjungeln". Bästa tänkbara hjälp och du sparar pengar och undviker misstag.

Välkommen med din anmälan till
Raskens Sportfiskeservice
Kronobergsgatan 17, 285 37 Markaryd
Tel./fax. 0433-100 23. Mobil 0706-21 96 96

Kurserna innehåller bland annat:

- Störst del ägnas åt kastteknik
- Redskapsteori
- Teori kring praktiskt fiske
- Entomologi
- Fiskeetik och säkerhet

Max 5 deltagare/kurs – pris 1.350,-/deltagare.
Även 1-dags kastkurser på vardagar.
Utrustning får du låna på kursen.
Övernattning och mat kan ordnas.

Tillfälle för dig att köpa ett fantastiskt spö för harr, öring, regnbåge osv.

9 fot, 2-delat, klass WF5 3.950,-

Jag bygger ditt drömspö enligt mitt 12-punktsprogram på en av marknadens absolut bästa klingor blandat med dina önskemål som t ex namn på ditt spö, utformning på handtag och färg på linningar. Du får rullfäste av nickelsilver, hårdkromade enbenta öglor och en riktigt bra lina som passar till ditt spö.

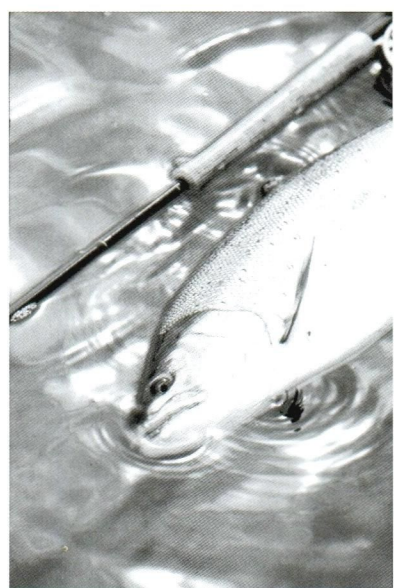

Spey Cast®
Pelle Klippinge • Fliskärvägen 6
570 90 Påskallavik • Sweden

Böcker
Laksehugg
Världens största havsöringar
Emån

Bildprogram
Norge, Kust, Emån mm.

Kurser • Guidning • Resor

www.cinclusc.com/speycast

GAULA FLUGFISKE

Privat laxfiske i Gaula. Varierad sträcka på 3 km. Fint boende i hus vid älven.

www.fishmaster-finland.com
TEL: +358 - 400 - 82 45 30

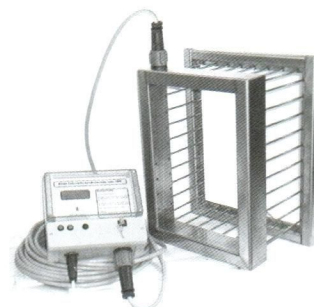
Fiska harr i ett av landets bästa strömvatten. Flugfiskesträcka med max antal spön och höga minimått. Fiskekurser & Guide & Fiskeshop mm.

GÖRÄLVEN

Ring Åke på Stötens Camping
0280-850 11 alt 070-571 92 44

SÖKER NI FISKRÄKNARE?

BESÖK OSS PÅ
www.procounter.com

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader debiteras med 30 kr per rad som bifogas med beställningen. Varje rad består av cirka 35 nedslag – inräknat mellanslag, kommatecken och dylikt. Köp, sälj & byt- torget avser endast PRIVAT annonsering och gäller ej affärsdrivande verksamhet. Annonser vars innehåll tyder på kontinuerlig verksamhet i inkomstsyfte tas endast emot av FiN-prenumeranter som betalda radannonser där 30:-/rad bifogas manus.

SÄLJES

Hardy Gem 9' #6 3-del. Rulle Hardy Ultralight Disc LA 5/6 m extraspole. Nypris ca 9 000 SEK, säljes för 3 900 SEK. sehgw@icopal.com Mobil 070-342 4026

Sage VPS 9' #5 med livstids garanti! Komplet med original tub & fodral. Skickar även med en passande lina: Lee Wulff TT 5 F. Allt i nyskick. Pris: 2 200 SEK eller bud. Tel: 0702-66 88 83, Mail: apson@bredband.net Anders

Flugfiske i Norden, komplett från nr 1 i samlarpärmar. Prisdé: 4 500 SEK. Fiske för Alla, komplett från nr 1 i mappar. Nyskick. Prisdé: 3 000 SEK eller paketpris 7 000 SEK för allt. Tel 0221-504 29.

Broman Selected 12,4' #8-9, 3-del + Selected LA Rulle. Pris: 1 000 SEK Sage SLT 9'6" #6 4-del + tub 3 000 SEK. Postförskott och frakt tillkommer. Tel 0250-142 66, 010-26 42 320.

FiN årg. 2002-03 i fint skick. Pris: 100 SEK/årg. Tel 08-64 80 074.

KÖPES

Rulle Hardy Sovereign #11-12 och spö Hardy de Luxe 12,6' – 16'. Tel 0411-52 21 34.

Hardy »the Sovereign« 2000 rulle, #9/10. Tel 0971-581 20 (Ingemar)

Bruce & Walker Hexagraph 9' #7-8 i gott skick. Tel 070-511 20 39. Mejl: matsoberg@home.se

Hardy »De Luxe« eller »Favourite« serien #7-8 eller 8-9. Även laxspön, tvåhands #9-11. Tel 0970-300 30 alt. 070-641 0671 eller tuipe66@hotmail.com

FiN årg 79-80. Tel 070-641 0671, 0970-300 30.

BYTES

Bok av Everet Garrison »A Master's Guide to Building A Bamboo Fly Rod«. First printing 1977 bytes mot LOOP Evotec HiDrag rulle. Tel 031-12 02 81 alt. 0708-99 44 10.

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FiN:s medarbetare sitter på skilda håll i Norden. Här är aktuella adresser för att Ditt brev direkt skall nå rätt person:

PRENUMERATIONER, BESTÄLLNINGAR OCH KASSA: Anne-Marie Skarp, Södra Parkgatan 8, SE-343 31 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64. E-post: info@flugfiskeinorden.se

ANNONSER: Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, SE-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26. E-post: klippinge@ebox.tninet.se

REDAKTION: Thommy Gustavsson, Box 22032, SE-702 02 Örebro. Telefon 019-22 33 03, 0705-46 17 50. E-post: tg@broadway.se

MARKNADSNYTT: Erik Erlandsson, Barkvägen 13, SE-370 10 Bräkne-Hoby.

BOKNYTT: Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, SE-280 70 Lönsboda.

NYTT FRA NORGE: Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

NYT FRA DANMARK: Steen Ulnits, Lundbyesgade 13, 4tv. DK-8000 Århus C.

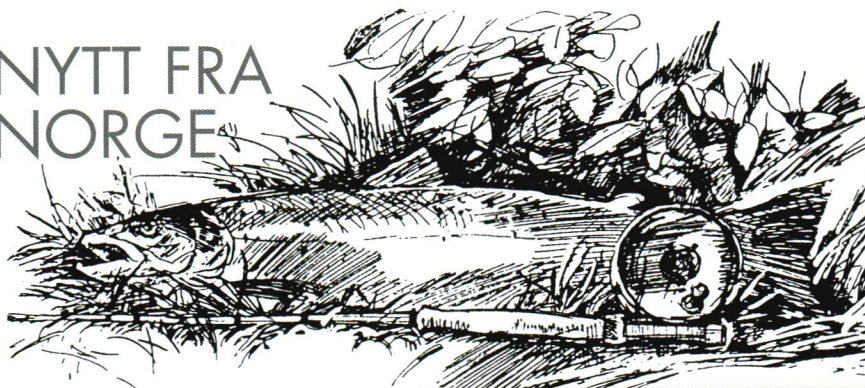
NYTT FRÅN SVERIGE: Mikael Frödin, Sjudartorp, SE-741 93 Knivsta.

OBS! Annonssmanus för FiN nr 2/'05 skall vara inlämnade senast 21 februari.

Adress: Flugfiske i Norden, Fliskärsvägen 6, SE-570 90 Påskallavik. E-post: klippinge@ebox.tninet.se

SIDEN DRAMMENSELVA ble infisert med *Gyrodactylus salaris* i 1987 har sportsfiskere og grunneiere langs Numedalslågen levd i konstant frykt for at parasitten skulle spre seg dit. Avstanden mellom Hokksund ved Drammensvassdraget og Hvittingfoss, der laksen har sin endestasjon i Lågen er mindre enn en time med bil, så faren har absolutt vært reell. Men da gyroalarmen gikk i Numedal på senhøsten, var det på helt uventet sted, nemlig i innsjøene Pålbufjorden og Tunhovdfjorden oppunder Hardanger-

NYTT FRA NORGE

Redaktør: Terje Bomann-Larsen

Et lettelsens sukk gjennom Numedal

vidda, milevis fra lakseførende strekning både i Drammens- og Lågenvassdraget.

Parasitten ble funnet på røye, og det er all grunn til å anta at gyroen har vært i øvre Numedal en stund, kanskje så lenge som siden 1970-tallet da dambruk med regnbueørret var populær attåtning på bygdene og kontrollen både med anlegg og settefisk var heller lemfeldig. (Jeg har selv fått regnbueørret på tørrflue i Lågen.) Men gyro finnes i et utall varianter, og ikke alle går på laks, og ikke alle dreper verten sin. Røya i Tunhovd ser ut til å leve bra med sine små snyltere, men hva med laksen?

I første omgang måtte man finne ut om det i det hele tatt dreide seg om en *salaris*-art, og undersøkelser ved Nasjonalsenteret for Biosystematikk ved Naturhistorisk museum, Universitetet i Oslo, som også påviste infeksjonen, viste at så var tilfelle. Dette ble bekreftet ved Veterinærinstituttet i Oslo i november. Men parasittene på røya i Pålbufjorden viste seg å være en variant som ikke var kjent fra andre norske vassdrag. Neste skritt på veien ble derfor å finne ut om laksen eventuelt ville tåle denne parasitten. Forskingen pågår fortsatt ved Nasjonalsenteret for Biosystematikk, men så langt (20.01.2005) viser forsøkene at parasitten fra Tunhovd ikke er skadelig for laks. Gyroen fester seg riktig nok på fiskeskinnet, og den kan formere seg der, men ikke i en grad som er skadelig for verten.

Men det er litt for tidlig å trekke endelige konklusjoner. Det gjenstår altså en del forskning, og siden Numedalslaks ikke har vært tilgjengelig, har undersøkelsene hittil vært gjort på Drammenslaks. I forhold til hittil kjente varianter av *G. salaris* har man ikke funnet vesentlige avvik i motstandsdyktigheten hos ulike norske

laksestammer, men det kan ikke utelukkes helt. Det gjenstår også å kartlegge parasittens utbredelse. Røye finnes også på lokaliteter lenger nedover i vassdraget, og man har blant annet ikke oversikt over tilstanden der.

Inntil videre har derfor Mattilsynet besluttet å opprettholde de restriksjoner som ble lagt på Pålbu- og Tunhovdfjorden, som blant annet innbærer forbud mot flytting av fisk. Det samme gjelder fiskeutstyr, båter og annet utstyr som er brukt i disse innsjøene. Alt må desinfiseres i henhold til Mattilsynets retningslinjer før det eventuelt flyttes til andre deler av Numedalslågen eller andre vassdrag. Mattilsynet understreker at forbudet også omfatter sløying av fisk eller bruk av innmat som agn. Disse tiltakene gjelder «inntil videre», men alt tyder på at faren er over - for denne gang.

»Hybridene herjer!«

– skrev den vanligvis pålitelige Aftenposten i sin netttutgave, og henviste til det oppsiktsvekkende store funnet av hybrider mellom laks og sjørret som er gjort i de gyrorammede elvene Vefsna og Driva. Hybridisering mellom disse artene er et gammelt fenomen, men forekommer relativt sjelden i elver med normal bestandssammensetning. Både Vefsna og Driva har imidlertid sterke ørretstammer som har vokst seg enda større etter at laksen forsvant. Det betyr at ørreten i noen grad har overtatt laksens gyteplaser i hovedvassdraget, og at de få lakse som går opp, ikke finner partnere av samme art. »If you can't be with the one you love – love the one you're with« – og dermed blir det hybrider.

Fenomenet ble ganske nøkternt beskrevet av NINA i en minirapport som

igjen dannet grunnlag for et innslag i det populærvitenskapelige tv-programmet »Schrödingers katt«, som i sin tur inspirerte Aftenposten. Så langt, alt vel, men populærjournalistikk har en tendens til å problematisere på spinkelt grunnlag, og her ble det fokusert på at hybridene er mer motstandsdyktige for gyroangrep, og dermed skulle kunne spre parasitten til nye vassdrag.

At kunnskapsløse journalister begår sine blemmer kan vi alltid se stort på, men når Direktoratet for Naturforvaltning og Norges Jeger- og Fiskerforbund hiver seg på, blir det mer alvorlig.

– Dette er katastrofalt for villaksen. Hybridfisk med gyro vil kunne spre smitten til alle norske elver på kort tid, preserte representanter for DN og NJFF å påstå på riksdekkende fjernsyn. Hva de behendig unnlot å nevne er at hybrider har fantes til alle tider, og at *G. salaris* fremdeles ikke tåler saltvann, men dør hvis den over tid blir utsatt for saltholdighet over 20 promille.

– Dette er skremselspropaganda fra DN og NJFF, sier landets ledende gyroekspert Tor Atle Mo ved Veterinærinstituttet i Oslo til nettstedet Villmarksinfo, og han har selv sagt rett. Mo mistenker at DN og NJFF bevisst prøver å villedes – muligens for at politikerne skal bevilge mer penger til rotenonbehandling av de infiserte elvene.

Vi skal ikke si oss uenige i den mistanken, for både NJFF og DN har markert seg som hardnakkede tilhengere av rotenon, og føler kanskje det haster nå da aluminiumsforsøkene har vist lovende resultater. Men uansett hva vi måtte mene om metodene i gyrokampen, er det ingen som er tjent med at det argumenteres på dette nivået.

FiN gratulerar till det nya jobbet!

Percy Assarsson: Tackar så mycket för det.

Vi känner varandra från tiden på 80- och 90-talet då undertecknad själv jagade mörrumslaxen som intensivast.

Vilken är din bakgrund och hur länge har du jobbat med fisket i ån?

PA: Jag började 1981 i Harasjömåla och kom över till Mörrum våren 1982, har sen dess varit företaget trogen, har upplevt allt från problem med aluminiumutfällning till de fantastiska laxåren på 90-talet

Fiskar du något själv?

PA: Det gör jag, men i mycket begränsad omfattning (är tyvärr yrkesskadad).

Törs man fråga vad chefen har för personligt på lax och havsöring?

PA: Med håv vid avelsarbetet. Lax 23 kilo, havsöring 14 kg ... men jag förmådar du menar med spö – något mer normalt; lax 10 kg, havsöring 9 kg.

Nu blir du ny chef efter Stefan Persson. Ett personligt lyft gissar jag, men kommer de fiskande att märka skillnad?

PA: Nej det tror jag inte, jag och min personal skall försöka fortsätta vårda namnet Mörrum i bästa anda.

Har du några planer på att genomföra ändringar till kommande säsongen?

PA: Inte några stora förändringar, de får i så fall komma senare.

Och de små förändringarna, vilka blir de?

PA: Då vi tappat en del av våra tyska kunder kommer vi att försöka marknadsföra oss bättre på vår tyska marknad. Försöka att vara än mer uppdaterade på vår web-sida med vad som händer under året. Försöka öka intresset för Mörrumsfisket i övriga delar av Europa

Och längre fram, hur ser det ut? Har du någon vision om hur du vill fisket ska utvecklas de kommande åren?

PA: Att fler ungdomar börjar att fiska. Medelåldern är alldeles för hög just nu.

Det låter fint, men hur ska ni nå dit?

PA: Vi kommer exempelvis att erbjuda alla ungdomar, upp till 18 år, 30% billigare pris på fiskekort tiden 4 april – 30 september.

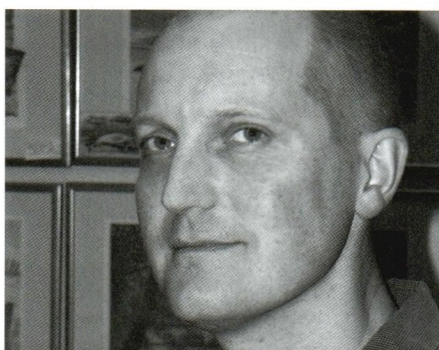
Vilka är de, i dina ögon, viktigaste uppgifterna framöver?

PA: Mitt hopp är att fisken som kommer upp i ån får vara frisk. Att vi kan behålla och stärka varumärket Mörrum.

Redaktör: Mikael Frödin

Ny chef för Mörrum!

Percy Assarsson, 43 år.
Bor i Kyrkhult, 25 km norr Mörrum.
Ny chef för Mörrums fiskeriförvaltning med 8 årsanställda, som omsätter 7 miljoner kronor i 12 000 fiskedagar.

Hur ser åtgärderna ut för att nå dit?

PA: Att presentera en så bra fiskeupplevelse som möjligt, med både boende, mat och fiske. Att fortlöpande hålla kontroll på lax' och havsörings beteende i ån och vid problem försöka reda ut orsakerna.

Hur utvecklas projektet med att låta fisken vandra och leka högre upp i ån?

PA: Bra, dom nya fiskvägarna ser ut att fungera väl.

Ger detta större bestånd och ett bättre sportfiske framöver?

PA: Det är vårt mål att ge lax och havsöring mer lekområden och med detta hoppas vi att fler kommer tillbaka.

Ni har genom åren försökt balansera lax- och havsöringstammarna genom utsättningar. Är detta en strategi ni kommer att fortsätta med?

PA: Ja, havsöringen är den svaga parten, så den skall vi försöka hjälpa.

Men sköter inte naturen detta bäst själv?

PA: Till stor del sköter naturen detta själv, men det är aldrig fel att ge en hjälpande hand. Havsöringen är för oss lika viktig som laxen.

Catch & release, eller metoden att begräsa uttaget genom kvoter, är något som internationellt sett växer. Fånga den vilda fisken men ändå låta den leva och reproducera sig, hur ställer du dig till det?

PA: Jag har inget emot c&r, men man får heller inte glömma att det finns människor som känner en stolthet i att kunna ta hem en egen fångad fisk, tillaga den och njuta utav detta. Det får inte bli så att människor känner skuld för att ta hem enstaka fiskar dom själva fångat i sin underbara hobby, sportfiske.

Kronolaxfisket har en tid fått stämpeln på sig att vara sönderkommersialiserat, med för högt fisketryck, köbildning och dålig trivsel. Hur ser du på det?

PA: Vi har 7 km sträcka för fiske och cirka 12 000 dagar/säsong. Vi försöker hålla en prisnivå så »vanliga« människor har råd att fiska hos oss men samtidigt har vi ett ekonomiskt krav från ägarna. Naturligtvis är det svårt att få alla nöjda. Har vi denna stämpel, vilket vi själva inte känner, får vi naturligtvis jobba med detta.

Trots att ni har många nöjda besökare kan kritiken inte ha gått dig förbi?

PA: Under vår mest besökta tid i maj har denna kritik ibland hörts. För att ge fler fiskare mer utrymme, sänkte vi därför antalet säsongskort med tio inför 2004.

Om du ser framåt, har ån om 10 år fortfarande samma antal fiskande/100 m?

PA: Under mina år har detta förändrats

Fortsättning på sidan 41

GALVAN Torque

www.jkflugfiske.com

...dressed for success.

www.flydressing.se

Rimliga priser

Hos oss köper du kvalitetsflugor till grossistpriser, jag erbjuder såväl fyllda askar som lösa flugor

78 flugor i ask	390 :-
Virkad klinkhammer	9 :-
E12, haröra, myror	5 :-
Dog nobblers	6 :-
Laxflugor på kamazankrok	från 9 :-

*för bilder, detaljer
och fler erbjudande:*

www.flugor.se

Tel. mån - sön 8-21 0708-45 61 18

www.hiline.se

Besök en annorlunda
Flugfiskebutik på nätet!

FLUGOR, UTRUSTNING, RESOR

BRODERADE TYGMÄRKEN

Skriv/ring för info och priser.

Tel/Fax 040-49 65 33

E-mail: info@carrek.se www.carrek.se

Carrek

Vikingagatan 100 A, 217 75 Malmö

Lax- Havsöring- & Saltvattensflugor

Exklusiva Customspön bl.a. klingor av egen design. Otroligt lätta och kraftfulla spön!

Resor: Gaula & Orkla & Dee & Spey

Kurser: tvåhands & kustfluga & spöbyggnad & flugbindning.

Guidning och Företagsarrangemang

www.ppSalmonflies.com

+46 (0)70-595 54 84

www.fiskebokhandeln.com

Nystart av
Flugfiskeuniversitetet!

För info ring (SE) 0476-160 90 eller 042-14 77 47.

20 ÅR HAR ELGECO FYLLT!

Firas med en massa bra erbjudanden.

Se hemsidan www.elgeco.com

BRUCE & WALKER'S kritikerrosade nya
laxspön **PARABOLIC LITE** har kommit i
13' och 15' längd. Kan det bli bättre?

DET MEST FÖR SPÖBYGGET!

Bl.a. egna suveränt bra klingor. Inkl. laxklingor.

Shakespeares Linor till kalaspriser!

Ex. Worcestershire 32m. DT linor - 360:-

2:a sorterings fluglinor, s.k. Mill Ends

88:- / st. - 65:- / 10 st.

Mycket bra startutrustningar som tagits fram
genom samarbete med Sportfiskarnas
kastinstuktörer.

ELGECO

Bronsåldersgatan 66

421 63 Västra Frölunda

Tel. 031-473560

E-mail elgeco@algonet.se

capricorn.se

TEMPLE FORK OUTFITTERS

Design LeftyKreh NYHET !

...nya TiCr X är helt fantastisk bra enligt Lefty...

...enormt positivt mottagande i USA säsongen 2004...

...kastegenskaper långt utöver det vanliga...

Pris från 2595 SEK

SAGE

TCR Spey Nyhet!

...4 nya delikata, följsamma och kraftfulla flugfiskespön - klart bättre än tidigare tvåhandsserier...

4-del 12'3" #8
4-del 12'9" #9
4-del 14' #9
4-del 15' #10

Pris från 8190 SEK.

WATERWORKS/LAMSON No1 !

FirstClass Design

...här design och funktion går hand i hand...

...USA- utvecklade, -designade och tillverkade kvalitets-rullar...

...30% lättare rullar år 2005...

Pris från 1995 SEK

COCOONS OverX Succé!!!

...funktionella polariserande solglasögon som passar över vanlig glasögon...

...succé i USA och sportfiskebranschen i Sverige...

...oslagbar passform...

Linsfärg: Yellow och Amber
Storlek: Medium, Large, XLarge
Pris 540 SEK.

Legend Ultra

Nyhet!

...IPC tillverkningstekniken har lyft Ultra-serien till maxnivå...

...snabb och kraftfull med känslig helaktion...

...särklassigt prisvärd, utan konkurrens...

Pris från 3480 SEK.

Thomas & Thomas

THOMAS & THOMAS SuperClass !

6-delad tvåhands 15' flugspö #10/11

...Thomas & Thomas™ tvåhandsspön är designade att klara av alla typer av nuvarande (och ev. nya framtida) förekommande kasttekniker...

Pris från 8400 SEK

Dan-Tackel 10 år 1995-2005 Flugfiske set till otroliga priser!

Set nr 1 (Nybörjar)

Spö: Ron Thompson 9' 5/6

Rulle: Okuma Airframe 4-6

Lina: RT Energy

Pris 599:-

Backing, tafs, flugor ingår.

Frakt/postförskottsavg

tillkommer med 150:-

Set nr.2 Scierra

Spö: Scierra EDP 3 delad Inkl Tub.

Finns 9' klass 4/5 el. 5/6

Samt 9,6 klass 6/7

Rulle: Scierra EDP

Lina: Scierra Hywel Morgan

EDP

Pris: 3299:-

Backing, tafs, flugor ingår.

Fraktfritt

Set nr 3 Loop

Spö: Grey line inkl tub och 1 st extra topp.

Finns i 9 fot klass 3/4- 4/5- 5/6 el. 9,6 fot klass 6/7 -7/8

Rulle: Evotec CLW

Lina:

Scientific Anglers Air cel

Pris: 6695:-

Backing, tafs, flugor ingår.

Fraktfritt

2 a sorts fluglinor: Från 85:- st Shootingheads WF, DT

Flugor:

25 st Våt flugor 89:-

25 st Nymfer 89:-

25 st Torr 89:-

25 st Streamers 99:-

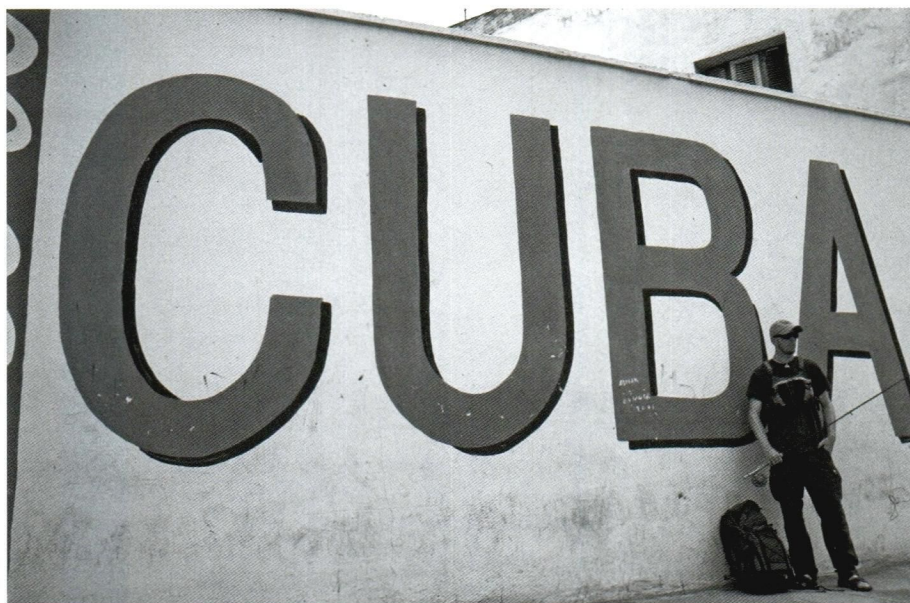
50 st Put & Take flugor I box 225:-

Se webshop: www.dan-tackel.com eller beställ vår prislista. Den är gratis!

Postorder telefon 042-34 06 01

Bonefish, permit och tarpon på

De som varit där kan inte vänta tills det är dags att dra nästa gång... Tropiskt flugfiske i havet sätter sig i kroppen som en rejäl förkylning men försvinner aldrig. Den blir kronisk. Har man en gång provat på är man beroende för livet och, ärligt talat, jag har ännu inte träffat någon som vill bli frisk.

TEXT OCH FOTO: HENRIK LARSSON

bastant frukost vid sjutiden på morgonen och den serveras vid långbord i matsalen. När detta är överstökat är det dags att hämta utrustningen och infinna sig på akterdäck där guiderna lagt till med sina båtar, låga snabbgående så kallade flat skiffs som är perfekta att fiska ifrån. Sedan bär det av genom mangroveskogarna, två fiskare per båt och guide. Båtarna gör runt 30 knop och guiderna saktar inte ner en knop när de kryssar mellan rötterna, det gäller att snabbt komma till de bra fiskeplatserna.

Arkipelagen Jardines de la Reina är cirka tolv mil lång och någon mil bred, så det krävs snabba båtar om man vill ta sig till platser långt bort från husbåten.

Niclas och jag har slitit mycket flugline-coating tillsammans och när man fiskar parvis i en liten båt är detta att känna varandra väl guld värt. Man vet när saker och ting skall göras och framför allt, man kan glädjas åt varandras fiske och känna medlidande när den där stora fisken går sin väg.

Det man jagar i dessa vatten är framför allt fiskarterna bonefish, tarpon och permit. Skall man göra en liten jämförelse med våra egna nordiska fiskarter är bonefish en skygg, spegelblank och turboladdad öring som kryssar fram i grunt vatten. Permit har lynne likt en skygg mulle, som bara äter krabbor som uppför sig som levande, och anses vara en av de mest svårfångade arterna. Tarponen kan man likna vid en stor hoppglad gädda. Blotta tanken på tarponens hugg och den tuffa fight som följer ger mig gåshud.

När man snackar tropiskt saltvattensflugfiske blir det lätt att man låter litet som en skandinavisk skådespelare som bott några år i Hollywood – man slänger sig med engelska fraser hela tiden. Av det enkla skälet att detta fiske inte har någon motsvarighet i Norden, vare sig det gäller arter eller fiskeplatser. Flat till exempel. Uttalas »flätt« och beskriver en

Fortsättning nästa uppslag

LOGISTIK IN ABSURDUM kan man kalla resan till Jardines de la Reina på Kuba. Avresa från ett svinkallt och osannolikt fuktigt Göteborg en tidig vintermorgon, flyg till Paris och några timmars försening och väntan där, ytterligare åtta timmar i en flygplansstol innan man mitt i natten landar på kubansk mark strax utanför Havanna. Efter en hisnande taxiresa till hotellet blir det fyra timmars sömn innan väckarklockan larmar 04.00! och det är dags att tvinga sin vinterbleka kropp ur sängen. Därpå tränga in samma arma kropp i ännu en taxi fullstoppad med andra bleka svenskar med groteskt mycket utrustning.

Taxin tar oss än en gång till flygplatsen och ett litet inrikesplan flyger oss tvärs ön, där en buss väntar. Två timmar senare är vi framme vid en liten hamnstad på sydkusten och det är dags att byta färdmedel igen, denna gång till båt. Efter fyra timmars gungande färd är man äntligen framme vid resans mål – husbåten »La Tortuga« i ögruppen Jardines de la Reina, 70 kilometer söder om Kuba och 36 timmars resa hemifrån.

Frågar du mig så här i efterhand om det var värt besväret, finns bara ett svar – självklart!

Kombinationen av höga sportfiskekvalitéer och spännande miljö gör flug-

fisket i saltvatten till den snabbast växande sektorn inom vår sport. För oss nordbor är det en behaglig miljö att vistas i när det råder bister vinter på hemmaplan, fiskarna är stora och starka och framför allt, fisket är oftast så kallat »sight fishing« där man endast kastar på fisk man först lokaliserat med ögonen. Detta tillsammans med upplevelsen att besöka ett främmande land och den superba hjälpen man får från de lokala guiderna, ger en upplevelse utöver det vanliga.

Husbåt på arkipelagen

Jag och fiskekompisen Niclas Andersson har camperat ihop många gånger tidigare, i allt från fallfärdiga bergsstugor på Nya Zeeland till hotell i Mexiko och tält i fjällen och nu var tiden inne för en ny bekantskap, husbåt. La Tortuga ligger och flyter i kanten av holmar med mangrovesnår och efter fyra timmars guppande på havet för att ta sig dit känns det bra med en något stabilare båt under fötterna. La Tortuga består av två våningar där övervåningen utgörs av en rad hytter medan nedervåningen är matsal och kök. Akterdäck är dykarnas och fiskarnas avdelning där man äntrar småbåtarna medan fören håller en liten bar samt sittplatser. En vanlig dag börjar med en

Bonefish, permit och tarpon ...

Fortsättning från föregående sida

av de underbaraste fiskeplatser man kan tänka sig. En »flat« är ett grunt område som vid högvatten ligger under ytan och när vattnet försvinner blir torrlagt eller mycket grunt. Här kan botten bestå av sand, lera eller vara bevuxen med bland annat sköldpaddsgräs.

Fiskedags!

Vår guide Bemba slår av på gasen och båten tappar fart och sjunker stilla ner i de mjuka vågorna. Solen har just krupit över horisonten och det är redan rejält varmt när båtfören glider upp på den vita sanden och båten stannar. Stranden är som hämtad ur en film med palmer, snäckor och blankslipad vrakved i skön oordning. Vattnet skiftar smaragdgrönt och kristallklart och stranden sluttar flack ut mot det grunda vattnet där morgonens fiske skall äga rum. Tidvattnet är på väg in och grundområdena närmast land håller på att täckas av vatten och vår förhoppning är att bonefish skall komma in för att leta föda.

Bemba lägger ett ankare i sanden och plockar sedan fram våra spön som hänger färdigtacklade under relingen. Niofotare i klass åtta med flytande lina är standardvapnet som är perfekt för att skära igenom den ibland starka vinden och hålla en bångstyrig bonefish i schack med. Runt omkring oss vaknar strandens invånare efter nattens lugn, en flock flamingos sträcker sina halsar och undrar säkert vad det är för märkliga, tvåbenta varelser som i grälla skjortor och med långa pinnar i händerna klafsar omkring på deras fridfulla strand.

Med solen i ryggen och polariserande glasögon på nästippen blir vattnet och himlen nästan överkligt gröna och blå och eftersom vinden denna morgon knappt är märkbar är det förhoppningsvis lätt att se eventuella fiskar i vattnet. Och skulle man missa dom är det ingen fara, för då ser Bemba dem.

Jag och Nicke går tjugo meter vid sidan av och några steg bakom guiden och det ljumma havsvattnet är som en smekning mot de vinterbleka benen. Flatsen

breder ut sig flera hundra meter ut mot havet där ett litet rev bryter av innan havet tar vid, mörkt som bläck. När vattnet stiger kommer bonefish över revkan- ten och in på de översvämmande, närings- rika områdena för att frossa på diverse kräftdjur, krabbor, småfisk och annat godis. Vi låter blicken svepa över vattnet för att upptäcka tecken på bonefish – en fena som bryter ytan, en oväntad rörelse eller ett hastigt blänk från en blank fisk- sida.

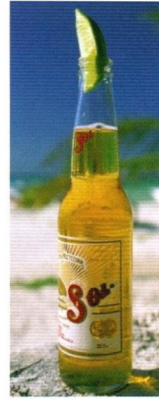
Plötsligt stelnar Nicke till och pekar på en fläck tjugo meter framför honom.

– Kolla, fisk! Vattnet är här något dju- pare och ingen fena bryter ytan utan det ser ut som en mörk fläck på botten som sakta rör sig snett mot oss. Fläcken änd- rar snart riktning och ökar farten in mot grundare vatten och snart ser vi fenor bryta ytan. Gruppen om fem, sex fiskar är snart inom kasthåll för Nicke och han låter löslinan i handen falla på vatten- ytan. I detta ögonblick gäller det att ha nerverna i styr och många är de flugfis- kare som har sumpat sina bonefish i det- ta läget. Man bör minimera antalet luft- kast och inte låta linan svepa över fiskar- na, då försvinner de i ett stort slammoln och kommer inte tillbaka på ett bra tag. Ett annat vanligt misstag är att man i upphetsningen inte låter kasten sträcka ut ordentligt utan man står och vevar i luften som en väderkvarn och det blir pannkaka av alltsammans.

Niclas har is i magen och lägger ett perfekt kast och hans beige, kulögonför- sedda Crazy Charlie landar med ett litet plopp tre meter framför stimmet. Flugan sjunker snart till botten i det tre decime- ter grunda vattnet och får ligga stilla tills fiskarna närmar sig. När de befinner sig en meter från flugan börjar Nicke ta in linan med korta, snabba drag som får flugan att hoppa och krypa i bottensan- den. Den första fisken i stimmet får syn på flugan och simmar efter men viker sedan av.

Flugan får åter ligga stilla i sanden och när den så långsamt får kravla sig fram kommer fisk nummer två efter, ställer sig på huvudet och tar utan att tveka. Tafsen sträcker och med ett kort drag med linhanden krokas fisken och sedan bär det av!

Bonefish är en mycket snabb simmare på korta distanser då deras enda sätt att överleva vid fara är att snabbt simma bort från flatsens grunda vatten. Första rusningen går blixtrande fort och linan smälter av Nickes rulle i ett rasande tempo. När fluglinan och drygt hundra meter backing är ute mattas rusningen och det gäller att hålla spöt högt för att hålla backingen ur vattnet. Simmar bonefishen i en båge och släpar en massa lina efter sig kan 0,28 mm tafsspets lätt knäckas. Fisken följer med ett tag innan det är dags att på nytt syna backingen. Denna gång blir rusningen kortare och snart är det dags att landa fisken.

Bonefish har en kompakt, muskulös kropp med spegelblanka fjäll som gör den mycket svår att se i vattnet. Nicke

En bonefish är »flyktvan« och bland det snabbaste man kroka på en fluga.

håller fisken för några snabba bilder och flugan sitter perfekt i den tjocka överläppen, precis som det är tänkt då flugan går med krokspetsen uppåt. Fisken är ingen jätte men heller ingen liten fisk, utan väger kanske strax över två kilo och är i perfekt kondition. Den får snart simma åter ut i det klara vattnet och när jag följer fisken med blicken uppfattar jag en rörelse längre ut. Jodå, mycket riktigt, ännu en liten grupp bonefish är på väg i vår riktning, och denna gång är det min tur.

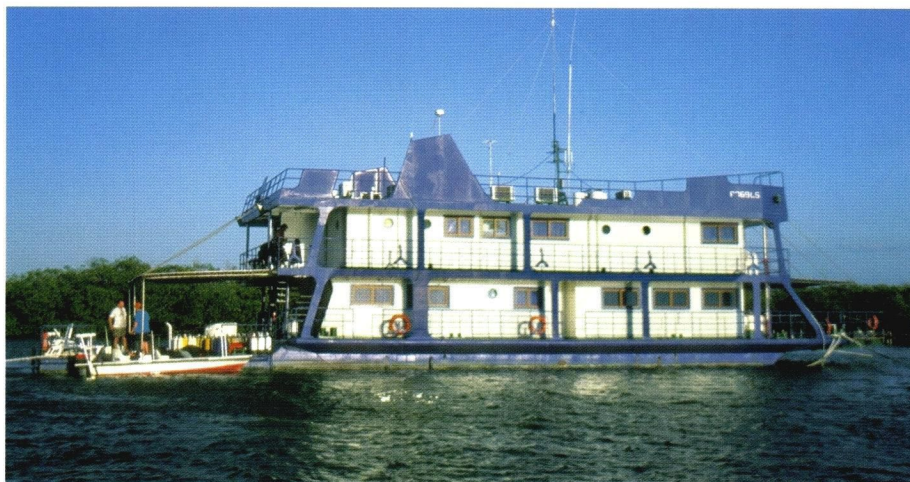
Tarpon!

Efter att vi fångat några bonefish och skrämt lika många drog sig vattnet tillbaka och det var dags

Fortsättning nästa uppslag

Fortsättning från föregående uppslag

att bege sig ut på tarpon-jakt. Det är fiffigt egentligen – man fiskar bonefish när det är högt tidvatten och tarpon när det är lågt. Detta beror på att bonefish söker föda på flatsen när tidvattnet höjs och sköljer in över dessa grunda områden. De mangrovelevande tarponerna å andra sidan är mycket svåra att komma åt när vattnet är högt och de utan problem kan simma långt in bland rötterna. När vattnet sjunker blir det för grunt där inne och de måste följa med och simma i utkanterna av rötterna, eller rent av på fritt vatten och är då möjliga att kasta på.

Vi färdas österut i arkipelagen och plötsligt viker Bemba av in i en smal kanal i mangrovesnåren utan att ens titta på gasreglaget och ännu mindre dra av på

det. Att åka i trettio knop ute på fritt vatten känns i magen, att åka lika snabbt inne bland buskarna gör man med skräckblandad förtjusning och det är bara att hålla i kepan och blinka tårarna ur ögonen. Vi stannar och Bemba börjar staka båten uteder mangroveskogen, spanande mot skiljet där virrvarret av rötter övergår i smaragdgrönt frivatten.

Jag får första chansen och ställer mig redo på plattformen i båtens för. I handen har jag min niofotare i klass tio och i änden av den taperade 0,40 mm tafsen sitter en kort bit 0,80 och en orangegul tarponfluga i storlek 3/0. Långsamt färdas vi framåt, hela tiden i spänd väntan att fisk skall dyka upp framför oss. Här inne bland buskarna är det lå från den svalkande brisen och värmen är tryckande. Det dröjer inte länge innan vi ser en grupp mörka skuggor som rör sig i kanten, just i skuggan under mangrovens uthängande lövverk. När båten närmar sig försvinner de längre in och jag hinner aldrig lägga något kast. Bemba kör ner sin påle i botten och slår ett rep om så att vi ligger stilla. Sedan klättrar han ner från sin plattform och kommer fram i fören och jag står som ett frågetecken. Han säger – »ok sir, we have to bam-bam«. Tankarna far runt i huvudet på mig, vaddå bam-bam?!

Bemba kommer närmare och jag tar ett halvt steg bakåt när han höjer foten och stampar hårt två gånger i durken. Som gäddfiskare sedan barnsben har jag fått lära mig att man skall röra sig tyst i båten för att inte skrämma fisken, detta stampande i båtbottnen går stick i stäv med allt man lärt sig. Men snart förklarar vår guide varför. Tarponerna är nyfikna om de är ostörda och när de hör ljud i vattnet de inte känner igen måste de simma dit för att undersöka saken. Bem-

Bonefish, permit och tarpon ...

ba stampar igen och säger »Be ready, sir«. Och mycket riktigt, snart dyker en grupp om fem fiskar upp och kommer ut ur skuggorna och de ligger alla i storlek mellan tio och tolv kilo. Linan ligger färdig på durken och två luftkast senare landar min fluga en meter från stimmet med ett ljudligt plask. Stimmet reagerar direkt och jag tar hem flugan med långa, snabba drag när tre av dem följer efter i högsta fart. En av fiskarna kommer ikapp min orangegula skapelse och medan pulsen dunkar i tinningarna och adrenalinet forsar i mina ådror försvinner flugan i ett stort gap. Jag känner en hård stöt i linan och ser en stor fisksida blänka till där min fluga befinner sig och jag låter tre decimeter fluglina rinna iväg mellan pek-fingret och handtaget.

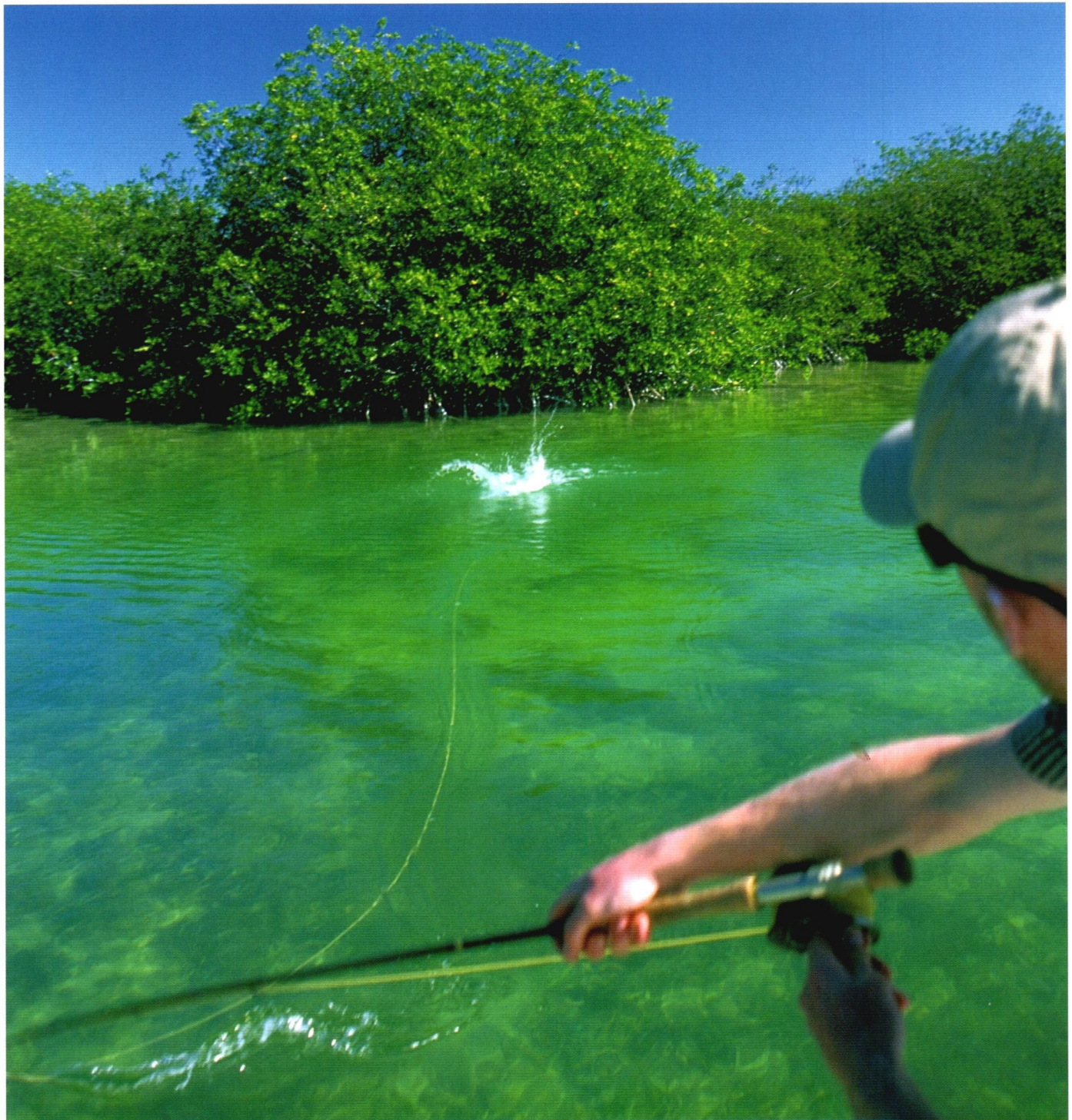
Att kroka en tarpon är riktigt svårt då de är synnerligen hårda i käften, en mun som är full av sträva benplattor. Bästa stället att fästa en krok är i mungipan och för att få kroken dit kan man ge fisken några decimeter lina i hugget så de kan vända på huvudet. Sedan får man inte höja spöt för att kroka på vanligt sätt utan med spötoppen riktad mot fisken drar man flera gånger stenhårt med vänsterhanden för att sätta kroken. Sedan är det bara hoppas att den sitter, för nu följer ofelbart en rad hopp som kunde göra Stefan Holm grön av avund. När inte fisken lyckas göra sig av med kroken på detta sätt byter den ofta taktik och simmar mot tryggheten inne bland mangroverötterna. Man har inget annat val än att sätta hårt mot hårt för att hålla fisken från detta skatbo av sega växtdelar.

Man kan tycka att ett spö i klass tio är något övermaga för dessa fiskar på tio femton kilo men jag kan lova att spöet står som en sprättbåge när fisken sätter fart. Fisken tröttnar efter ett tag och guiden kan greppa den i underkäken och lyfta den ombord. Kroken sitter nära mungipan men har ändå fått dåligt fäste och hade inte klarat någon mer rusning. Jag blir förevigad med tarponen innan den får simma tillbaka i sitt rätta element, långsamt och majestätiskt. Nicke

Fortsättning nästa uppslag

Till höger: Niclas Andersson med tarpon fångad i kanten av mangroveträden.

Bonefish, permit och tarpon ...

Fortsättning från föregående uppslag

utbrister förnöjt – »Tja, inte illa för att vara en tisdagmorgon i februari ...«.

Att fiska med guide

Det guiden inte ser finns inte. När han skriker i falsett »big tarpon, one o'clock, 60 feet, cast now!« och man undrar vad fan han talar om – här finns ju inte en fena så långt ögat kan se ... För att kunna visa riktningar är fören på båten klockan tolv, till vänster är klockan nio och så vidare. Ropar guiden »ten o'clock« pekar man spöt i den riktningen och sedan finjusterar guiden positionen för målet genom att säga left och right. Med en upphetsad guide är det inte enkelt att snabbt räkna om fot till meter ... Regel ett är att inte kasta förrän man själv ser fisken!

Upptäcka fisk

Guiderna är vana att upptäcka fisk och gör det i regel långt före dig, mycket beroende på att de har bra synvinkel uppifrån sin plattform. Försöka få syn på fisken kan i början vara rent frustrerande. Att bli bra på att se fisk är en tränings sak och att man kommer underfund med vad man skall titta efter. Råstirra inte

utan låt blicken avslappnat och metodiskt svepa över vattnet och försöka hitta sånt som avviker – färger, rörelser, blänk ...

Det kanske svåraste att se är stora stim med mindre bonefish; man tittar efter stora flak med grå botten som sakta rör sig. Detta är lätt att missa. Stora stim med bonefish ger vad guiderna kallar »nervous water«, alltså att de många fiskarnas rörelse alldeles under ytan påverkar denna så att den blir småvågig och orolig. Svårt att se om man inte vet om det.

Tarponer är oftast lättare att se, framför allt för att de är större fiskar. Är de på lite djupare vatten blir det genast svårare och man får igen titta efter de gråa diffusa skuggorna som avviker från botten.

Det går ändå ganska fort att lära sig se fisk och man märker stor skillnad mellan början och slutet av veckan.

Kasta på fisk

Gör som guiden säger – vilket inte alltid är så lätt! Enligt regelboken skall man lägga flugan två tre meter framför en bonefish och inte röra flugan förrän fisken kommer nära. Guiderna vill ibland att man lägger flugan intill fisken och det

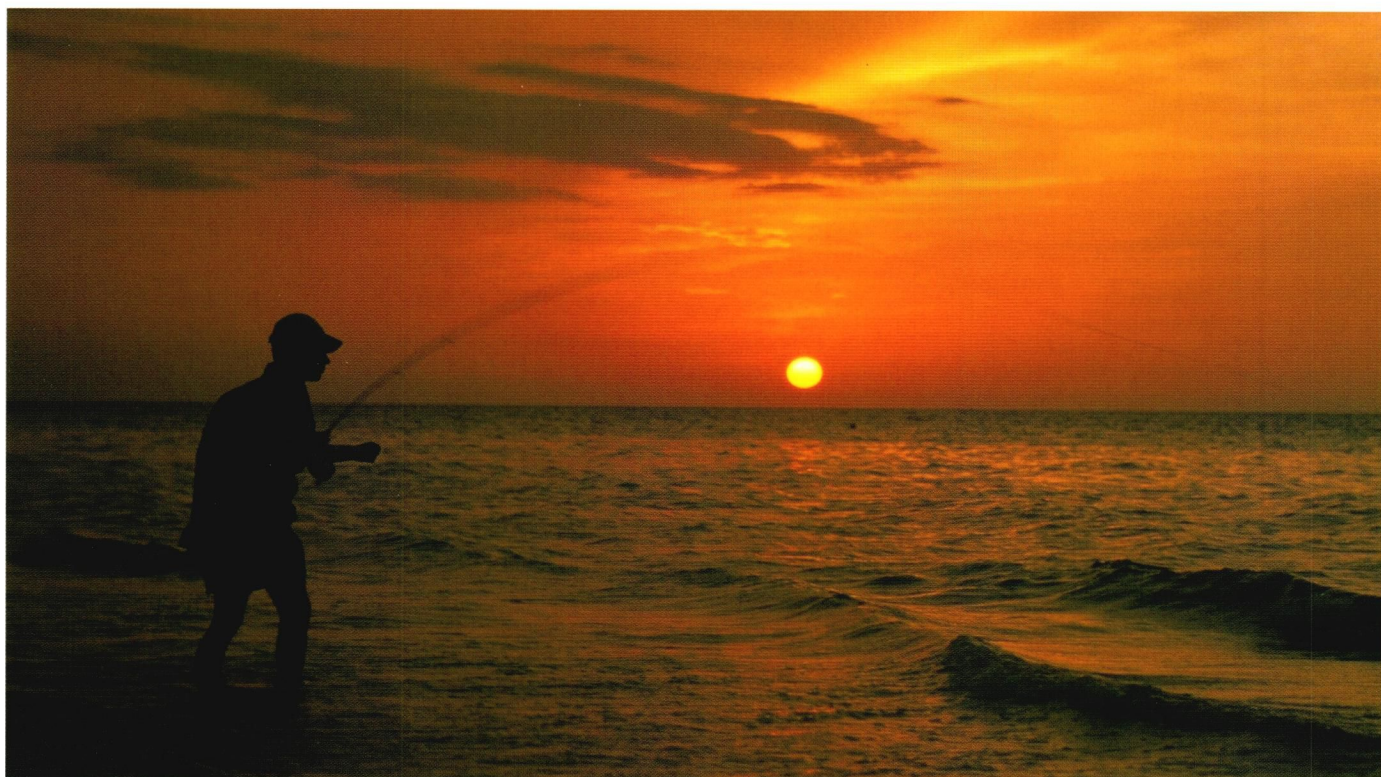
ger också en fördel. När bonefish simmar omkring på grunt vatten och åter rör de sig ganska oförutsägbart och kan byta riktning litet hur som helst. Om flugan landar nära fisken är det inte lika stor risk att den hinner byta kurs. Flugan strippas sedan hem med ganska snabba decimeterlånga drag. Lyssna på guiden. Kroka bonefish genom att dra till med vänsterhanden, utan att höja spöt. Skulle inte fisken fastna är flugan fortfarande kvar bland de andra fiskarna.

Så till tarponerna. Oftast kommer fiskarna i mindre stim och guiden försöker placera båten så att de simmar mot och gärna lite vid sidan av båten. Flugan läggs ett par meter framför stimmet, får sjunka någon sekund, och sedan tar man in flugan med långa snabba drag för att provocera hugg.

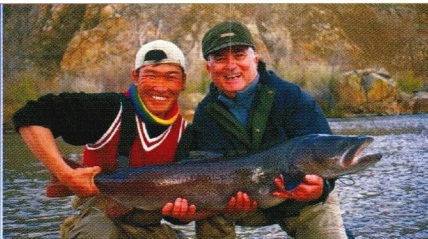
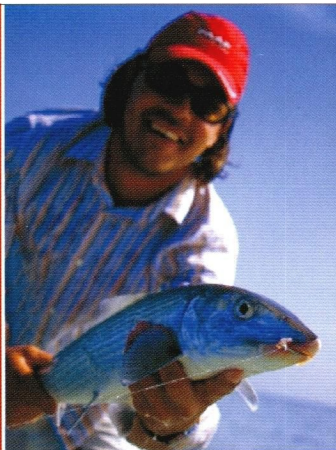
Sen smäller det! Sekunderna från det att flugan börjar ta fart och fem tarponer börjar simma efter för att ta den måste vara de bästa som finns ...

Tarponer är som sagt stenhårda i käften och fiskar du med vanlig krok galler att *inte* höja spöet, utan kroka genom att dra allt vad du kan med vänsterhanden,

Fortsättning sidan 62

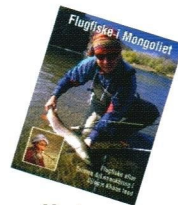
PAAP
ADVENTURE

**BOKA NU! CUBA, MONGOLIET,
KANADA, LAPPLAND mfl**
Särskilda erbjudanden för medlemmar.

Tävling!

Vinn den
kommande
filmen
Flugfiske i Mongoliet

Beställ årets rese katalog!

www.paapadventure.com

0924-220 65
070-317 92 29

WIZARD BY MORLIN

Ett tredelat kvalitets flugspö 9 fot,
AFTM 5/6 med tillhörande tub.
Ett absolut toppspö

FLUGFISKESET

Okuma Airframe large arbour grafitrulle
med envägs direktverkande kraftfull broms,
helt saltvattenbeständig.
2 extraspolar samt 3 st fluglinor R.T Energy WF
(flyt, intermediate samt sjunk) medföljer detta set.

Ord. pris delarna var för sig ca. 3500:-

OKUMA AIRFRAME

NU 995:-

SPORTFISKARN.COM

Störst på flugor & flugbindning
Trädgårdsgatan 36, 645 31 STRÄNGNÄS, 0152-10360

Feel The Difference...

Guideline producerar några av de mest innovativa och respekterade flugspöna i Europa. Bland våra spön, hittar du givetvis förra årets stora succé, LPXe-serien och nu släpper vi framtidens generation flugspön i toppskiktet.

Le Cie - Total revolution för prestanda, komponenter och innovation i förhållande till pris!
Custom rullfästen, ergonomiska handtag, Recoil® spöringar, ny unik 40/80 grafitmix.
25 enhandsspön, 9 suveräna tvåhandsspön. Vår nya toppserie finns att köpa från
endast SEK 2599,00!!

LPXe -RS - Nu i fyra nya klasser!
9' #5 och 9' #6, samt en 9' #9 och en 9' #11 som är
perfekta för stora, snabba saltvattensfiskar.
Ca. pris från 2899,00

www.guidelineflyfish.com

E-mail. guidelineflyfish@telia.com
Tel. +46 31-92 25 46 Fax. +46 31-92 46 87

GUIDE[®]line

Bonefish, permit och tarpon ...

så många gånger du hinner innan fisken hoppar, för det kommer den att göra! Sedan är det att drilla som vanligt fast här gäller det att ta i och inte låta fisken vila, framför allt inte om den är stor. Drillningstekniken, som kallas »low, down and dirty«, innebär att fisken o-upphörligt pressas med spöet lågt och från sidan.

Några praktiska råd

Kläder: Fiska utan heltäckande kläder är ej att rekommendera. Ljusa, tunna skjortor och byxor är perfekt. Solskyddsfaktor 30 eller mer behövs på nakna kroppsdelar. Nacke, öron, fötter och ovansidan av handen som håller spöt är utsatta delar. En tunn regnjacka skall alltid vara med i båten om det kommer häftiga skurar eller när man åker båt. Även om det är varmt är man hela tiden fuktig och det blir kyligt att åka i 35 knop, framförallt på morgnarna. Hatt eller keps med nackbrätte är bra och alla huvudbonader skall ha ett tunt snöre så att de inte flyger av i farten. Vid vadning bör man ha något på fötterna som skyddar mot koralter, rockor och andra vassa föremål. Vanliga gummiskor är bra, flatsskor ännu bättre då de är lite högre och även skyddar anklar och smalben. När man fiskar från båten är det bäst att stå barfota för att känna om man står på linan. Glöm ej solskydd på fossingarna!

Kläderna är fuktiga efter en fiskedag. Om man vill få kläderna att torka under natten måste man skölja dem i sötvatten, annars kommer de att vara ännu fuktigare på morgonen då saltet i kläderna drar åt sig nattens fukt.

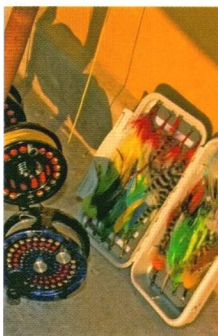
Glasögon: Polariserande glasögon är ett måste. Bruna eller bärnstensfärgade för soliga dagar och ett par gula när det är

molnigt. Ha alltid en torr torkduk redo att torka bort saltstänk och solkrämlad-diga fingeravtryck med.

Fiskeutrustning: Det finns ingen miljö som sliter så på prylarna som tropiskt saltvatten. Varje kväll skall man skölja av utrustningen i sötvatten och gärna dra linorna med linmedel då de blir klibbiga av allt salt. Linorna skall vara med varmvatten coating för att inte bli sladdriga när båtduken blir över 50 grader varm. Lite extra olja i rullen under veckan är inte fel. Midjeväska rekommenderas för askar och småplock. När man kommer in i mangroven och vinden dör ut kommer det flygfän – och de kan bitas! Myggmedel är ett måste och ju starkare desto bättre. Shockspetsen till tarpontafsarna måste blötas och spännas upp en natt för att bli rak och fin. Kapas i 40–50 centimeter långa bitar och skarvas till tafs. Flugan binds in med en knut som ger en öppen ögla och denna kan guiderna med förbundna ögon om man inte vill lära sig själv. Träna också på att kasta med klass 10-prylarna innan du åker, det är ovant i början med ett så kort och styvt spö.

Krokarna: När det gäller krokarna till tarpon kan jag bara rekommendera en sak, köp det bästa och kanske dyraste! Man är på en sådan här resa ett par gånger i livet och att sumpa bra fiskar för att man snålat med krokinköpen är helkasst. Bra märken är Owner, Gamakatsu, Orvis X-hook, Tiemco SP600 samt säkert några märken till som har kemvässade saltvattentåliga krokare med spetsar slipade i kniv- eller en pilspetsform.

I båten: Alla prylar man har med ut i båten bör man ha i en väska eller bag som tål lite vatten såvida väskan inte kan stuvas undan på ett torrt ställe.

Två adresser för information och bokning:

www.avalons.net
www.paapadventure.com

Priserna skiljer sig mycket beroende på säsong och vilket boende man väljer – utöver husbåten La Tortuga finns det mindre båtar som kryssar runt i arkipelagen. För 6 fiskedagar, 2 fiskare per guide och båt, del i dubbelrum med helpension ligger priserna från 2200 USD under lågsäsong. Högsäsong från 3000 USD. På dessa priser tillkommer flyg till Kuba, övernatting i Havanna, visum, dricks till guiderna, inrikesflyg.

Flugfiske i Norden

Nr 1, februari 2005 • Årgång 27

Redaktör: Thommy Gustavsson

Ansvarig utgivare: Nore Sundin

Prenumerationer, beställningar, kassa:

Anne-Marie Skarp

Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult

Tel: 0476-160 90 Fax: 0476-160 64

E-post: info@flugfiskeinorden.se

Annonser: Pelle Klippinge

Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik

Tel: 0491-913 23 eller 0708- 74 32 26

E-post: klippinge@ebox.tninet.se

Redaktionens adress:

Flugfiske i Norden

Box 22032, 702 02 Örebro

Tel: 019-22 33 03

E-post: tg@broadway.se

Prenumerationspris för kalenderår:

SEK 295 i Sverige, SEK 415 i Norge,

Danmark och i Finland, SEK 430

i Europa och SEK 495 i övriga världen.

Omräkning sker till respektive valuta.

Konton för inbetalningar till oss:

Postgiro i Sverige nr: 10794-6

Konto i Norge nr: 9046.10.42022

Konto i Danmark nr: 5 00 21 33

Konto i Finland nr: 800015-7084 5389

IBAN SE60 6000 0000 0001 0696 6502

SWIFT: HANDSESM

Används som bankförbindelseuppgift vid utlandsbetalningar.

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard or international money order in Swedish crowns.

Glöm ej att adressändra *skriftligt* när du flyttar. Uppge också alltid gamla adressen.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. Texter gärna i digital form medan digitala foton ibland inte räcker till storlekmässigt för trycktekniska krav. För ej beställt material ansvaras ej men bilder hanteras av FiN varsamt och returneras efter publicering. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmanrätt.

Flugfiske i Norden utges av

Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden.

Tidningen utkommer med sex nummer om året: februari, april, juni, oktober och december (dubbelnummer).

Repro: Reprografen AB

Tryckt 2005 hos Abetryck, Helsingborg

ISSN 0349-3849

Nummer 2/2005 av Flugfiske i Norden beräknas utkomma i slutet av mars.

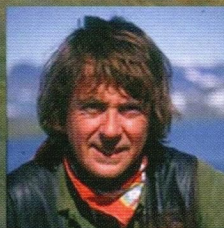
TJUONAJOKK

Fiska med
Anne-Marie Skarp eller Gunnar Westrin

Tjefiskevecka

Här får du chansen att utveckla ditt flugfiske i Sveriges bästa flugfiskevatten. Anne-Marie Skarp blir din instruktör och fiskekompis.

Westrin vecka

Flugfiska med Gunnar Westrin en av Sveriges populäraste flugfiskare och författare.

www.tjuonajokk.se

NY MÄSSA FÖR SPORTFISKARE!

- Alla nyheter för allt slags sportfiske
- Stor Flugfiskeavdelning, Flugbindning för nybörjare och proffs. Kastbanor
- Lär dig mer sportfiske, föreläsningar, film och prova-på-aktiviteter
- Mycket finns att köpa till mässpriser
- Fisketurism i Sverige och världen
- Vi satsar på fiskevård – en del av mässans intäkter avsätts i en fiskevårdsfond!

Mer info på www.sportfiskemassan.se

Sportfiske **Mässan**[®]
MED DRAG & FLUGA

1 – 3 APRIL 2005, SOLLENTUNA EXPO CENTER

ÖPPET: FRE 10 – 20, LÖR – SÖN 10 – 17. ENTRÉ: VUXNA 100:- BARN 7–15 ÅR 50:- UNDER 7 ÅR FRITT (I MÅLSMANS SÄLLSKAP)

I samarbete med

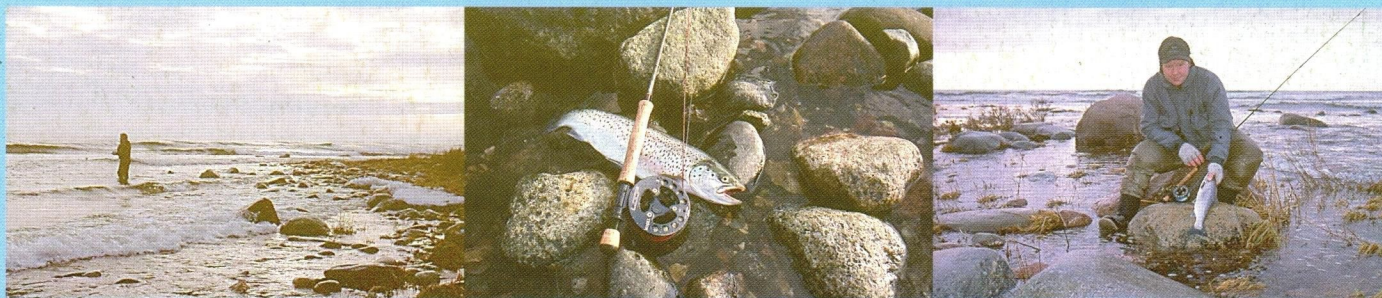
Mediapartners

Arrangör

Mer info på: www.sportfiskemassan.se och www.flugfiskemassan.se. Tel 08-506 650 00, Fax 08-506 652 25.

Åland! En fluga gör att ingen somnar...

Havsöringsfisket har varit strålande på kusten de senaste åren. Bäst är det i mars – maj och oktober – december. Vadarbyxor är nödvändigt för landfiskaren. Prova flytring eftersom det finns många kuststräckor som är perfekta för flytringsfiske.

Fiskepaketet från 560 kr / person

I paketet ingår: personbiljett på Eckerö Linjen t/r, 2 dygn i stuga, båt med motor, 10 l bensin, fiskekort, flytvästar, bastu, lakan och handdukar samt slutstädning av stuga.

Rekommenderade flugfiskeguider på Åland:

Vidar Häggblom tfn. +358 40 528 1828, Ingmar Eriksson tfn. +358 50 3135 599 alt. pingo@aland.net

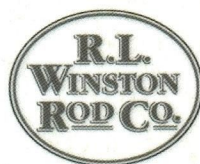

www.goaland.net/fiske

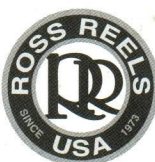

ECKERÖ LINJEN

Bokning: 0175-25800, fax 0175-33054
eller logi@eckerolinjen.fi

patagonia

Emanuelson

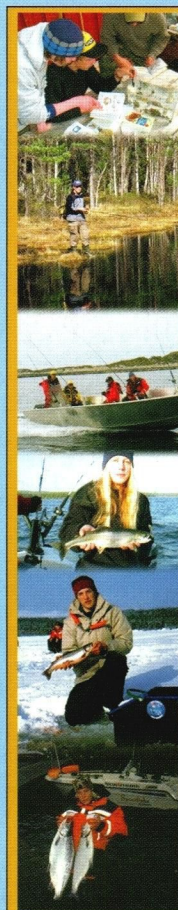
Royal Wulff

Lennart Berqqvist
FLUGFISKE

Industrivägen 57 i Sävedalen, Gbg
Ring 031-269890 för vägbeskrivning.
Vi har kvällsöppet på torsdagar till 20:00!
<http://www.lbflugfiske.se>

RST
PREMIUM FISHING

Lundgrens Fiskredskap AB
Storkyrkobrinken 12 . 111 28 Stockholm
Tel 08-10 21 22 . Fax 08-20 10 22
sport@lundgrensfiske.com

Sportfiske Akademin

Europas ledande kunskapscentrum med

Treårig gymnasial utbildning
&
Kvalificerad Yrkesutbildning, 80p

Fiskeguideutbildningar i världsklass

Utbildningar inriktade mot
sportfiske, fiske- och vattenvård
samt turism och företagande.

Sportfiskeakademin samarbetar med:

LEED

NORMARK

Industrileden 5B, 667 32 Forshaga
054-53 61 00

www.forshagaakademin.se

ForshagaAkademin